

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Günahlarımız için bizi bağışla.

RAHİP

SIERRA SIMONE

Bir rahibin çiğneyemeyeceği kurallar vardır.
Rahipler evlenemezler, Hristiyan cemaatini terk edemezler
ve Tanrılarını yüzüstü bırakamazlardı.

Kurallara uyma konusunda her zaman iyiydim.
Ta ki o gelene kadar. Onun ardından yeni kurallar öğrendim.

Benim adım Tyler Anselm Bell.
Yirmi dokuz yaşındayım. Altı ay önce kilisemin sunağında
bekâret yeminimi bozdum ve Tanrı yardımcım olsun ki
bunu tekrar yapmaktan çekinmeyeceğimi de biliyordum.

BEN BİR RAHİBİM VE BU BENİM İTİRAFIM.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

 /pukkayayinlari

Çeviren: Dila Öz

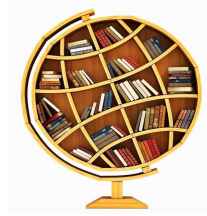
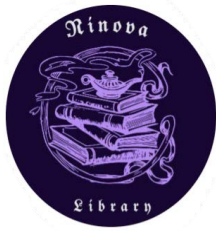

PUKKA
YAYINLARI

m

İÇERİK NOTU

Bu kitapta, düzenli olarak gerçekleşen cinsel istismardan ve bir kız kardeşin intihar ederek hayatına son vermesinden bahsedilmektedir.

YAZAR NOTU

Hayatımın büyük bir bölümünü Katolik inancına bağılı olarak geçirdim. Diğer yandan, artık Katolik olmasam bile hâlâ Katolik Kilisesi'ne saygı duyuyorum. Weston kasabası gerçek -ve güzel- olsa da St. Margaret's ile Peder Bell hayal gücümün ürünleridir ve tamamen kurgusal karakterlerdir. Ayrıca bu kitap, âşık olan Katolik bir rahibin hikâyesini anlatmaktadır. Oldukça fazla seks sahnesinin yanı sıra, elbette kutsal şeylere hakaret edilen sahneler de mevcuttur. (Eğlenceli olanlardan.)

Sizi uyardım.

GİRİŞ

Bir rahibin çiğneyemeyeceği birçok kural vardır. Rahipler evlenemezler. Hristiyan cemaatini terk edemezler. Cemaatin kendisine duyduğu kutsal güvene ihanet eden davranışlarda bulunamazlar. Bunlar temel kurallardır. Yakalığımı her bağlayışımda hepsini kendime tek tek hatırlatırdım. Cüppemi giyerken ve etolumü ayarlarken onlarla birlikte yaşamaya yemin etmiştim.

Kurallara uyma konusunda her zaman iyiydim.

Ta ki o gelene kadar.

Benim adım Tyler Anselm Bell. Yirmi dokuz yaşındayım. İlahiyat alanında yüksek lisans, klasik dillerde ise lisans derecesine sahibim. Üç yıl önce bu cemaate rahip olarak atandım, burayı seviyorum.

Birkaç ay önce, kendi kilisemin sunağında bekâret yeminimi bozdum ve Tanrı yardımcım olsun ki, bunu tekrar yapmaktan çekinmeyeceğimi biliyordum.

Ben bir rahibim ve bu benim itirafım.

1. BÖLÜM

Herkes ayinler arasında en az popüler olanın günah çıkarma olduğunu bilirdi. Nedenine dair birden fazla teorim vardı: gurur, zahmet ve ruhsal özerkliğin kaybedilmesi. Öte yandan, şu anda en üstün gelen teorim bu kahrolası kabindi. Gördüğüm anda ondan nefret etmiştim. İkinci Vatikan Konsili'nden önceki karanlık günlerden kalma hantal ve demode bir şeydi. Çocukluğumu geçirdiğim Kansas City'deki kilisemizde bulunan arınma *odası* temiz, aydınlık ve uyumluydu. Rahat koltuklara ve kilisenin bahçesine bakan uzun bir pencereye sahipti.

Bu kabin ise o odanın tamamen zıttıydı. Koyu renkli ahşaptan yapılmıştı, pervazlar gereksiz yere süslenmişti ve boğucu olduğu kadar da resmiydi. Klostrofobisi olan bir adam değildim ama bu kabin beni, tam olarak öyle birine dönüştürmek üzereydi. Ellerimi açıp son bağış toplama etkinliğimizin başarısından dolayı Tanrı'ya şükrettim. On bin dolar daha topladığımızda Missouri, Weston'daki St. Margaret Kilisesi'ni modern bir hale getirebilirdik. Giriş holünde sahte ahşap paneller olmazdı. Kırmızı halı da ortadan kalkardı. Şarap lekelerini gizlemek konusunda iyi olduğunu itiraf ediyordum ama atmosfer için korkunç bir görüntüye sahipti. Yerini pencerelere, ışığa ve modernliğe bırakırdı.

Bu cemaate atanma sebebim, acı dolu bir geçmişi olmasıydı... ve benim geçmişim de öyleydi. Ancak üstesinden gelmek için binayı yenilemek yeterli olmayacaktı. Cemaatime kilisenin

değişebileceğini göstermek istiyordum. Geleceğe doğru ilerleyebileceğini, büyüyebileceğini görmelerini istiyordum.

“Ödemem gereken bir kefareti var mı, Peder?”

Dalmıştım. Kabul etmeliydim ki kusurlarımdan biri de buydu; değiştirmek için her gün -elbette hatırlayabildiğim zamanlarda- dua ediyordum.

“Gerekli olduğunu düşünmüyorum,” diye cevap verdim. Süslemeli perdeden pek bir şey göremesem de kabine adım attığı anda gelen kişiyi tanımıştım. Orta yaşlı, polis telsizi meraklısı matematik öğretmeni Rowan Murphy’ydi. Tüm ay boyunca güvendiğim tek tövbekâr oydu. Günahları, kıskançlıktan -okul müdürünün diğer matematik öğretmenine ayrıcalık tanıması-masum olmayan düşüncelere -Platte City’deki spor salonunun resepsiyon görevlisi- kadar uzanıyordu. Bazı din adamlarının kefareti için hâlâ eski kuralları takip ettiğini biliyordum. Ancak ben, “Sabah iki Hail Mary* oku ve sonra da beni ara” diyecek türden bir adam değildim. Rowan’ın günahlarının kaynağı huzursuzluk ve durgunluktu. Tespih’e** ne kadar sıkı tutunursa tutunsun, bunların temel sebebini ele almadan hiçbir şey değişmezdi. Biliyordum çünkü daha önce ben de o yoldan geçmiştim.

Öte yandan Rowan’ı gerçekten seviyordum. Kurnazdı ve beklenmedik bir şekilde komikti. Ayrıca otostopçuları kanepesinde uyumaya davet eder, ertesi sabah yiyecek dolu bir çanta ve battaniye ile yanından ayrıldıklarından emin olurdu. Onu kendi düzenini kurmuş, mutlu bir halde görmek hoşuma giderdi. Tüm bu harika şeyleri daha anlamlı bir hayat kurmak için kullandığını görmek istiyordum.

“Kefaretin yok ama küçük bir ödevin olacak,” dedim. “Hayatını düşünmeni istiyorum. Güçlü bir inancın olsa da istikametini

*Katoliklerin, Meryem Ana’ya olan saygılarını ifade ettikleri bir duadır. Dua esnasında taleplerini Meryem Ana’ya iletme için sık sık bu cümleyi kullanırlar.

**Rosary-Clutching olarak bilinen terim, Katolik inancına bağlı kimselerin dua için kullandıkları tespih tanelerini sıkıca tutmasını ifade eder. Aynı zamanda kişinin dini inançlarına ve dini uygulamalara ne kadar sıkı bağlı olduğunu da ifade etmekte kullanılan bir metafordur.

yok. Kilise dışında, bu hayatta tutkunu olduğun şey ne? Sabahları neden yataktan kalkıyorsun? Günlük aktivitelerine ve düşüncelerine anlam katan nedir?”

Rowan cevap vermedi fakat nefes aldığını duyabiliyordum. Düşünüyordu. Son duaların ve kutsamanın ardından kiliseden ayrıldı. Öğleden sonranın geri kalanı için okula dönüyordu. Molası bitmek üzere olduğuna göre, benim de günah çıkarma saatim bitmişti. Emin olmak için telefonumu kontrol edip kapıyı ittim ancak yanımdaki kabinin açıldığını duyunca geri çekildim. Kabine biri oturduğunda iç çekişimi bastırarak arkama yaslandım. Bugün öğleden sonram boş olduğu için -ki bu çok nadir olurdu- dört gözle bu anı beklemiştim. Rowan dışında kimse günah çıkarmaya gelmezdi. Hiç kimse. Özellikle de erkenden çıkıp mükemmel havayı değerlendirme fırsatını dört gözle beklediğim tek günde...

Odaklan, diye kendime emir verdim.

Biri boğazını temizledi; bir kadındı.

“Ben, şey... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.” Sesi alçaktı, ay ışığını yansıtıyormuş gibi büyüleyiciydi.

“Ah.” Gülümsedim. “Bir acemi.”

Bununla beraber küçük bir kahkaha duydum. “Evet, galiba öyleyim. Böyle bir şeyi sadece filmlerde gördüm. Burası, ‘*Günah işlediğim için beni bağışla, Peder*’ demem gereken yer mi?”

“Yaklaştınız. Önce Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına haç işareti yaparız...” Onun da benimle birlikte kelimeleri tekrarladığını duyabiliyordum. “Sonra, bana son itirafınızın üzerinden ne kadar süre geçtiğini söyleyebilirsiniz, yani...”

“Hiç,” diyerek cümlemi tamamladı. Sesi genç birine ait gibiydi ama çok da genç sayılmazdı. Benim yaşlarımdaydı, belki biraz daha küçük olabilirdi. Ayrıca şehir hayatının aksansız telaşını taşıyan bir ses tonuna sahipti. Missouri kırsalında ara sıra duyduğum sakin akıcılıkta değildi. “Ben, şey... caddenin

karşı tarafındaki şaraphanedeyken kiliseyi gördüm. Ve istedim ki... Pekâlâ, zihnimde beni rahatsız eden bazı şeyler var. Hiçbir zaman dindar biri olmadım ama düşündüm ki belki de..." Sesi kısıldı, bir dakika sonra aniden nefes aldığını duydum. "Bu aptalcaydı. Gitsem iyi olur." Ayağa kalktığını duydum.

"Durun." Kendimi şaşırtmıştım. Ben hiçbir zaman böyle emirler vermezdim. Pekâlâ, en azından artık vermiyordum.

Odaklan.

Oturdu, çantasını karıştırdığını duyabiliyordum.

"Aptal değilsiniz," derken ses tonum daha nazikti. "Bir sözleşme imzalamıyorsunuz. Hayatınızın geri kalanında her hafta aynene geleceğinize dair bir söz vermiyorsunuz. Bu, duyulabileceğiniz bir an. Benim tarafımdan. Tanrı tarafından. Hatta belki de kendiniz tarafından. Buraya gelme sebebiniz, bu anın arayışında olmanızdı ve ben de size bunu verebilirim. O yüzden, lütfen kalın."

Uzun bir nefes verdi. "Ben sadece... üzerimdeki yükleri birine anlatmalı mıyım, bilmiyorum. Özellikle de size."

"Erkek olduğum için mi? Benimle konuşmadan önce bir rahibeyle konuşmak size kendinizi daha rahat hissettirir miydi?"

"Hayır, erkek olduğunuz için değil." Ses tonundan gülümsediği anlaşılıyordu. "Bir rahip olduğunuz için."

Tahminde bulunmaya karar verdim. "Üzerinizdeki yükler, dünyevi cinsten mi?"

"Dünyevi." Gülerken sesi boğuk çıkmıştı, hoş bir müziği andırıyordu. Aniden onun nasıl görüldüğünü merak etmeye başladım. Açık tenli miydi yoksa esmer miydi? Vücut hatları kıvrımlı mıydı? Belki de zayıftı. Dudakları ince miydi yoksa dolgun muydu?

Hayır. Odaklanmam gerekiyordu. Üstelik, odaklanmam gereken şey de sesinin beni ansızın bir rahipten çok bir adammış gibi hissettirmesi değildi.

"Dünyevi," diye tekrarladı. "Kulağa çok edebi geliyor."

“İstedığınız kadar ayrıntı verebilirsiniz. Amaç size kendinizi rahatsız hissettirmek değil.”

“Paravan yardımcı oluyor,” diyerek itirafta bulundu. “Konuşurken sizi görmemek daha kolay. Bilirsiniz, cüppeler ve diğer şeylerden bahsediyorum.”

Bu defa gülme sırası bendeydi. “Her zaman cüppe giymeyiz.”

“Ah. Pekâlâ, şu an hayal ettiğim her şey yerle bir oldu. O halde ne giyyorsunuz?”

“Beyaz yakalı, uzun kollu siyah gömlek. Şu televizyondakiler gibi. Bir de kot pantolon.”

“*Kot pantolon* mu?”

“Bu o kadar şaşırtıcı bir şey mi?”

Kabine doğru yaslandığını fark ettim. “Biraz. Gerçek bir insanmışsınız gibi hissettiriyor.”

“Sadece hafta içi, sabah dokuz ve akşam beş arasında.”

“Bu iyi. Pazar günleri sizi bir buzdolabında falan saklamadıklarına sevindim.”

“Denemediklerini söyleyemem ama fazla yoğunlaşma oldu.” Duraksadım. “Eğer bilmenin size bir yardımı olacaksa, normalde kumaş pantolon giyerim.”

“Bu bir rahibin tarzına daha çok uyuyor.” Devam etmeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Daha önce hiç... gerçekten kötü şeyler yapan insanlarla karşılaştınız mı?”

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündüm. “Tanrı’nın gözünde hepimiz günahkârız. Buna ben de dahilim. Amacımız sizi suçlu hissettirmek ya da günahlarınızın büyüklüğüne göre ayırtmak değil, sadece...”

“Bana ilahiyat fakültesi saçmalıklarından bahsetmeyin,” dedi sertçe. “Size gerçek bir soru soruyorum. Kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü bir şey. Ve sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Son kelimayı söylerken sesi çatlamıştı. Rahip olarak atandığımdan beri ilk defa kabinin diğer tarafına geçme ve kefareti için gelen birini kollarımın arasına alma isteği duymuştum. Daha modern bir günah çıkartma odasında böyle bir şey mümkün olabilirdi fakat Antik Ölüm Kabini'nde endişe verici ve tuhaf kaçardı.

Ancak sesi gerçekten acı içindeymiş gibi çıkıyordu. Kararsız ve kafası karışmış gibiydi. Ben de onun için her şeyi daha iyi bir hale getirmek istemişim.

Sessizce, "Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacım var," diye devam etti. "Kendimle yaşayabileceğimi bilmem gerek."

Göğsüme keskin bir sızı saplandı. Evimde, yatağında uyanık bir şekilde uzanırken ve hayatımın neye dönüşeceğine dair düşüncelerde kaybolmuşken aynı sözleri tavana karşı kaç defa tekrar etmişim? *Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacım var.*

Hepimiz bunu bilmek istemez miydik? Bu, parçalanmış ruhlarımızın sessiz çığılığı değil miydi?

Tekrar konuştuğumda, geleneksel iç rahatlatıcı cümlelerle ya da bilindik ruhani sözlerle uğraşmadım. Ona karşı dürüst olmayı tercih ettim. "Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilemem. Girmeyebilir de. Şu anda en dipte olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz ve bir gün yukarı baktığınızda, her şeyin çok daha kötüye gittiğini fark etmeniz de mümkün." Bakışlarımı ellerime çevirdim; kız kardeşim ailemizin garajında kendini astıktan sonra bu ellerle onu ipten almıştım. "Sabahları yataktan kalkarken elinizde böyle bir güvence olmayabilir. Yapmanız gereken tek şey, bir denge tutturup yeni bir başlangıç noktası belirlemek. Hayatınızda geriye kalan sevgiyi bulup ona sıkıca tutunun. Bir gün, her şey daha az belirsiz ve daha az sıkıcı olacak. Bir gün, bir hayatınız olduğunu yeniden fark edebilirsiniz. Sizi mutlu eden bir hayatın olduğunu."

Kısa ve derin nefes sesleri kulağıma ilişti, sanki ağlamamak için çabalıyor gibiydi. "Ben... teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim."

Artık ağladığından emindim. Sırf böyle zamanlar için kabinin içine bırakılmış bir kutudan mendil çıkardığını duyabiliyordum. Paravan sadece belli belirsiz şeyleri görmeme müsaade ediyordu. Parlak koyu saçlara benzeyen ve solmuş yüzünün beyaz tonu gibi şeyleri.

Gerçek, adi ve korkunç bir parçam hâlâ itirafını duymak istiyordu. Bunun sebebi ona daha belirgin ve kapsamlı bir cevap vermek istememle alakalı değildi. Tam olarak hangi dünyevi şeylerle ilgili özür dilemesi gerektiğini bilmek istiyordum. Boğuk sesiyle o şeyleri fısıldadığını duymak, onu kollarımın arasına alıp her bir gözyaşını öperek teninden silmek istiyordum.

Tanrım, ona dokunmak istiyordum.

Benim sorunum neydi böyle? Üç yıldır hiçbir kadına karşı böyle yoğun bir arzu hissetmemiştim, üstelik yüzünü bile görmemişim. Adını dahi bilmiyordum.

Daha önceki sözlerini tekrarlayarak, “Artık gitmeliyim,” dedi. “Söyledikleriniz için teşekkür ederim. Hepsi... korkutucu derecede doğru şeylerdi. Teşekkür ederim.”

“Bekle...” dememe rağmen kabinin kapısı açıldı ve gitti.

Günümün tamamını günah çıkarmaya gelen gizemli kadını düşünerek geçirdim. Pazar ayini için vaazımı hazırlarken aklımda o vardı. Bir erkek grubunun İncil Okuma Saati’ni yönetirken ve gece dua ederken de onu düşündüm. Kısa bir süreliğine gördüğüm siyah saçlarını, boğuk sesini hayal ettim. Onunla ilgili bir şey vardı... Ama neydi? Elbette cüppemi giydikten sonra cesede dönüşmemiştim, hâlâ bir erkektim. İlahi bir elçi olmaya gönüllü olmadan önce, sekse bayılan bir erkek.

Hâlâ kadınları fark ediyordum ancak onlarla ilgili düşüncelerimi cinsellikten uzaklaştırmak konusunda ustalaşmışım. Son birkaç yıl içinde, rahiplikte bekârlık tartışma konusu olmuştu. Yine de ben bu kuralı takip etmeye devam ediyordum.

Özellikle de kız kardeşimin başına gelenleri ve buraya rahip olarak atanmadan önce bu cemaatin başına gelenleri göz önüne aldığım da. Asıl önemli olan şey, sınırları belirlemekte insanlara öncülük etmemdi. Güven verici bir rahip olmam gerekiyordu. Bu da söz konusu cinsellik olduğunda hem kamuoyunda hem de özel hayatımda son derece dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Günün geri kalanında boğuk kahkahası kulaklarımda yankılansa da sesinin hatırasını yavaş ve bilinçli bir şekilde görmezden gelip işime devam ettim. Farklı olarak yaptığım tek şey, kadının söylediklerini düşünerek fazladan birkaç tespih duası daha etmek olmuştu. *Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacım var.*

Her neredeyse, Tanrı'nın yanı başında olmasını ve beni pek çok kez rahatlatmış gibi onu da rahatlatmasını umuyordum. O gece, tespihteki boncuklar istenmeyen düşünceleri zihnimden uzaklaştıracak bir tılsım gibi onları sıkıca tutarak uykuya daldım.

Ufak ve eski kilisemde, genellikle ayda bir ya da iki kez cenaze töreni, yılda dört veya beş kez düğün, neredeyse her gün de ayin gerçekleşiyordu. Bu ayinlerin sayısı pazar günleri değişebiliyordu. Haftada üç günümü İncil Okuma çalışmalarını yöneterek geçiriyordum. Akşamları genç bir gruba yardımcı oluyor ve perşembe günleri dışında her gün kilisedeki rahiplerle toplantılar düzenliyordum. Her sabah birkaç kilometre koştuğumu, kilise ya da dinle alakalı olmayan bir şeyden elli sayfa okumak için kendimi zorladığım gerçeğini de unutmamak gerekirdi.

Ah, bir de *The Walking Dead*'in Reddit platformu vardı. Zamanımın büyük bir bölümünü orada geçiriyordum. Oldukça büyük bir bölümünü. Dün gece, bir zombinin omuriliği kullanılarak başka bir tanesinin öldürülüp öldürüleceği konusunda bir asosyalle tartışmaya girmiştik. Zombilerdeki çürüme oranı düşünülürse eğer elbette bunun gerçekleşmesi imkânsızdı.

Mesele şuydu ki; Orta Batı'da durgun ve pek özelliği olmayan bir pansiyonda yaşayan, kendini ibadete adanmış bir adamdım. Ayrıca fazlasıyla meşguldüm. Bu yüzden, bir sonraki hafta aynı kadın günah çıkarmaya geldiğinde şaşırırmam affedilebilir türden bir şeydi.

Az önce Rowan'ı uğurlamıştım ve tam kalkıp gitmek üzereyken kabin kapısının açıldığını duymuştum. En başta Rowan olduğunu düşündüm; daha önce bahsetmeyi unuttuğu günahları için geri döndüğü zamanlar olmuştu. Ancak Rowan değildi, geçen hafta daha fazla dua etmem konusunda bana ilham veren o boğuk, tanıdık sestti.

Kadın gergin bir kahkaha atarak, "Yine ben," dedi. "Şey, yani Katolik olmayan kadın."

Kelimeler dudaklarımdan istediğimden daha derin ve sert bir şekilde döküldü. Uzun zamandır bir kadınla bu ses tonuyla konuşmamıştım. "Sizi hatırlıyorum."

"Ah." Ses tonundan şaşırdığı belli oluyordu. Gerçekten onu hatırlamamı beklemiyormuş gibiydi. "Bu iyi," dedi. "Sanırım."

Kıpırdandığında paravanın arkasındaki hareketlenme bana görünüşüyle ilgili birkaç ipucu verdi. Koyu renk saçlar, beyaz bir ten ve biraz da kırmızı ruj.

Ben de bilinçsizce kıpırdandım; vücudum aniden her şeyin farkına varmaya başlamıştı. İş insanı olan kardeşlerimin hediye ettiği özel dikim pantolonum, oturduğum bankın sert ahşabı ve birden nefes almayı zorlaştıracak kadar sıkı gelen cüppemin yakası...

"Siz Peder Bell'siniz, değil mi?"

"Evet, o benim."

"İnternet sitesinde fotoğrafınızı gördüm. Geçen haftanın ardından adınızı bilmenin ve neye benzediğinizi görmenin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Bilirsiniz, bir duvarla değil de bir insanla konuşuyormuş gibi hissetmek için."

“Kolaylaştırdı mı?”

Cevap vermeden önce tereddüt etti. “Pek sayılmaz.”

Neyden bahsettiğiyle ilgili ayrıntı vermedi ve ben de ısrarcı olmadım. Şu anda zihnimi işgal eden mantıksız arzuları bastırmakla meşguldüm.

Hayır, adını soramazsın.

Hayır, nasıl görüldüğünü öğrenmek için paravanı kaldıramazsın.

Hayır, sana sadece dünyevi günahlarını anlatmasını isteyemezsin.

“Başlamaya hazır mısınız?” Düşüncelerimin yönünü burada bulunma amacına, yani günah çıkarmaya yönlendirmeye çalışarak sordum.

Kuralları takip et, Tyler.

“Evet,” diye fısıldadı. “Evet. Hazırım.”

2. BÖLÜM

POPPY

“*B*ir işim var. Vardı demek daha doğru olur çünkü artık o işi yapmıyorum. Yine de bir ay öncesine kadar, günahkâr olarak adlandırılmamı sağlayacak bir yerde çalışıyordum. Sanırım bu doğru bir ifade ama orada çalışırken kendimi hiç günahkâr gibi hissetmedim. Burada olmamın asıl sebebinin bu olduğunu düşünebilirsiniz. Aslında bir bakıma haklısınız ama burada olma nedenim, birine itiraf etmem gerekiyormuş gibi hissettiğim için değil. Çünkü öyle hissetmiyorum. Bu bir anlam ifade ediyor mu? Sanki paramı kazanmak için yaptığım şey bana kötü hissettirmeliymiş gibi. Ama öyle değil ve içten içe bunun yanlış olduğunu da biliyorum. Ayrıca eğer merak ediyorsanız hayır, fahişe değilim.

Bana kendimi kötü hissettirmesi gereken başka ne var, biliyor musunuz? Herkesin zamanını ve parasını boşa harcıyorum. Özellikle de ailemin. Diğer yandan, siz varsınız. Sizi tanımıyorum ve sizi alıkoyarak tüm bu saçmalıklarımı dinlemenize neden oluyorum. Bu da zamanınızı ve kilisenin parasını boşa harcadığımı anlamına geliyor. Gördünüz mü? Gittiğim her yeri mahvediyorum.

Sorunun bir kısmı, her zaman yanımda taşıdığım bir parçamdan kaynaklanıyor. Belki de parça değil, katman demek daha doğru olur. Ya da belki de halkanın bir parçası. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım hep benimle.

Newport'taki eski hayatıma uyum sağlayamadım. Kansas City'deki yeni hayatıma da. Şu anda fark ediyorum ki bunu hiçbir yerde başaramadım. Böyle bir şeyin mantıklı bir tarafı var mı? Bu hiçbir yere ait olmadığım anlamına mı geliyor? Sırtımda bir şeytan taşıdığım için iğrenç ve yalnız olmaya mahkûm olduğum anlamına mı geliyor?

Komik olan şu ki başka bir hayatım varmış gibi hissediyorum. Sanki sahip olduğum bu hayat, sırtımdaki şeytanın özgürce dolaşabileceği ve o halkanın, o katmanın beni tüketebileceği bir yermiş gibi. Fakat bunun bedeli, geriye kalan parçalarım oluyor. Evren -veya Tanrı- kendi yolumu seçebileceğimi ama bedelinin kendime duyduğum saygıdan, özgürlüğümünden ve olmak istediğim versiyonumdan vazgeçmek olduğunu söylüyor. Öyleyse eğer ilerlediğim bu yol neye mâl olacak? Küçük bir kasabaya kaçıp günlerimi umursamadığım bir işte çalışarak geçirirken geceleri yalnız kalmama mı? Kendime saygı duyuyorum ve varlıklılıyım. Ancak size şunu söyleyebilirim ki Peder, varlıklı olmak geceleri yatağınızı ısıtmıyor. Ve ruhum, bu kötü çaresizlikle kaplı çünkü ikisine aynı anda sahip olamayacağımı bilmeme rağmen öyle olmasını istiyorum.

İyi bir hayat istiyorum fakat aynı zamanda tutku ve romantizm de istiyorum. Bunlardan birinin israf, diğerinin ise iğrenç olarak kabul edildiği bir yerde yetiştirildim. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, benim gözümde “Poppy Danforth” israf ve iğrençliğin eş anlamlısı olmaktan ileri gidemiyor. Bu duygudan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapmış olsam bile...”

“Belki de gelecek hafta devam etsek iyi olur.”

Son cümlesinin ardından uzun bir süre sessiz kaldı. Titrek bir şekilde nefes aldığını duyabiliyordum. Kendini zar zor tuttuğunu anlayabilmek için paravanın diğer tarafını görmeme gerek yoktu. Eğer modern bir kabinde olsaydık, elini tutabilir veya omzuna dokunabilirdim. Ancak burada vereceğim teselli sadece

cümlelerimle sınırlı kalabilirdi ve şu anda kelimelerden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

“Ah. Tamam. Ben... çok mu zamanınızı aldım? Özür dilerim. Bu tür kurallara pek aşına değilim.”

Nazikçe, “Hiç alakası yok,” dedim. “Yine de küçük bir başlangıç yapmak güzel oldu, değil mi?”

Mırıldandı. “Evet.” Eşyalarını topladığını ve kapıyı açtığını duydum. “Evet, sanırım haklısınız. O halde... kefareti için yapmam gereken bir şey yok mu? Geçen hafta Google’da yaptığım araştırmalara göre, günah çıkarmalarda bazen kefareti ödenmesi gerekiyormuş. Hail Mary duası okumak gibi şeyler işte.”

Kendimle bir tartışmaya girip pişmanlığın ve kefaretin, aramızda aptal bir paravan olmadan daha kolay açıklanacağını düşünerek kabinden çıktım. Sonra da olduğum yerde donakaldım.

Ses tonu seksiydi. Gülüşü daha da seksiydi. Yine de bu ikisi, *onunla* kıyaslanamazdı bile.

Neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu, uzun saçları vardı. Dudaklarındaki parlak, kırmızı ruj soluk tenini ortaya çıkarmıştı. Yüz hatları narindi. Biçimli elmacıkkemiklerine ve iri gözlere sahipti; moda dergilerinin kapağında yer alabilecek türden bir yüzdü onunkisi. Beni kendine çeken asıl şey ise ağzı olmuştu. Hafifçe aralanmış dolgun dudakları, iki ön dişinin diğer dişlerinden biraz daha büyük olduğunu görmeme izin veriyordu. Neden olduğunu bilmesem de bu kusur ona daha seksi bir hava vermişti.

Kendimi durduramadan şöyle düşündüm: *Sikimi o ağzın içinde istiyorum.*

O ağzın adımı haykırmasını istiyorum.

Ben...

Kilisenin ön tarafındaki çarşıya bakıp, “*Bana yardım et,*” diye sessizce yakardım. “*Bu bir tür sınav mı?*”

“Peder Bell?”

Derin bir nefes aldım. Onun tarafından büyülendiğimi ve üzerimdeki dökümlü, yün pantolonun bir anda fazla daraldığını fark etmemesini umarak hızlıca yeni bir dua daha ettim.

“Şu anda kefaret ödemenizi gerektirecek bir durum yok. Aslında bakarsanız buraya geri gelip konuşmanız zaten pişmanlığınızı gösteriyor, değil mi?”

Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldığında, kendini bana bastırıp onu becermem için yalvarana kadar o gülümsemeyi öpmek istedim.

Kahretsin, Tyler. Bu da ne böyle?

Omzundaki çantanın askısını düzeltirken içimden dua ettim. “Belki önümüzdeki hafta da görüşürüz?”

Siktir. Yedi gün sonra bunu gerçekten yapabilir miydim? Birden onun acı dolu, karanlık bir karmaşayı andıran sözlerini düşündüm. Bu onu yeniden rahatlatma arzusu ile dolmama neden oldu. Ona biraz huzur vermek istiyordum. Kalbini, yanında taşıyıp beslenebileceği umut kıvılcımları ve yaşama sevinciyle doldurmak istiyordum; böylece kendine yepyeni bir yaşam inşa edebilirdi.

“Elbette. Dört gözle bekliyor olacağım, Poppy.” Adını söylemek istememiştim ama bir şekilde ağzımdan çıkmıştı ve bunu, artık kullanmadığım bir ses tonuyla yapmıştım. Eskiden kadınları önümde diz çöktüren ve *lütfen* dememe gerek kalmadan kemerime uzanmalarını sağlayan ses tonuyla...

Yüz ifadesi doğrudan sikimi hareketlendirdi. Gözleri büyürken gözbebekleri genişlemişti. Nabzının boğazında attığını görebiliyordum. Çılgınca tepkiler veren sadece benim vücudum değildi. Poppy de en az ondan etkilendiğim kadar benden etkilenmişti.

Her nasılsa, bu her şeyi çok daha kötü bir hale getirmeyi başarıyordu. Şu anda onu sıralardan birinin üzerine eğmek istiyordum. Ruhunun ebediyetini düşünmem gereken bir durumda, iradem dışında beni sertleştirdiği ve edepsiz dudaklarını

düşünmeme neden olduğu için kremsi beyaz kıcına şaplak at-mama çok az kalmıştı.

Boğazımı temizledim. Sesimi düz tutmamı sağlayan tek şey, üç yıl boyunca aldığım bitmek bilmeyen disiplin eğitimiydi. “Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum...”

Altdudağını ısırdı. “E-evet?”

“Günah çıkarmak için Kansas City’den buraya gelmene gerek yok. Oradaki herhangi bir rahibin de seni dinlemekten mutluluk duyacağına eminim. Günah çıkarmaya gittiğim Peder Brady oldukça iyidir. Kendisi Kansas City’nin merkezinde yaşıyor.”

Başını bir kuş kadar narince eğdi. “Ama artık Kansas City’de yaşamıyorum. Burada, Weston’da yaşıyorum.”

Pekâlâ, işte şimdi boku yemiştım.

Salılar. Kahrolası salı günleri.

Sabah ayinini boş sayılabilecek bir mabette yapmışım. Şapka takan iki yaşlı kadın ve Rowan dışında kimse yoktu. Daha sonra koşuya çıkıp bugün yapmak istediğim her şeyi zihnimde listeledim. Listem, gelecek baharda gerçekleşecek gençlik grubu gezimiz için bilgilendirici bir yazı hazırlamayı ve bu haftaki vaazımı yazmayı da içeriyordu.

Weston, Kentucky eyaletinde bir şehirdi. Missouri Nehri’ne doğru uzanan eğimli tarlaların bulunduğu bir coğrafyada, yorucu dik tepelerle çevrelenmişti. Burada yapılan koşular zorlu, insanlığa aykırı ve aydınlatıcı olurdu. Dokuz buçuk kilometrelik bir koşunun ardından terli ve nefes nefese kalmışım. Müziğimi açarak Britney’nin sesinin her şeyin üzerini örtmesine izin verdim.

Köşeyi dönerek kasabanın ana caddesine ulaştım. Hafta içi olduğundan, kaldırımlar çoğunlukla antika ve sanat dükkânlarını gezen insanlarla dolu değildi. Uyluklarım ve baldırlarımdaki kaslar, çığlık atıp beni dik yokuşu çıkmaya zorlarken sadece yaşlı bir çiftten kaçınmam gerekmişti. Terim boynumdan, omuzlarımdan

ve sırtımdan aşağı süzülüyordu, saçlarım sıırılsıklamdı. Aldığım her nefes sanki bir ceza gibiydi. Sabah güneşi, asfalta düşen ağustos sıcağının dalgalarıyla kucaklanmamı sağlıyordu.

Bunu seviyordum.

Her şey kaybolup gidiyordu. Kilisede yapılması gereken ta-dilatlar, hazırlamam gereken vaazlar... Bir de Poppy Danforth. Özellikle Poppy Danforth. O ve onu düşünmenin bile beni sert-leştirdiğini biliyor olmam.

Dün olanlar için kendimden az da olsa nefret ediyordum. İyi bir eğitim aldığı belliydi, zeki ve ilginç bir kadındı. Üstelik, Katolik olmamasına rağmen yardım istemek için bana gelmişti. Bense onu, yol göstermem için yardıma ihtiyaç duyan bir kuzu olarak görmek yerine, konuşurken dudaklarından başka hiçbir şeye odaklanamamıştım.

Ben rahiptim. Yaşadığım süre boyunca başka bir bedeni tanı-mayacağıma dair Tanrı'ya yemin etmişim. Eğer teknik detayları hesaba katarsak, kendi bedenim de buna dahildi. Poppy hakkın-da bu tür şeyler düşünmem doğru değildi. Sürünün kurdu değil, çobanı olmam gerekiyordu.

Bu sabah uyandığında, Poppy ve onun dünyevi günahlarının başrolü olduğu yoğun rüyalar gördüğü için kışını yatağa sürten bir kurt değil.

Hatırladığım anda suçluluk duygusu içimi kemirdi.

Cehenneme gideceğim, diye düşündüm. *Kesinlikle cehenneme gideceğim.*

Çünkü ne kadar suçlu hissedersen hissedeyim, onu tekrar görürsem kendime hâkim olabileceğimden emin değildim.

Hayır, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Kendime hâkim ola-bileceğimi biliyordum ancak bunu yapmak istemiyordum. Sesi-ni, bedenini ve hikâyelerini zihnimde taşıyabilme hakkını feda etmek istemiyordum.

Bu da farklı bir sorundu. Koşumun son kilometresine ulaştığımda, aynı durumda olan bir cemaat üyesine ne söyleyeceğimi düşündüm. Tanrı'nın ne isteyeceği konusundaki dürüst iç görüşümün ona ne sunabileceğini merak ediyordum.

Suçluluk duygusu, Tanrı'dan uzaklaştığını gösteren vicdani bir işarettir.

Günahlarını Tanrı'ya açık ve içten bir şekilde itiraf et. Seni bağışlamasını ve bu dürtünün tekrar ortaya çıkması halinde sana üstesinden gelme gücünü vermesini iste.

Ve son olarak, seni günaha teşvik eden o şeyden tamamen uzaklaş.

Kilise ve rahipler sadece birkaç adım uzağımdaydı. Artık ne yapacağımı biliyordum. Duş alıp hemen ardından gerçekten uzun hissettirecek bir saat boyunca dua ederek af dileyecektim.

Ve güç. Evet, Tanrı'dan güç de isteyecektim.

Ayrıca Poppy tekrar geldiğinde, ona bir daha günah çıkarmasına yardımcı olamayacağımı söylemenin bir yolunu bulacaktım. Nedenini bilmediğim bir şekilde bu düşünceyle içime bir karanlık çöktü. Yine de bazen en doğru kararların, kısa süreli de olsa mutsuz ettiklerini bilecek kadar uzun bir süredir rahiplik yapıyordum.

Bir kavşakta durup ışığın değişmesini bekledim. Artık uygulayacağım bir planımın olması daha hafif hissetmemi sağlamıştı. Bu çok daha iyi olacaktı; her şeyi yoluna sokacaktı.

“Britney Spears, ha?”

Bu ses. Sadece iki kez duymuş olmama rağmen hafızama kazınmıştı.

Hata yaptığımı bile bile arkama dönerek kulaklıklarımı çıkardım.

O da koşuya çıkmıştı, görünüşe göre benim kadar çok yol kat etmişti. Üzerinde bir spor sutyeni ve *sadece* mükemmel kıçını örten çok ama çok kısa bir koşu şortu vardı. Onun da cildi terle kaplanmıştı, bu defa kırmızı rujunu sürmemişti ancak

dudakları böyle çok daha güzel görünüyordu. Beni, gözlerimi açlıkla o ağza dikmekten alıkoyan tek şey dolgun kıcının, düz karnının ve arsız memelerinin gösteriye hazır olmasıydı.

Kan doğrudan kasıklarına hücum etti.

Gülümsemeye devam ederken bir şeyler söylediğini hatırlayarak, "Pardon, ne demiştin?" diye sordum. Kelimeler, dudaklarımdan keskin ve soluk soluğa çıkmıştı. Yüzümü buruşturdum fakat pek oralı olmuşa benzemiyordu.

Kolumun üst kısmına bağladığım, ekranında bariz bir şekilde *Oops...I Did It Again* şarkısının açık olduğu iPhone'umu işaret etti. "Britney Spears hayranı olduğunu düşünmemiştim," dedi. "Özellikle de eski şarkılarının."

Koşmaktan ya da sıcaktan kavrulmamış olsaydım kızaracağımdan emindim. Telefonuma uzanarak belli etmeden şarkıyı değiştirmeye çalıştım.

Buna karşılık güldü. "Sorun değil. Seni şey dinlerken görmüş gibi yapacağım... Rahipler koşuda ne dinlerler ki? Dur, söyleme. Keşif ilahileri mi?"

Ona doğru bir adım daha attığımda, gözleri çıplak vücudumda gezindi ve şortumun bitiminde durdu. Bakışlarımızı tekrar buluşturduğunda gülümsemesi biraz solmuştu. Ayrıca spor sütyeninden belli olan meme uçları, küçük ve sert noktalar halinde bana bakıyordu.

Bir dakikalığına gözlerimi kapatıp sertleşen aletimin yatışmasını diledim.

"Belki de tam tersidir. İsveç tarzı ağır metal ya da onun gibi bir şey? Hayır mı? Peki ya Estonya? Filipinler?"

Gözlerimi açtığımda seksi olmayan şeyler düşünmeye çalıştım. Büyükanne mi düşündüm, mihrabın yanındaki yırtık halıyı ve şişelenmiş kutsal şarapların* tadını düşündüm.

*Katolik inancı ve İncil, şarabın hayatı güzelleştirmesi için Tanrı'nın bir armağanı olduğunu kabul eder. Kutsal şarap olarak bilinen içecek; üzüm suyu, bal ve az miktarda alkolden oluşur. Genellikle Kutsal Komünyon Ayini esnasında tüketilir.

“Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordu ve beni bulduğumuz zamana geri döndürdü. Aklını mı kaçırmıştı? O etrafımdayken kontrol altına alamadığım ereksiyonumun bir tür hoşnutsuzluk işareti olduğunu mu düşünüyordu?

“Kiliseye ilk geldiğimde oldukça nazıktın ama bir şekilde seni kızdırdığımı düşünüyorum.”

Gözleri ayakkabılarına kaydığında, uzun ve kalın kirpikleri normalden daha belirgindi.

Kirpikleri beni sertleştirdi. İtiraf etmek gerekirse eğer, bu benim için bir başka testti.

“Beni kızdırmadın.” Sesim daha normal, kontrollü ve nazık çıktığında biraz da olsa rahatlamıştım. “Yaşadığın deneyimin ardından, kiliseyi geri dönmeye değer bulmana minnettarım.” Cümlemi, günah çıkarmak için yeni bir kilise bulmasını rica ederek bitireceğim sırada benden önce davrandı.

“Şaşırtıcı bir şekilde öyle oldu. Aslında bakarsan seni gördüğüm sevindim. Kilisenin internet sitesinde, sadece konuşmak için çalışma saatleri düzenlediğini gördüm. Bir ara ziyaret edip edemeyeceğimi sormak istemiştım. Günah çıkarmam şart değil...”

Tanrı’ya şükür.

“Yine de emin değilim. Sanırım başka şeylerden bahsetmek iyi olur. Hayatımda yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum ama eksik olan bir şeyler varmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum. İçinde yaşadığım dünya bir şekilde canlılığını yitirmiş gibi. Seninle konuştuğum her iki seferde de kendimi... hafiflemiş hissettim. İhtiyaç duyduğum şeyin din olup olmadığını merak ediyorum ama dürüst olmak gerekirse, istediğim şeyin bu olduğundan da emin değilim.”

İtirafı içimdeki rahibin hislerini uyandırmıştı. Birçok insana söylediğim ama her seferinde sanki bunu ilk kez yapıyor-muş gibi hissettiğim şeyi söylemeden önce derin bir nefes aldım. “Tanrı’ya inanıyor olsam da bu, maneviyatın herkese göre

olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Peşinde olduğun şeyi tutkuyla yaptığın bir meslekte, çıktığın bir seyahatte, bir ailede veya başka herhangi bir şeyde bulabilirsin. Belki de kendi değerlerine uygun farklı bir dine yönelebilirsin. Gerçekten ilgilenmediğin veya merak etmediğin sürece, Katolik Kilisesi'ni keşfetmek için kendini baskı altında hissetmeni istemem.”

“Peki ya delicesine seksi bir rahip? Bu, kiliseyi keşfetmem için yeterli bir neden mi?”

Dehşete düşmüş gibi görünüyordum olmalıydım -söyledikleri kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu- çünkü gülmüştü. Ses tonu neredeyse ahmakça bir şekilde neşeli ve tatlıydı. Hamptons'daki bir havuzun kenarında ya da balo salonlarında yankılanacak türden bir kahkahaydı.

“Sakin ol,” dedi. “Şakaydı. Demek istediğim, deli gibi seksisin ama Katolik Kilisesi ile ilgilenme sebebim bu değil. En azından...” Devam etmeden önce bana, tenimin alev almasını sağlayan bir bakış daha attı. “Tek sebebi bu değil.” Hemen ardından yüz ifadesi değişti, uzaklaşmadan önce sadece el salladı.

Gerçekten boku yemiştim.

3. BÖLÜM

Doğruca eve giderek dayanabileceğim kadar soğuk bir duş aldım. Düşüncelerim netleşene ve nihayet ereksiyonum bana acıyıp merhamet edene kadar suyun altında kaldım. Yine de son olanlar sadece bir işaretse, Poppy'yi yeniden gördüğümde tekrar sertleşeceğimden emindim.

Pekâlâ, belki bu arzuyu içimden söküp atamazdım ama kontrolüm üzerinde daha fazla çalışabilirdim. Artık fanteziler olmayacaktı. Onu hayal ederek yatağımı becerir halde uyanmak yoktu. Belki de onunla konuşmak tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Böylece onu çekici bir kadın olmaktan çok yolunu kaybetmiş, Tanrı'sını arayan bir kuzu olarak görebilirdim.

Muhteşem bacakları olan çekici bir kadın.

Boxer şortumun üzerine bir pantolon geçirerek her zamanki gibi siyah bir gömlek giydim ve kollarını dirseklerime kadar kıvırdım. Yaka kısmına uzanırken hiç tereddüt etmemiştim, bu ihtiyaç duyduğum bir hatırlatıcıydı. Nefsime hâkim olmak için yaptığım bir pratikti. Aynı zamanda bana *neden* nefsim hâkim olmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Bunu Tanrı için yapıyordum.

Bunu cemaatim için yapıyordum.

Bunu kız kardeşim için yapıyordum.

Poppy Danforth'ın bu kadar canımı sıkmasının sebebi de buydu. Cemaat içinde, cinsel arınmanın birebir örneği olmak istiyordum. Kiliseye olan güvenin tekrar kazanılmasını,

Tanrı'nın korkunç adamlar tarafından lekelenen adını temizlemek istiyordum.

Ayrıca kalbim suçluluk, pişmanlık ve güçsüzlükle parçalara ayrılmadan Lizzy'yi anmanın bir yolunu arıyordum.

Olay şuydu ki olmayan bir şeyi sorun haline getiriyordum. Her şey yoluna girecekti. Elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. Bir kadın, ne kadar ateşli olursa olsun, rahiplikle ilgili kutsal saydığım hiçbir şeyi yıkıp geçemeyecekti. Poppy, yaratmak için deli gibi uğraştığım hiçbir şeyi yok edemeyecekti.

Ailem bir saatten daha kısa mesafede yaşamasına rağmen, boş geçen perşembe günlerimde onları görmeye gitmezdim. Sabah koşularımda fiziksel ve zihinsel olarak Poppy'den uzak durmaya çalışmamın ve iki günde yaklaşık yirmi soğuk duş almamın ardından bu hafta ailemi ziyarete gelmiştim.

Yakalığım olmadan bir yerlere gitmek, video oyunu oynamak ve annemin yaptığı yemekleri yemek istemiştim. Babamla bir ya da altı yedi bira içip, ergenlik çağındaki erkek kardeşimin bu ay hangi kız tarafından "sadece arkadaş" olarak görüldüğü için üzüldüğünü dinlemek istiyordum. Kilisenin, Poppy'nin ve hayatımın geri kalanının ne kadar berbat olduğunu unutup rahatlayabileceğim bir yerde olmaya ihtiyacım vardı.

Annem ve babam beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kendilerine ait bir yerleri ve hayatları olmasına rağmen, diğer iki erkek kardeşim de bugün evdeydi. Annemin yemeklerinin ve evde olmanın verdiği eşsiz rahatlığın cazibesine kapılmışlardı.

Yemekten sonra Sean ve Aiden *Call of Duty*'nin son versiyonunda kıcımı tekmelerken, Ryan da şu anki kız arkadaşıyla mesajlaşıyordu. Evimiz hâlâ lazanya ve sarımsaklı ekmek kokuyordu. Televizyonun üzerinde duran Lizzy'nin fotoğrafı da bizi izliyordu. Perçemleri, boyalı sarı saçları ve çok geç olana kadar ardında sakladıklarını fark etmediğimiz gülümsemesiyle bizi

izleyen güzel bir kızdı. 2003 yılında, bu haliyle sonsuza dek hafızalarımıza kazınmıştı.

Sean ve Aiden yatırım dünyasındaki işleriyle ilgili konuşuyorlardı. Annemle babam yan yana olan koltuklarında Candy Crush oynarken uzun bir süre o resme baktım.

Özür dilerim, Lizzy. Her şey için özür dilerim.

Mantıklı düşündüğümde, o zamanlar yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Buna rağmen mantığım solgun, mavide çalan dudaklarını veya gözlerindeki kan damarlarının zihnindeki hatırasını silmeyi başaramıyordu.

El fenerinin pillerini aramak için girdiğim garajda, sahip olduğum tek kız kardeşimin soğuk bedeniyle karşılaştığım gerçeğini de silemiyordu.

Sean'ın kısık sesi zalim düşüncelerimi böldüğünde yavaşça bulunduğumuz ana geri döndüm. Dikkatimi babamın koltuğunun çıkardığı gıcırtya ve Sean'ın sözlerine verdim.

“...sadece davetliler girebilirmiş,” diyordu. “Daha önce söylediler duymuştum ama davet mektubunu alana dek bunun gerçek olduğunu düşünmemiştim.”

“Gidecek misin?” Aiden'in sesi de onunki gibi kısık çıkmıştı.

“Elbette gideceğim.”

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

“Sen ilgilenmezsin, Rahip Çocuk.”

“Sadece davetlilerin gittiği Chuck E. Cheese'den mi bahsediyorsun? Seninle gurur duyuyorum.”

Sean gözlerini devirse de Aiden bana doğru eğildi. “Belki Tyler da bilse iyi olur. Muhtemelen birazcık... enerji atması gerekiyor.”

“Sadece davetliler, seni sık kafalı,” diye karşılık verdi Sean. “Bu da Tyler'ın gidemeyeceği anlamına geliyor.”

“Dünyanın en iyi striptiz kulübü gibi bir şey.” Aiden, Sean'ın hakaretinden hiç etkilenmemiş gibi devam etti. “Ama bizzat

davet edilene dek adını veya nerede olduğunu kimse bilmiyor. Söylentilere göre, yıllık gelirin bir milyona ulaşmadan içeri girmene izin verilmeyormuş.”

“O halde Sean neden davet edildi?” diye sordum. Sean benden üç yaş büyük olmasına rağmen hâlâ çalıştığı firmada yükselmeye çalışıyordu. Oldukça iyi bir maaş alıyordu. Benim açımdan bakıldığında kahrolası derecede iyi bir maaştı. Ancak yılda bir milyon dolar kazanmanın yanından bile geçmiyordu. Henüz.

“Çünkü insanları tanıyorum, gerzek herif. Bağlantılara sahip olmak, maaştan çok daha güvenilir bir para birimidir.”

Aiden konuşmaya başladığında sesi biraz yüksek çıkmıştı. “Özellikle de sana istediğin amı seçme şans...”

“Çocuklar.” Babam başını telefonundan kaldırma gereği duymadan konuşmuştu. “Anneniz burada.”

Aynı anda cevap verdik. “Özür dileriz, anne.”

Bizi eliyle geçiştirdi. Otuz yıla aşkın bir süredir dört erkek çocukla birlikte yaşamak, çoğu şeye karşı bağışıklık kazanmasına sebep olmuştu.

Ryan, arabanın anahtarlarını istediğine dair babama bir şeyler söyleyerek odaya girdiğinde, Sean ve Aiden tekrar birbirlerine yaklaştılar.

“Haftaya gideceğim,” dedi Sean. “Sana her şeyi anlatırım.”

Aiden iç çekti. Benden birkaç yaş küçüktü ve iş dünyası için hâlâ genç sayılabilecek bir yaştaydı. “Büyüdüğümde sen olmak istiyorum.”

“Buradaki Bay Bekârlık Yemini Ettim’den daha iyiyim. Söylesene Tyler, sağ bileğindeki sinirlerde hâlâ bir sıkıntı çıkmadı mı?”

Kafasına bir yastık fırlattım. “Yardımcı olmaya gönüllü müsün?”

Sean yastığı yakalamakta zorlanmadı. “Sadece zamanı söylemen yeter, tatlım. O iğrenç kutsal yağı iyi değerlendireceğimden emin olabilirsin.”

İnledim. “Cehenneme gideceksin.”

“Tyler!” dedi babam. “Ağabeyine cehenneme gideceğini söyleme.” Hâlâ başını telefonundan kaldırmamıştı.

Kumandaya uzanırken, “Ara sıra böyle ithamlarda bulunmaktan sonra geçirdiği o yalnız gecelerin ne anlamı var ki?” diye sordu Aiden.

“Biliyor musun, Tinker Bell, belki de seni o kulübe götürmenin bir yolunu bulmalıyım. Sipariş vermediğin sürece menüye bakmanda bir sakınca yok, değil mi?”

“Sean, seninle striptiz kulübüne gelmeyeceğim. Ne kadar havalı olduğu önemli değil.”

“İyi. O halde sen ve Aziz Augustine posterin, önümüzdeki cumayı baş başa geçirebilirsiniz. Yine.”

Ona başka bir yastık fırlattım.

Saat ona gelirken İş İnsanı Kardeşler, ailemizin evinden ayrılarak kendi dairelerine; *espresso* makinelerine ve kravatlarla dolu raflarına geri döndüler. Ryan hâlâ arabaya bu kadar ihtiyaç duymasına sebep olan şey her neyse, onun için directmeye devam ediyordu. Babam koltuğunda uyurken ben de kanepeye uzanmış, Jimmy Fallon izliyordum. Gelecek ay gerçekleşecek olan ortaokul buluşmasında hangi filmi seçeceğimi düşünürken mutfak lavabosundan gelen sesi duydum.

Kaşlarım çatıldı. İş Adamı Kardeşler ve ben -bir de sızlanmaya devam eden Ryan- yemekten sonra anneme iş bırakmamak için bulaşıkları yıkamıştık. Yardım edeceğim bir şeyler olup olmadığına bakmak için ayaklandığımda, annemin paslanmaz çeliği parçalarcasına ovaladığını gördüm. Etrafı buharla kaplanmıştı.

“Anne?”

Arkasına döndüğünde ağladığını fark etmem çok zaman almadı. Bana hızlıca gülümseyip gözyaşlarını sildi ve musluğu kapattı. “Üzgünüm, tatlım. Sadece şunları temizliyordum.”

Konu Lizzy’ydi. Öyle olduğunu biliyordum. Bell ailesi olarak ne zaman bir araya gelsek, gözlerinde beliren bakışı görüyordum.

Masaya bir tabak, lavaboya da bir çift kirli bulaşık daha koyma-
nın hayaline daldığını fark edebiliyordum.

Lizzy'nin ölümü neredeyse benim de ölümüne sebep olmuştu. Ancak bu olayın annemi gerçekten öldürdüğünü söylemek mümkündü. O günden beri annemi bedenen hayatta tutan tek şey, sarılmalarımız, yaptığımız şakalar ve ziyaretlerimizdi. Yine de artık büyüdüğümüz için bir parçasının asla tamamen iyileşmediğini, hayata geri dönmediğini görebiliyorduk. Kilisenin bunda büyük bir payı vardı. İlk başta Lizzy'nin kendini öldürmesine sebep olmuşlar, ardından olanlar kamuoyuyla paylaşılınca bize sırtlarını dönmüşlerdi.

Bazen mücadelemi yanlış tarafta verdiğimi hissediyordum. Öte yandan, kiliseyi benim dışımda kim daha iyi bir hale getirecekti ki?

Annemi kollarımın arasına aldığımda yüzünü buruşturdu. "Artık Tanrı'nın yanında," diye mırıldandım. Ses tonum yarı rahip, yarı evlat olan hayali bir kahramana aitti. "Tanrı onunla. Yemin ederim."

"Biliyorum," dedi burnunu çekmeden önce. "Biliyorum. Sadece bazen merak etmeden duramıyorum..."

Neyi merak ettiğini biliyordum. Aynı hisleri ben de paylaşıyordum. Karamsarlıkla dolu saatlerimde merak benim de peşimi bırakmıyordu. Kaçırdığım işaretleri, fark etmem gereken şeyleri düşünüyordum. Bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünüp ardından sessizliğe gömüldüğü tüm o zamanlar aklımdan geçiyordu.

"Sanırım merakımıza engel olamayız," dedim sessizce. "Bu acıyı tek başına yaşamak zorunda değilsin, seninle paylaşmak istiyorum. Babamın da isteyeceğinden eminim."

Göğsüme yasladığı başını salladı, uzun bir süre hafifçe sallanarak aynı pozisyonda kaldık. İkimizin de düşünceleri on iki yıl öncesi ve yolun aşağısındaki mezarlıkla doluydu.

Eve dönerken hep yaptığım gibi kasvetli hippie şarkılarıyla Britney Spears'ın karışımı olan bir çalma listesi açtım. Tam o sırada Sean'ın bahsettiği kulüp ve Poppy'nin itirafı arasındaki bağlantıyı kurabilmişim. O da bir kulüpten söz etmiş, çoğu insanın bunu günah olarak sınıflandırabileceğini söylemişti. Aynı kulüpten bahsediyor olabilirler miydi?

İçimi kemiren kıskançlığı kabullenmeyi reddederek çenemi sıktım ve otoyolda ani bir manevra yaptım. Sean'ın, büyük ihtimalle Poppy'nin vücudunu sergilediği bir kulübe gidecek olması umurumda değildi. Hayır, gerçekten umursamıyordum.

Ayrıca ertesi gün beklenmedik bir şekilde onu bulup, sadece konuşma isteğini yerine getirmemin bu kıskançlıkla da alakası yoktu. Kendimi, *"Tek sebebi onun için endişelenmem,"* diye rahatlatıttım. Onu kilisemize kabul etmek, rahatlatıp yol göstermek istiyordum. İçimden bir ses Poppy'nin kolay kolay yolunu kaybetmeyen, çok çabuk kırılmayan biri olduğunu söylüyordu. Onu tuhaf günah çıkarma kabinine sürükleyip gözyaşlarına boğulmasına neden olan bir şey olmalıydı. Ayrıca, hiç kimse böyle yükleri tek başına sırtlanmak zorunda kalmamalıydı.

Özellikle de Poppy kadar seksi bir kadın.

Kes şunu.

Poppy'yi tekrar bulmam çok zor olmamıştı. İşin aslı, sabah koşumda açık tütün ahırının önünden geçmek ve köşeyi dönerken ona çarpmak dışında pek bir şey yapmamıştım. Tökezlediğinde onu göğsümle kolum arasında sıkıştırarak düşmesine engel oldum.

"Siktir." Kulaklıklarımı çıkardım. "Çok özür dilerim. İyi misin?"

Kafasını salladı ve başını yukarı kaldırarak tüylerimi ürperten, ufak bir gülümsemeyle bana baktı. Aralık dudaklarının arasından görünen iki ön dişi, cildini kaplayan o ter parıltısıyla

kusurlu bir şekilde mükemmeldi. Birden ikimiz de nasıl bir pozisyonda durduğumuzu fark ettik; kollarım ona dolanmıştı, benim üzerimde tişört yoktu, onun üzerinde ise sadece bir spor sütyeni vardı. Kollarımı üzerinden çektim ve anında kollarımın arasındayken verdiği hissi özledim. Memelerinin çıplak göğsümü nasıl dürttüğünü...

“*Gelecekte sadece hafif sarılmalar,*” dedim kendi kendime. Şimdiden geleceğimde yeni bir soğuk duş görmeye başlamıştım.

Elini göğsüme yerleştirdi. Dudaklarında hâlâ o masum, sıradan gülümsemesi vardı. “Sen olmasaydın düşebilirdim.”

“Ben olmasaydım düşme tehliken hiç olmazdı.”

“Yine de tek bir anını bile değiştirmezdin.” Dokunuşu, kelimeleri ve o gülümsemesi... *Benimle flört mü ediyordu?* Gülümsemesi genişlediğinde her şeyin farkına vardım. Aslında kızların eşcinsel arkadaşlarıyla yaptıkları gibi güvende olmanın verdiği rahatlıkla ve şakacı bir tavırla bana sataşmıştı. Benimleyken güvende olduğunu düşünüyordu, neden düşünmesindi ki? Ne de olsa bir rahiptim, Tanrı’ya duyduğum bağlılık gereği onunla ilgilenmem gerekiyordu. Elbette, rahip duruşumu bozmadan bana dokunup sataşabileceğini düşünüyordu. Söylediklerinin ve sesinin bana ne yaptığını nereden bilebilirdi? Ya da tam şu anda, göğsüme dokunurken orada yakıcı bir his bıraktığını nasıl fark edebilirdi ki?

Ela gözlerini benimkilere dikmişti. Yeşil ve kahverenginin karışımı olan havuzlara yeterince uzun süre baktığımda, ne kadar akıllı ve meraklı olduğunu görebiliyordum. Aynı zamanda kederi ve kafa karışıklığını da. Bu bakışları tanıyordum. Lizzy öldükten sonra yıllarca aynı ifadeyle bakmıştım. Ancak Poppy’nin durumunda, kaybettiği için yas tuttuğu kişinin *kendisi* olduğundan şüpheleniyordum.

Bu kadına yardım etmeme izin ver, diye dua ettim sessizce. *Yolunu bulmasına yardımcı olmama izin ver.*

SIERRA SIMONE

“Seni gördüğüme sevindim.” Duruşumu dikleştirdiğimde eli göğsümden uzaklaştı. “Bu haftanın başında konuşmak istemiş-tin, değil mi?”

Hevesli bir şekilde başını salladı. “İstedim. Demek istediğim, hâlâ istiyorum.”

“Yarım saat sonra ofisimde buluşmaya ne dersin?”

Beni alayla selamladı. “Orada görüşürüz, Peder.”

Koşarak uzaklaşmasını izlememeye çalıştım, bunu yapmayı gerçekten denedim. Ve yemin ederim ki sadece bir saniyeliğine baktım. Sonsuzluk gibi gelen o bir saniye, ter ve güneş kremiyle kaplı omuzlarının parıltısını, kışının baştan çıkarıcı hareketleri-ni zihnime kazımama yetti.

Kesinlikle soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

4. BÖLÜM

Garım saat sonra tekrar üniformamın içindeydim. Siyah bir pantolon giymiş, Armani marka bir kemer -İş İnsanı Kardeşlerden kalma bir şeydi- takmış ve pantolonumla aynı tondaki gömleğimi dirseklerime kadar kıvrımıştım. Elbette bir de yakalıgım vardı. Aziz Augustine'in sert bakışları, burada olma amacımın Poppy'ye yardım etmek olduğunu hatırlatıyordu. Spor sutyenleri ve koşu şortlarını düşünmenin sırası değildi. Üstelik burada olma nedenim, ona yardım etmek istememdi. Günah çıkarma odasındaki sessiz gözyaşlarını hatırlamak göğsümün sıkışmasına sebep olmuştu.

Bunu yapmak beni öldürse bile ona yardım edecektim.

Poppy, bir dakika erken gelmişti. Kapıdan içeri girme şekline bakılırsa dakik biriymi ve bundan zevk alıyordu. Sanki insanların bulunmaları gereken yere neden zamanında gitmediğini asla çözemiyormuş gibi bir hali vardı. Benim açımdan bakıldığında, üç yıl boyunca saat yedide uyanmak beni hâlâ sabah insanına dönüştürmemişti. Sırf bu yüzden çoğu zaman ayın sekizde değil, sekizi on geçte başlardı.

Yanımdaki sandalyeyi işaret ettiğim sırada, "Merhaba," dedi. Bir ortaokul müdürü gibi masanın arkasından konuşmaktan nefret ettiğim için ofisimin köşesindeki döşemeli sandalyeleri tercih etmiştim. Ayrıca Poppy ile birlikteyken gerektiğinde onu sakinleştirebilmek ve ona dokunabilmek istiyordum. Yani Antik

Ölüm Kabini'nden daha kişisel bir kilise deneyimi yaşamasını arzuluyordum.

Zarifçe sandalyeye oturuşunu izlemek kahrolası derecede büyüleyiciydi. Tıpkı bir balerinin ayakkabılarının bağcıklarını bağlaması ya da bir geyşanın çay koymasını izlemek gibiydi. Dudaklarında yine yakıcı, parlak kırmızı ruju vardı. Yüksek bel bir şortla boyundan bağlamalı bir üst giymişti. Benim köhne odamda gerçekleşecek olan toplantımızdan çok, cumartesi düzenlenen bir yat gezisine katılmış gibi görünüyordu. Ama saçları hâlâ ıslak, yanakları da koşudan dolayı kızarıktı. Böylesine bakımlı bir kadını az da olsa dağılmış halde görmek içimde sahip-
lenici bir gurur uyandırmıştı ki bu, kötü bir tepkiydi. Bu hissi bastırdım.

Çantasını yere bırakıp bir bacağına diğerinin üstüne atarken, "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi. Aslında sadece bir çanta değil, aynı zamanda parlak ve renkli dosyalarla dolu şık bir bilgisayar çantasıydı. "Böyle bir arayışın peşine düşmeyi çok düşünsem de hayatım boyunca hiç dindar biri olmadım. Bir yanımda hâlâ bu konuda kararsız."

"Bunu dindarlık olarak düşünme," diye tavsiyede bulundum. "Burada olma amacım inancını değiştirmek değil. Neden sadece konuşmuyoruz? Hem belki ihtiyaç duyduğun şeylere uygun düşen bazı etkinlikler ya da gruplar vardır."

"Ya yoksa? O zaman beni Metodistlere* mi yönlendireceksin?"

"Böyle bir şeyi asla yapmam," derken hem alaycı hem de ciddiydim. "İlk tercihim daima Lüteriyanlerden** yana olur."

Bu, bana başka bir gülümseme kazandırmıştı.

"O halde, yolun Kansas City'ye nasıl düştü?"

Konuşmadan önce tereddüt etti. "Uzun hikâye."

*On sekizinci yüzyılda John Wesley öncülüğünde Hristiyanlığın Protestanlık mezhebine bağlı olarak ortaya çıkan, ardından ayrı bir mezhep haline gelen inanç türü.

**Martin Luther'in başlattığı reformla ortaya çıkmış, Hristiyanlığın Protesantlık mezhebine bağlı inanç türü.

Oturduğum yere yerleşiyormuş gibi sandalyemde geriye yaslandım. “Vaktim var.”

“Sıkıcı,” diye uyarıda bulundu.

“Günümü Orta Çağ’dan kalma dini yasalar üzerinde çalışarak geçiriyorum. Sıkıcı şeylerin üstesinden gelebilirim. Söz veriyorum.”

“Tamam, tam olarak nereden başlamam gerektiğinden emin değilim. Sanırım en baştan?” Gözlerini kitaplarla dolu duvara çevirdi, sanki hikâyesinin gerçek başlangıç noktasına karar vermeye çalışır gibi altdudağını dişliyordu. Bir dakika sonra, “Tipik kaçaklardan değilim,” dedi. “On altı yaşında gizlice pencereden kaçmadım ya da babamın arabasını çalıp en yakın okyanusa sürmedim. Dartmouth’un sahnesine çıkıp MBA* derecemi alana dek babamın favori çocuğuydum. Söz dinleyen ve itaatkâr oldum. Gözlerimi aileme çevirdiğimde, bana baktıklarında gerçekten ne gördüklerini nihayet anlayabilmişim. Bir tür mal varlığı, portföylerindeki bir dosyaydım.”

“İşte bu bizim kızımız, ailemizin en genci, yanlarında oturan aileye böyle söylediklerini hayal edebiliyordum. Bilirsiniz, en iyi okullarda okudu ve yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Üç yıldır yazlarını gönüllü olarak Haiti’de geçiriyor. Juilliard’da dans okulumu kazanacağı en başından belliydi. Tabii bizim zeki kızımız, bunu yapnak yerine elbette iş hayatına atılmayı tercih etti.”

Sözünü kestim. “Haiti’de gönüllü mü oldun?”

Başını salladı. “Maison de Naissance adında bir hayır kurumunda çalıştım. Kırsal kesimde yaşayan Haitili annelerin doğum öncesi ücretsiz bakım alabilecekleri ve aynı zamanda doğum yapabilecekleri bir yer. Marsilya’daki yazlığımız dışında, yatılı okulun az da olsa Fransızcama sağladığı tek katkı.”

Dartmouth. Marsilya. Yatılı okul. Daha önce Poppy’nin donanımlı biri olduğunu anlamam zor olmamıştı. Newport’tan

*İşletme Yönetimi Yüksek Lisans Derecesi olarak çevrilebilen, çoğunlukla iş insanlarının alanına giren bir yeterlilik derecesi.

söz ettiğinde, hayatının belli bir döneminde ayrıcalıklı bir hayat sürdüğünü ve varlık içinde yaşadığını tahmin etmiştim. Oysa şimdi bu ayrıcalığın ve varlığın ne kadar kapsamlı olduğunu daha iyi görebiliyordum. Yüzünü inceledim ve oraya kök salmış özgüvenli ifadesine baktım. Eskiye özgü görgü kurallarını ve nezaketi destekler gibi bir hali vardı. Buna rağmen seçkin tabakaya ait davranışlar sergilemiyor ya da kendini beğenmiş gibi durmuyordu.

“Orada çalışmak hoşuna gitti mi?”

Yüzü ışıldadı. “Hem de nasıl! Güzel insanlarla dolu güzel bir yer. Oradaki son yazımda yedi bebeğin doğumuna yardımcı oldum. Bebeklerden ikisi ikizdi... oldukça küçüklerdi. Doğumun ardından ebe, eğer oraya gelmeselerdi annenin de bebeklerin de öleceğini söyledi. Ayrıca anne, oğulları için isim seçmesine yardımcı olmama bile izin verdi.” Yüzü neredeyse utangaç sayılabilecek bir ifadeye büründü ve o anda, bu saf mutluluğu ilk kez biriyle paylaştığını anladım. “Orayı özlüyorum.”

Sırıttım. Elimde değildi, ihtiyacı olan insanlara yardım ettiği için bu kadar heyecanlanan birine pek rastlamıyordum.

“Benim ailemin hayırseverlik anlayışı politik bağış kampanyalarını yürütmektir,” dedikten sonra kendine özgü alaycı bir sırıtışla bana eşlik etti. “Ya da devasa bir çekle poz verebilmek için herkesin ilgisini çeken bir kampanyaya bağış yapmaktır. Bunun ardından, şehirdeki evsiz insanların tepesine çıkmakta bir sorun görmüyorlar. Bu çok utanç verici.”

“Bu olağan bir durum.”

Sertçe başını salladı. “Öyle olmamalı. En azından ben bu şekilde yaşamayı reddediyorum.”

Onun adına sevinmişim. Ben de öyle olmayı reddetmişim ama aynı zamanda dinine düşkün ve gönüllü bir ailede büyümüştüm. Bu yüzden inanç meselesini kavramak benim için o kadar zor olmamıştı, aynı şeyin Poppy için geçerli olduğunu

sanmıyordum. Tam o anda onu durdurmak istedim. Haiti hakkında daha fazla şey anlatmasını sağlamak ve burada, St. Margarets'da, insanlara nasıl yardım edebileceğiyle ilgili her şeyi anlatmak istedim. Onun gibi insanlara *ihtiyacımız* vardı. İnsanları önemseyen, gönüllü olmaktan çekinmeyen ve sadece servetlerini değil aynı zamanda yeteneklerini de adayacak insanlara ihtiyacımız vardı. İşin aslı, tüm bunları az daha ağzımdan kaçıracaktım. Az daha dizlerimin üzerine çökecek, yardım kuruluşlarında veya halka erzak dağıtırken bize yardımcı olması için ona yalvaracaktım. Yardımına ihtiyacımız vardı ve dürüst olmak gerekirse onun her alanda olmasını istiyordum. Her yerde onu görmek istiyordum.

Belki de bu hissedilecek en doğru şey değildi. Bu sebeple bir önceki konuya geri döndüm. Böylesi daha güvenliydi. “Mezuniyet töreninden bahsediyordun...”

“Mezuniyet. Doğru. Ebeveynlerime baktığımda şunu fark ettim, onların benden olmamı istediği her şey olmuştu. Beni bunun için yetiştirmişlerdi. Onlar için bir ambalajdan ibarettim. Manikürü yapılmış, gösterişli bir şekilde süslenmiş ve pahalı kıyafetler giydirilmiş bir ambalaj.”

Saydığı her şeyin karşılığıydı. Görünüşte gerçekten mükemmel bir ambalajı olabilirdi ama bunun altında... daha fazlası olduğunu hissedebiliyordum. Dağılmış ve tutkuluydu. Deneyimsiz ama yaratıcıydı; yumurta kabuğunun içine hapsedilmiş bir kasırga gibiydi. Kabuğun kırılması pek şaşırtıcı değildi.

“Bu zamana kadar oldukça fazla arabası, odası, öğünü ve bağış galası olan bir hayata sahiptim. Dartmouth'dan mezun olduktan sonra yine benim gibi oradan mezun varlıklı biriyle evlenip, küçük zengin bebekleri olan bir kadın olacağım belliydi. Camlı lobisi olan bir yerde çalışıp en kötü ihtimalle evlenene kadar Mercedes Benz'in S serisine binecektim. Evlendikten sonra işle olan bağlantım giderek kopacaktı ve hayır işleriyle ilgilenmeye başlayacaktım. Elbette aile tablomuzu dolduracak zengin

bebekler doğurana kadar.” Bakışlarını ellerine çevirdi. “Muhtemelen anlattıklarım kulağa saçma geliyor. Edith Wharton’ın modern bir romanı ya da onun gibi bir şeyi anımsatıyordur.”

“Hiç de saçma değil,” diyerek ona güvence verdim. “Bahsettiğin o insanları biliyorum.” Bunu öylesine söylememiştim, gerçekten onları tanıyordum. Daha küçük ama neredeyse iyi sayılabilecek bir mahallede büyümüş ve aynı türden insanlarla iş hayatında da karşılaşmışım. Güzel evleri olan, akademik yönden başarılı ve aynı zamanda üniversitenin lakros takımında oynayan tipik ailelerin çocuklarından bahsediyordum. O aileler, Orta Batılı çocuklarının* ne kadar sağlıklı, başarılı ve mutlu olduğunu herkesin bildiğinden emin olmak isterdi.

“Bütün bu gerçekliği reddettim,” diye itiraf etti. “Wharton romanlarındaki gibi bir hayatı. Öyle yaşamak istemedim. Öyle yaşayamazdım.”

Elbette yaşayamazdı. Böyle bir hayattan çok uzaktı. Kendisiyle ilgili bu gerçeğin farkında mıydı? Farkında değilse bile hissetmiyor muydu? Çünkü onu çok az tanıyor olmama rağmen ben bile anlamsız, güçten uzak ve amaçsız bir hayat sürecektürden bir kadın olmadığını biliyordum. Aradığı şeyleri, hayatının Dartmouth’dan sonraki kısmında bulamazdı.

“Sterling’den sonra kalbim kırılmıştı, evet.” Hâlâ ellerini inceliyordu, konuşmaya devam etti. “Fakat aynı zamanda hayatım için de kalbim kırılmıştı... üstelik henüz hiçbir şey yaşamamıştım bile. Aslında ilk yaptığım şey, verilen sahte diplomayı alıp sahneden inmekti. Ardından kampüse doğru yürüdüm. Kep fırlatmaya, fotoğraf çekirtmeye ya da ailemin gitmekte ısrar ettiği pahalı akşam yemeğine katılmadım. Evime gidip babamın telefonuna açıklayıcı bir sesli mesaj bıraktım ve eşyalarımı arabaya yerleştirip oradan ayrıldım. Stajla uğraşmayacak, katılımı on bin

*Healthy Midwestern offspring olarak geçen kavram, Orta Batı Amerika’nın sağlıklı yaşam tarzına gönderme yapar. Bu ifade, ailelerin çocuklarını sağlıklı ve Amerikan değerlerine uygun yetiştirdiğini vurgulamaktadır.

dolara mâl olacak bağış kampanyalarında bulunmayacaktım. Sterling'den başka adamlarla çıkmak zorunda kalmayacaktım. O hayatı, babamın tüm kredi kartlarıyla birlikte geride bırakmış ve güven fonuma dokunmayı reddetmiştim. Ya kendi başımın çaresine bakacaktım ya da istemediğim o hayata geri dönecektim.”

“Bu çok cesurca,” diye mırıldandım. Bahsedip durduğu Sterling kimdi? Eski sevgilisi mi? İlk aşkı mı? Poppy’nin gitmesine izin verdiğine göre aptal olmalıydı.

Gülerek, “Cesurca ya da aptalca,” dedi. “Hayatım boyunca aldığım tüm o pahalı eğitimleri bir kenara attım. Ailem yıkılmıştır diye düşünüyorum.”

“Düşünüyorum mu?”

İç çekti. “Yanlarından ayrıldıktan sonra onlarla direkt olarak hiç konuşmadım. Hâlâ da konuşmuyorum. Üzerinden üç yıl geçti, çok öfkeli olduklarını biliyorum...”

“Bunu bilemezsin.”

“Anlayacağını düşünmüyorum.” Azarlayan kelimelerine rağmen ses tonu samimiydi. “Tanrı aşkına, sen *rahipsin*. Bahse girerim bu kararını ailene bildirdiğinde havalara uçmuşlardır.”

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim. “Aslında anneme ilk söylediğimde ağladı, babam da altı ay boyunca benimle konuşmadı. Törenime bile gelmediler.” Bu hatırlamaktan hoşlandığım bir anı değildi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda kırmızı dudakları düz bir çizgi haline gelmişti. “Bu korkunç. Tam da benim ailemin yapacağı türden bir şeye benziyor.”

“Kız kardeşim...” Duraksayıp boğazımı temizledim. Vaaz verirken veya küçük gruplarla çalışırken ya da danışmanlık seanslarımda Lizzy’den defalarca kez bahsetmiştim. Yine de Poppy’ye onun ölümünü açıklamak daha samimi, daha kişisel hissettiriyordu. “Bulunduğumuz cemaatin rahibi tarafından yıllarca istismar edilmiş. Asla bilmiyorduk, asla şüphelenmemiştik...”

Poppy elini benimkinin üzerine yerleştirdi. *Beni* teselli edenin *o* olması çok ironik olsa da aynı zamanda güzel hissettirmişti. İyi hissettirmişti. Bu olay gerçekteştiğinde beni teselli edecek kimse yoktu, hepimiz kendi acımıza gömülmüştük. O anki hislerimin bir anlamı yokmuş gibi kimse beni *dinlememişti*. Ya da *hâlâ* aynı hissediyor olmamın.

Poppy'nin dokunuşu durduramadığım bir şekilde olanları anlatma dürtümü tetiklemiş gibi, "On dokuz yaşında kendini öldürdü," diye devam ettim. "İstismar edilen diğerk çocukların adlarının yazılı olduğu bir not bıraktı. Adamı durdurmayı başardık. Yargılandı ve hakkında on yıllık hapis cezası kararı alındı."

Derin bir nefes alıp bir dakikalığına duraksadım. Göğsümü savaş alanına çeviren, kanımı kaynatan iki başlı ejderhanın öfkelerini hissetmemek mümkün değildi. O adamı düşünmek, derin bir öfkeyle sarsılmama sebep oluyor, gerçekten cinayet işleyebilmişim gibi hissettiriyordu. Bu nefretten kurtulmak için defalarca dua etmenin ya da yüzünü hayal edip *seni bağışlıyorum, seni bağışlıyorum* diye tekrarlamamın hiçbir faydası olmuyordu. Öfkem beni terk etmiyordu. Acıdan arınamıyordum.

Kendimi tekrar yatıştırdığımda devam ettim. "Cemaatteki diğerk aileler, inanmak istemedikleri için mi yoksa güvenleri zedelendiğı için mi bilinmez, tutuklanmasını talep ettiğimiz zaman bize öfkelen-diler. Kurban olarak seçildiğı, olanları hastalıklı ayrıntılarla özetlediğı ve aynı şeyi yaşayan çocuklardan bahsetme cüretini gösterdiğı için Lizzy'ye öfkelen-diler. Rahip yardımcıları Katolik cenazesini ve defin işlemlerini engellemeye çalıştı. Yeni gelen rahip bizi görmezden geldi. O günün ardından bütün aile kiliseye gitmeyi bıraktı. Babam ve kardeşlerim Tanrı'ya inanmadıklarını söylediler. şu anda inancı olan tek kişi annem ama onun da eskiye dönemeyeceğini biliyorum. Beni burada ziyaret etmesi dışında, Lizzy'nin cenazesinden beri kilisede bulunmadı."

"Yine de sen öyle değilsin," dedi Poppy. "Hâlâ Tanrı'ya inanıyorsun."

Parmaklarını elimin üzerinden çekmedi, klimanın soğuk hava akımına rağmen eli sıcacık hissettiriyordu. “Uzun bir süre inanmadım,” diye itirafta bulundum.

Ölmüş kızların, memnuniyetsiz ebeveynlerin ve trajedilerin etkisinde kalarak uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Ardından, “O halde,” diye başladı. “Sanırım hiçbir zaman memnun olmayan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Gülümsemeyi başardım ve elini geri çektiğinde ifademi bozmamaya çalıştım. “Dartmouth’tan ayrıldıktan sonra ne yaptın?” diye sordum. Lizzy ve ölümünden sonraki acı dolu yıllar dışında bir şeyden konuşmaya ihtiyacım vardı.

“Şey...” Sandalyesinde kıpırdandı. “Birçok şey yaptım. İşin doğrusu, kendi başıma çalışabileceğim bir sürü iş buldum. MBA derecem kullanıdım ama sadece havalı stajlarım ve pahalı diplomalarım yüzünden mi, yoksa iş yerlerinde bir Danforth çalıştırmak istedikleri için mi beni işe aldıklarından emin olamadım. New York’ta bulunan bir şirkette altı aylık bir deneyimim oldu. Sonrasında ise alnımda DANFORTH yazan bir dövme varmış gibi hissedip, New Hampshire’daki gibi orayı da aniden terk ettim. Araba kullanmaktan bıkana kadar araba kullandım. Kansas City’ye de yolum bu şekilde düştü.”

Derin bir nefes aldı. Devam etmesini bekledim.

“Bir kulüpte çalışma fikri aklımda hiç yoktu.” Sesi kısılmıştı. “Küçük bir dernekte çalışacağımı ya da garsonluk gibi sıradan bir iş yapacağımı düşünmüştüm. Ancak bir barmenden bu şehirde gizli bir kulüp olduğunu duydum. Özel, seçkin ve gizli. Üstelik kulüplerinde çalışacak kızlar arıyorlarmış. Lüks bir hayata ait gibi görünen kızlar.”

“Senin gibi kızlar mı?”

Poppy alınmamıştı, aksine boğazından yükselen ve her duyduğumda karnımda ufak çaplı bir yangına sebep olan bir

kahkaha attı. “Evet, benim gibi kızlar. Elit kesimde yetişmiş, zengin kızlar. Tıpkı zengin insanların hoşuna giden türden kızlar. Ve biliyor musun, bu mükemmel bir şeydi. Dans edebildim ki uzun zamandır gala dışında bir yerde dans etmemiştim. Tamamen şık bir yerdi. Vestiyere palto bırakma ücreti beş yüz dolardı. Masa ayırtmak yedi yüz elli dolar, eğer özel dans istiyorsan bin dolardı. Dokunmaya izin yoktu. Müşterilerin en fazla iki içki içme hakkı vardı. Oldukça özel bir kitleye hitap ediyordu. Kendimi başka bir hayatta beni işe alacak, benimle evlenecek, yürüttüğüm yardım kampanyalarına bağışta bulunacak adamlar için striptiz yaparken buldum. Üstelik buna bayıldım.”

“Bayıldın mı?”

Arsız kız.

Bu düşünce nereden geldiğini anlayamadan, aniden ortaya çıkmıştı. Davetsiz bir misafir gibiydi ama zihnimi terk etmeyi reddediyor ve kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Arsız, ahlaksız kız.*

Ela gözleri beni buldu. “Bu yanlış bir şey mi? Günah mı? Hayır, cevap verme. Bilmek istemiyorum.”

“Böyle bir şey yapmak neden hoşuna gitti?” Elbette bu merak, danışmanlık yapan bir rahibe aitti. “Eğer sormamın bir sakıncası yoksa tabii.”

“Neden olsun ki? Ne de olsa bundan bahsetmek benim tercihimdi.” Oturuşunu düzeltti, bu hareketi şortunun bacaklarını daha fazla öne çıkarmasına neden oldu. Karşımdaki bacaklar bir dansçıya aitti, artık biliyordum. “Hissettirdiği şeyi sevdim. Erkekler tarafından puslu gözlerle izleniyordum ve sadece beni istiyorlardı, Eğitimimi, soyadımı ya da ailemin bağlantılarını değil, sadece beni. En çok da erkeklerin vücuduma verdikleri ilkel tepkiyi sevdim. Onları sertleştiriyor olma fikri hoşuma gitti.”

Onları sertleştiriyor olma fikri hoşuma gitti.

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. Zihnim ikiye bölünmüş gibiydi. Bir tarafım bu görüşmeyi şefkat ve minnetle ele alma konusunda kararlıyken diğeri ise *beni* ne kadar sertleştirdiğinden haberdar olmasını sağlamayı kafaya koymuştu.

İçten içe nasıl bir mücadele verdiğimden habersiz bir şekilde devam etti. “Bana dokunma ihtiyacının onları neredeyse çılgına çevirdiğini bilmek hoşuma gitti. Öylesine çılgına dönüyorlardı ki onlarla eve gitmem, kulübü bırakmam ya da metresleri olmam için bana inanılmaz paralar teklif ettiler. Yine de tekliflerini hep geri çevirdim. Üstelik birçoğu yakışıklıydı ve paranın önemsiz olduğunu söyleyebilecek bir noktada değildim. Ancak bu fikrin kafama yatmayan bir tarafı vardı, tekliflerini kabul etmeyi hayal bile edemiyordum. Saçma, değil mi? Bir striptizcinin erdemli davranma konusunda bu kadar ısrarcı olması?”

Konuşmaya devam etti, yanıt vermemi bekler gibi bir hali yoktu. “İşin üzücü kısmı şu ki tüm bu teklifleri geri çevirirken aslında sekse karşı açlık çekiyordum. Bu duyguyu bildiğine eminim, Peder. Sanki tenin yanıcı bir maddeymiş gibi ufacık bir esintiyle sınıra ulaşmanın mümkün olması...”

Tanrım, bu duyguyu biliyordum. Hem de nasıl. Şu anda da böyle hissediyordum. Ona zayıf bir gülümsemeyle baktığımda bana karşılık verdi.

“Alev almaya oldukça müsaitim, Peder Bell. Erkeklerin özel dikim pantolonlarının üstünden kendilerini okşamalarını izlemek beni ıslatırdı. Özel odalarda tangamı kenara çekip kendime dokunur ve beni izlemelerine izin verirdim. Bundan hoşlanırlardı. Kendimi kıvrandırmam, okşamam ve titreyip iç çekene kadar elimi becermemden zevk alırlardı.”

Parmaklarımın sandalyenin kenarlarını çok sert bir şekilde kavradığını fark ettim. Sözlerinin çizdiği görüntüleri kafamdan atmaya çalışsam da başaramıyordum. Bu durumdan duyduğum rahatsızlıktan habersizce konuşmasına devam etti. Sanki yirmi

SIERRA SIMONE

dokuz yaşındaki bir adam değil, anlattığı şeyler konusunda ona tavsiye verebilecek biriymişim yanılgısıyla masumca anlattı.

“Fakat kendimi boşaltmamla aynı şey değildi,” dedi. “Bece-
rilmek istiyordum, *sikilmek* ve kullanılmak. Birinin sikiyle dol-
durulmak istiyordum. Birinin, parmaklarını ağzıma ve amıma
sokmasını istiyordum. Kıcıma.” Derin bir nefes aldı.

Bense nefes alamıyordum.

“Bu günahın bir adı var mı? Bir adı olduğundan eminim. Bu
şehvet mi... yoksa daha kötü bir şey mi? Bunun için ne tür bir
dua etmem gerekiyor? Ya yaptığım ve yapmak istediğim şeyler
konusunda kötü hissetmiyorsam? Şu anda bile, geçen ay olanlara
rağmen hâlâ bunu istiyorum. Hâlâ yalnız hissediyorum, hâlâ bece-
rilmek istiyorum. Hayattan başka ne istediğime dair hiçbir fikrim
olmadığını hesaba katarsak, bu oldukça kafa karıştırıcı bir şey.”

Her şeye rağmen, son cümlesine cevap vermek istemiştim.
Burada bulunma amacı aslında buydu. Elini tutmak ve ona bil-
geliğin nazik dokunuşunu vermek istedim. Ama kahretsin, şu
anda benimle ilgili hiçbir şey *nazik* değildi.

Kelimeleri.

Kahrolası kelimeleri.

Kulüpte çalışmasını dinlemek yeterince kötüydü. Kendine
nasıl dokunduğunu ve amını orgazma nasıl sürüklediğini din-
lerken, kendimi bahsettiği açgözlü iş adamlarından biri olarak
hayal etmeye engel olamamıştım. Islaklığıyla parlayan amının
zevkle kasıldığını görebilmek için cüzdanımdaki her şeyi teklif
edebilirdim. Eğer isteseydim şu anda görebileceğimden emin-
dim. Onu duvara yaslar, şortunu indirir ve bacaklarını aralaya-
rak bana bakmasını sağlardım...

Bu konuşmaya bir dakika daha katlanabilmemin herhangi
bir yolu yoktu.

Sanırım Tanrı sessiz dualarımı duymuştu, telefonun ciddi bir tonda çınlamasıyla Poppy elini çantasına attı. Aramayı cevaplar-ken dudaklarını kıpırdatarak, “Çok özür dilerim,” dedi.

Sorun olmadığını belirterek başımı salladım. Şu anda söylediklerinin bana ne yaptığını belli etmeden nasıl ayağa kalkacağım gibi büyük sorunları çözmekle meşguldüm.

Kısa bir görüşmenin ardından aramayı bitirdi. “Özür dilerim,” dedi tekrar. “İşle ilgili bir şeyler var ve...”

Elimi kaldırdım. “Endişelenmene gerek yok. Benim de katılmam gereken bir cemaat toplantısı var.” Yalan söylüyordum. Katılacağım tek toplantı sikim ve yumruğum arasında gerçekleşecekti. Yine de muhtemelen umutlu bir şekilde inancını değiştirmeyi düşünen birine bundan bahsetmem iyi olmazdı. Hem bu yalan için hem de yapmak üzere olduğum şey için bağışlanmayı dilemeyi aklımın bir köşesine not ettim. “Ben, ah, umarım yakın zamanda görüşürüz.”

Bana muhteşem bir gülümsemeyle bakarken ayağa kalkıp çantasını aldı. “Umarım. Görüşürüz, Peder.”

Kiliseden çıktığından emin olmayı bekleyemedim. Odadan çıktığı anda ayağa kalktım, kapıyı kilitledim ve masama doğru ilerlerken kemerimi açmaya koyuldum. Bir elimi masanın yüzeyine dayarken kendimi suçlu hissedecek, yaptıklarımı sorgulayacak ya da düşünecek vaktim yoktu. Pantolonumu aşağı çekip aletimi serbest bırakmakla zaman harcamadım. Bunun yerine sert ve hızlı bir şekilde aletimi sıvazlamaya başladım. Düşüncelerimin serbest kalmasına izin vermekten başka çarem yoktu.

Tanrı’nın onu bağışlamasını dileyerek ona sığınmak için yanıma gelen kadından başka bir şey düşünmeye çalıştım. Buna rağmen zihnim sürekli onun etrafında dönüyordu. Onu kulüpte hayal ediyordum ve hayallerimde sadece benim için dans ediyordu. Sadece benim için tangasını bir kenara çekip bu hayatta görmeyi en çok istediğim şeyi bana gösteriyordu.

Tanrım, bana yardım et.

Kasıklarımda gergin bir kıpırtı belirirken aletimi elime doğru ittim ve Poppy Danforth'ı beceriyor olmayı diledim. Ağzını, amını veya kışını. Ne olduğu umurumda değildi. Hemen ardından masaya boşaldım, aletim nabız gibi atarken benim hızla akıyordu ve her damlanın onun beyaz tenine sıçradığını hayal ediyordum.

Elimin hareketleri yavaşladı, nefesim tekledi ve gerçeklikle yüzleştim. Burada elimi aletime sarmış, masanın üzerindeki kilise takvimini meniye bulamıştım. Aziz Augustine'in resmi sitemkâr bir şekilde duvardan bana bakıyordu.

Siktir.

Siktir.

Hissizleşmiş bir şekilde pantolonumun fermuarını çekerek takvimin üst yaprağını kopardım. Kalın kâğıdın buruşurken çıkardığı yüksek ses neredeyse beni suçlar gibiydi. Sikeyim, ben ne bok yemiştım böyle?

Sandalyeye oturarak Aziz Augustine'e baktım.

“Nasıl hissettirdiğini bilmiyormuş gibi davranma,” diye mırıldandım. Dirseklerim masaya dayanırken avuç içlerimi gözlerime bastırıyordum.

Poppy Danforth hiçbir yere gitmeyecekti. Burada yaşıyordu. Geri gelecekti. Ayrıca “dünyevi” itiraflarının sadece ufak bir kısmından bahsettiğinden emindim. Tüm bunları ergenliğe girmiş bir oğlan gibi tahrik olmadan dinlemem lazımdı. Dinlemekten de öte, düşünebildiğim tek şey mükemmel olmayan, hafif aralık dişleriyken bile ona nezaket, empati ve şefkatle yaklaşmam gerekecekti.

Gözlerimin ardında yıldızlar dans ediyordu ama ellerimi çekmedim. Şu anda bu ofisi ya da Aziz Augustine'i görmek istemiyordum. Takvimimin henüz yırtılmış kenarlarıyla veya dolmuş çöp kutumla yüzleşmek istemiyordum.

RAHİP

Tek istediğim saf karanlıkta dua etmektir. Düşüncelerimle Tanrı arasında hiçbir engel olsun istemiyordum. Bu kadınla mesleğim arasında bir şey olsun istemiyordum. Günahlarım ve gözlerimin ardında dans eden yıldızlar dışındaki her şeyin silinip gitmesini istiyordum.

Özür dilerim, diye dua ettim. Çok özür dilerim.

Tanrı'nın sürüsünden birinin güvenine ihanet ettiğim için özür diliyordum. Onu teselli etmemi, yol göstermemi izleyen birine şehvet duyduğum, kilisenin ve bu mesleğin kutsallığına ihanet ettiğim için özür diliyordum. Arzularımı soğuk bir duşa girerek, koşuya çıkarak ya da son üç yılda dürtülerimi bastırmak için geliştirdiğim numaralardan birini yapacak kadar bile kontrol edemediğim için özür diliyordum.

Ama daha çok...

Daha çok üzgün olmadığım için özür diliyordum.

Kahretsin, hiç de üzgün değildim.

5. BÖLÜM

“*R*ahiplerin sadece kutsal şarap içtiğini zannediyordum.”

Başımı kaldırıp baktığımda Poppy masamın hemen önünde duruyordu. Kilisenin karşısında yer alan küçük bir kahve dükkânındaydım. Tadilat bütçesini çıkarmaya çalışıyor ama beceremiyordum. Tek yaptığım şey, *The Walking Dead*’in forumlarını kontrol edip, dükkânın kahve stoğunu baltalamaktı.

Poppy’ye esprili bir karşılık vermek istediğim sırada üzerinde farklı bir elbise olduğunu fark ettim. Kolları dirseklerine kadar uzanan, eteği dizlerinde biten eski tarz bir elbise giymişti. Fazla açık ya da dar değildi ama belinin mükemmel kıvrımlarını ve memelerinin yumuşak kabarıklığını gizleyebildiği söylenemezdi. Onu kendime çekip kalçalarını ellerimin arasına alabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Bu mesafeden ona uzanıp elbisesini sıyrabilir ve ardından yüzümü kumaşın altında sakladığı o cennete gömebilirdim.

Ayrıca son görüşmemizin ardından masamın üzerine boşaldığımı bilmek de dikkatimi dağıtan bir başka etkendi.

Neyse ki kontrolümü tamamen kaybedip, dükkânda bulunan herkes yeminimi bozmama şahit olmadan önce karşımdaki sandalyeye oturdu.

Başıyla bilgisayarımı işaret etti. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

Onu cevapsız bıraktığımı fark etmediği -veya görmezden geldiği- için Tanrı’ya şükrettim. Daha sonra kilise bütçesi gibi

güvenli bir konudan bahsedebileceğim için içimden teşekkür etmeyi de ihmal etmedim.

“Kiliseyi yenilemek için para toplamaya çalışıyoruz,” dedim. “Bu iş için birkaç teklif aldık. Sadece asıl hedefimize ulaştıktan sonra fonları doğru yere yatırmamız gerekiyor.”

Ekranı doğru eğilerek, “Bakabilir miyim?” diye sordu.

Onu onaylamama fırsat vermeden çoktan bilgisayarımı kendine doğru çevirmiş ve sayfalar arasında dolanmaya başlamıştı. Ufak bir gülümseme, kırmızı dudaklarının köşelerini kıvrırdı ve bu, aynı anda hem seksi hem bilgili hem de ahlaksız görünmesini sağladı.

“Üniversitede ne okudun, Peder Bell?” Hâlâ ekranı kaydırmaya devam ediyor, ara sıra bir yerlere tıklıyordu.

“İlahiyat yüksek lisansımın öncesini mi soruyorsun? Klasik Diller. *Si vis amari, ama.*”

“Görünüşe göre sana Latince dersinde bütçe hesaplamaları ve tablolarla ilgili formülleri öğretmemişler.”

“Genelde başka konularla meşgul olurdum.” Amacım komik bir espri yapmaktı ama sesim istediğimden daha kısıp ve keskin çıkmıştı. Bir tür uyarı gibi.

Hayır, bir tür *yemin* gibi çıkmıştı.

Ela gözleri benimkilere odaklandı ve yüzümü gördüğünde derin bir nefes aldı.

Siktir, benim sorunum neydi böyle? Neden onunla normal bir şekilde iletişim kurup seksi ima eden şeylerden uzak duramıyordum? “Formül mü dedin?”

“Şey, evet.” Gözleri tekrar ekrana kayarken yutkundu. Yumuşak teni, boğazının hareketiyle gerildi. O boğazın kendini bana sunarken gerilmesini istedim.

Bütün vücudunu bana sunmasını istiyordum.

*Karşılığı, “Eğer sevilme istiyorsan, sev,” şeklinde olan ünlü Latince deyiş.

“Kilisenin güncel olarak kullandığı bir muhasebe yazılımı yok mu?” Yanlışlıkla kopyaladığım bir veri satırını düzeltmekle uğraşıyordu.

“Ofisteki muhasebecimiz bununla ilgileniyor ama ben nasıl kullanacağımı bilmiyorum.”

“Yani Seneca’dan alıntı yapabiliyorsun ama Quicken kullanamıyorsun, öyle mi?”

“Seneca’dan alıntı yaptığımı biliyor muydun?” Kendime rağmen gülümsemeyi başardım. Mektuplarından alıntı yaptığımı anlayan insanlar bir kenara dursun, Seneca’nın kim olduğunu bilen pek fazla insanla bile tanışmamıştım.

“Küçük bir kızken, tüm bu işe yaramaz şeyleri bilmem için ailem oldukça para döktü.”

“Bunun işe yaramaz olduğunu mu düşünüyorsun? *Non scholae sed vitae*. Okul için değil, yaşam için öğreniriz.”

“Peki ya *si vis amari, ama?* ‘Eğer sevilmek istiyorsan, sev?’ Bunu bir kere denemiştım fakat pek işe yaramadı.” Ses tonunda bir miktar acı vardı.

Elimi bileğine yerleştirdim. Tamamen içgüdüsel bir hareketti, acı çeken birini rahatlatmak istememle alakalıydı. Sadece teninden yayılan sıcaklığın tüylerimi diken diken edeceğini hesaba katmamıştım. Sanki Tanrı, bu narin bileği sadece benim tutmam için yaratmıştı. Parmaklarımı sardığımda ne kadar mükemmel hissettireceğini düşünmemiştim.

Bırakmalıydım. Özür dilemeliydim.

Tüm bunlara rağmen başaramadım ve kendimi, “Belki de yanlış kişiyi sevmişsindir,” demekten alıkoyamadım.

Kim böylesine muhteşem bir varlığı sevmezdi ki? Poppy iyi eğitilmiş, oldukça seksi, zeki ve şehvet dolu bir kadındı. Beyaz tenli kırmızı dudaklı bu kadın, finans imparatorluklarını yönetmek için yaratılmış bir zekâyâ sahipti.

Bakışlarımız buluşunca fısıltıyla karşılık verdi. “Belki de haklısındır.”

Bir dakikalığına öylece kaldık. Gözlerimiz birbirine kilitle-nirken -*umarım bunun için bağışlanırdım*- parmağımı yavaşça bileğinin alt tarafında gezdirdim. Bu, kimsenin göremeyeceği bir hareketti ama titrek bir nefes alması, kesinlikle hissettiğini gösteriyordu.

Kahretsin, teni akıl almaz derecede pürüzsüz ve ipeksiydi. Et-rafına bir ip dolamadan önce o bileği öpüp dudaklarımı nabzına bastırmak istedim. İşin aslı, *espresso* makinesinin sesi beni ken-dime getirmeden önce bileğini masadan kaldıracak kadar ileri bile gitmiştim.

Ne halt ediyordum ben?

Elini bırakarak bilgisayarımın kapağını kapattım ve hızla ayağa kalktım. “Özür dilerim, beni ilgilendirmezdi.”

Bana bakarken, “Sen manevi danışmanısın,” dedi. “Her şey seni ilgilendirmez mi?”

Cevap veremedim çünkü bilgisayarımı çantama tıktırmakla meşguldüm. Çaresiz bir şekilde buradan gitmek istiyor, sorun ol-madığına dair kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *Her şey yolun-daydı*. Sadece onu rahatlatmıştım. En basit haliyle elini tutmak dışında başka bir şey bile yapmamıştım, üstelik bunu herhangi bir cemaat üyesine de yapabilir ve ikinci kez düşünmezdim.

Sorun yoktu.

Ancak arkamı dönüğümde Poppy’yi kendi çantasını hazırla-mış halde beklerken buldum. “Seninle kiliseye kadar yürüyebilir miyim?” diye sordu. “Evim aynı yolda.”

Elbette öyleydi.

Sesimin toplum içinde ereksiyonuyla mücadele eden bir ra-hip gibi çıkmamasına özen göstererek, “Elbette,” dedim düz bir sesle. “Sorun değil.”

Dışarı çıktık ve yaz sıcağına maruz kalarak caddenin karşısına geçtik. Aramızdaki sessizlik garip hissettirmişti, az önce yaşadığımız tuhaf anın etkisi elle tutulur cinstendi. Zihnimin köşesinde dönüp duran fantezileri engellemeye çalışarak, “Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?” diye sordum.

“Çok olmadı,” dedi. “Aslında evimi iki hafta önce kapattım. Çalıştığım kulübün sahibi, MBA diplomamı görüp tecrübeli olduğumu öğrenince pazarlama ve finansal danışma departmanında çalışmamı istedi. Bunu uzaktan yapabilirdim, oldukça kazandıran bir işti. Ayrıca geçen ay beni bulduğunda...”

Duraksadı ve sanki bir şeyi incelemiş gibi gözlerini kısarak kaldırıma baktı. Onu üzen şeyin ne olduğundan tam emin değildim ama kendini toparlaması için ona izin verdim.

O devam etmeden önce birkaç metre yürümüştük. “Şu anda güzel para kazanıyorum, patronum iyi bir adam ve küçük, tatlı bir kasabada her şeye yeniden başlama özgürlüğüne sahibim. Sterling kulübe gelmeden önce istediğim şey buydu.”

Sterling. Geçmişiyile ilgili konuşurken bu ismin geçtiğini hatırlıyordum. Ve kahretsin ki Poppy Danforth’ı sahiplenme iznimin olduğu bir evrendeymiş gibi, saçma bir kıskançlık patlamasıyla dolmuştum.

Kiliseye ulaştık.

“Size rastlamak güzeldi, Peder.” Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, yürümeye devam edecek gibi görünüyordu.

“Hangisi senin evin?” Oyalandığımın farkındaydım ama elimde değildi. O kırmızı dudaklara bir kez daha bakmaya ihtiyacım vardı. Aldığı nefeslerin arasından herhangi bir şey daha söylediğini duymam gerekiyordu.

“Şuradaki.” Parkın karşısında yer alan bir evi işaret etti. Ön kısmında kocaman bir ağaç, arka tarafında da geniş bir bahçe bulunan tek katlı bir evdi. Onu buradan, bana tayin edilen rahip evinden görebilirdim. Işıklarının yanıp yanmadığını,

arabasının garaj yolunda durup durmadığını veya sabah erken saatlerde mutfağına kahve yapmak için girip girmediğini kontrol edebilirdim.

Bu benim için pek de sağlıklı bir durum değildi.

“Mobilyaları taşımak ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa...”

Siktir. Bunu neden teklif etmiştim ki? Sanki onunla, onun evinde yalnız kalmak harika bir şeymiş gibi.

Öte yandan yüzünün ışıldaması ve bana sunduğu manzara karşısında karnım kasıldı. Poppy daima güzeldi ama mutlu olduğunda kahrolası bir *ışık saçıyordu*.

“Harika olur,” dedi. “Burada tanıdığım kimse yok, şehirdeki arkadaşlarımın hepsi de çok uzaktalar. Evet, yardıma ihtiyacım olduğunda kesinlikle sana haber vereceğim.”

“Tamam.” Gülümsemesinin ve aniden gözlerinde beliren ışığın büyüünden kurtulamamıştım. “Ne zaman istersen.”

Öne doğru eğilip parmaklarının üzerinde yükseldi ve yumuşak dudaklarını yanağıma bastırdı. O ana dek ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Donakaldım. Öpücüğün her ayrıntısı, bana hissettirdiği her şey ruhuma kazındı. O ateş kırmızısı dudaklarıyla tenimde iz bırakırken, hissettirdikleri de ruhumu damgalamıştı.

Kelimeleri ve nefesi kulağıma çarparken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı ve arkasını dönüp evine doğru yürüdü.

Ben de yirmi dakika süren soğuk bir duş daha almak için eve girdim.

Pazartesi günkü günah çıkarma seansını hem korkuyla hem de sabırsızlıkla beklemediğimi söylemek yalan olurdu. Pazar günü gerçekleşen ayinde gözüm Poppy’yi aramıştı ve onu göremeyince, zihnimde kısa süreliğine yükselen balon hem umutsuzluk hem de umutla doluydu. Belki de gitmişti. Belki dinle

olan kısa süreli ilişkisi sona ermiş ve geçemeyeceğimi bildiğim, kontrolü elimde tutma sınavı sona ermişti.

Belki de benimle işi bitmişti. Bu düşünceyle birlikte balon rahatlatıcı bir şekilde söndü.

Belki de benimle işi bitmiştir, diye tekrar düşündüm. Bu defa balon tamamen acıyla doluydu.

Pazartesi günü Rowan nihayet kabini terk ettiğinde ve içeri başka biri girdiğinde balon aniden patladı. Bu defa nabzım hızlandı. Sebebinin endişe mi yoksa azgınlık mı olduğunu bilmiyordum.

Alçak bir ses duyuldu. “Peder Bell?”

Sesi doğrudan sikime akın etmiyormuş gibi, “Merhaba Poppy,” diye karşılık verdim.

Ufak ve kulağa rahatlamış gelen bir kahkaha attı. Bu ses bana, cuma günü eve yerleşmesine yardım edebileceğimi söylediğim zaman dudaklarında beliren gülümsemeyi hatırlatmıştı.

“Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bazen sadece... gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Kansas City’den yeni bir başlangıç yapmak için ayrılmıştım. Anlamsız hayatıma anlam katacak bir şey bulma umuduyla. Şimdi ise inanılmaz derecede yakışıklı bir rahip, neredeyse arka bahçemde oturuyor ve tüm sorunlarımı dinlemeye hazır.”

Huysuz bir tavırla, “Bu benim işim,” dedim ama aslında beni yakışıklı bulduğu için hissettiğim çocuksu mutluluğu görmezden gelmeye çalışıyordum. “Herkes için buradayım.”

“Evet, biliyorum. Ancak şu anda bahsettiğin ‘herkes’ beni de kapsıyor ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlamam.”

Vicdanım geçen gün ofiste olanları hatırlatarak, *yapamayacağını söyle*, diye directti. *İtirafını yapması için başkasını -herhangi birisini- bulmasına yardım et.*

Evet, yapmam gereken buydu. Bana güvendiğini açıkça ortaya koymuştu ama ben zihnimde bu güvene ihanet edip duruyordum. Birçok farklı pozisyonda. Evimdeki her yüzeyde.

Net bir karar verip ona olması gerekeni söylemeyi kafaya koymuşken, “Hazır mısın?” diye sordu. Böylece birkaç saniye sonra vereceğim tek kelimelik cevap dışında zihnimdeki her şey silinip gitti.

“Evet.”

Poppy

Yaklaşık bir buçuk yıl boyunca işler bu şekilde yürüdü. Mark’a işinin ticaret kısmında yardım edip aynı zamanda dans ederken, neredeyse New York’taki ofislerden birinde kazanacağım kadar para kazanıyordum. Dans etmeyi seviyordum hatta bayılıyordum. Bale ya da caz olmasa da hâlâ bedenime, ritme ve müziğe sahiptim. Ayrıca seksin işin içinde olmasına da bayılıyordum. Kimse seks yapmasa bile arzu sisi havada asılıydı. Ben de buna doyamıyordum.

Fakat yalnızdım. Kulüpteki erkekler beni evlerine götürmek için yalvarıp duruyorlardı. Tek gecelik ilişkilerden çok daha fazlasını teklif etmişlerdi. Çatı katında bir daire, yatlar, para... Ben ise metres olmayı reddediyordum. Seksi seviyor olabilirim ama hâlâ bir akla ve ruha sahiptim. İleride kocam, çocuklarım, torunlarım olmasını ve beraberinde getirdiği her şeyi istiyordum. Geçici olarak ne kadar iyi hissedecek olursam olayım, bunun yerine geçecek herhangi bir şeye katlanamayacağımı biliyordum.

Diğer yandan, kendime duyduğum saygının karşılığı olarak sadece soğuk bir yatağa ve kullanılmaktan aşınmış bir vibratöre sahiptim. Bu beni yıpratmaya başladı. Az önceki şeylerden bahsetmiyorum bile. Bir eş, çocuklar ve tüm o diğer şeyler yani. Eski hayatımı özlemeye başladım. Monotonluğu veya ikiyüzlülüğü değil ama en azından bir garantiye sahip olmayı.

Eğer orada kalsaydım asla yalnız olmayacaktım. Şimdiye kadar evlenmiş ve muhtemelen hamile kalmış olurdum. Ya yanlış karar verdiysem? Ya mutlu bir hayata sahip olma şansımı mahvettiysem? Çünkü gerçek şu ki kimse nereden geldiği ya da kim olduğu önemli olmaksızın bir striptizciyle evlenmek istemez.

Tam o anda Sterling kulübe gelmişti.

Sterling Haverford III. Kabul ediyorum, saçma bir isim ama bizim geldiğimiz yerde böyle şeyler normaldi. Özellikle de golf sahası olan bir malikâneniz varsa.

Kendimi bildim bileli kilitli günlüklerime Bay Sterling Haverford'un resmini çizerdim. O benim ilk öpücüğüm, ilk sigaram ve ilk orgazmımdı. Elbette artık onun hiçbir ilkinde sahip olmadığımı biliyorum. Benimle çıkarken bile başka kızları sikiyordu. Yine de o zamanlar evleneceğimize inanırdım. Beni sevdiğine. Ailem onun düğün davetiyesini alana kadar kendimi buna inandırmıştım. Penelope Kahrolası Middleton'la evlenecekti.

İlişkimiz çalkantılıydı. Bunun aramızdaki mesafeden ya da kendimi okula ve hayır işlerine adamamdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Lanet olsun, şu anda ağlıyorum, çok özür dilerim. Aslında üzgün değilim. Sadece hâlâ o pislik herife bu kadar zaman harcadığım ve her şey hakkında bu kadar kötü hissettiğim için öfkeliyim. Kulübe gelme cüretini gösterdiği için ona kızgıyım.

İş toplantısı için şehirde olduğunu düşünmüştüm. Belki de potansiyel müşterisi onu biraz daha kur yapması için kulübe getirmişti. Çalıştığım yerde bu tarz şeyler olağandı. Özellikle de arka taraftaki odalar söz konusu olduğunda. Ve o gece o odada çalışabilecek onca kız varken, orada olan bendim.

Kahrolası bendim.

On beş santimlik topuklularımla birlikte parlak, mavi bir perüğüm vardı. İçeri girdiğim anda beni tanıdı. Tıpkı benim tek bir bakışta onun geldiğini anlamam gibi.

“Tanrım.” Sesi, son ses çalan müziğin arasına şiirsel bir melodi gibi dağıldı. “Bu gerçekten sen misin?”

Ne halt edeceğimi bilemeden kapı eşiğinde durdum. Mark’a gidebilir, müşteriye tanıdığımı söyleyebilir ve onun için dans edemeyeceğimi anlatabilirdim. Mark beni anlayışla karşıladı. Yine de beni başka bir kadının düğün davetiyesiyle terk etmesinin üzerinden üç yıl geçmesine rağmen, orayı terk etmekte zorlandım. Konuşmaya başladığında onu dinlemeden edemedim.

Buna inanmadığını söyledi. Herkes Avrupa’ya, egzotik bir yere kaçtığımı düşünürken benim orada olmama inanmamıştı. Eliyle vücudumu işaret etti. Sanki giydiğim dar kıyafetleri, dans etmemi ve bunların ne kadar rezilce olduğunu vurgulamak istiyordu. Ancak konuşmayı kestiğinde gözbebeklerinin nasıl irileştiğini ve neredeyse çıplak olan vücudumu incelediğini fark ettim.

Kahrolası Penelope ile evlenmişti ama işte, buradaydı. Benim için buradaydı ve sikeyim, bunu istedim. Ne kadar yanlışı olursa olsun beni ona tercih ettiği o anı istedim.

“İçeri gel,” dediğinde ona karşı çıkmadım.

Tanrı bunun için beni bağışlar mı? Çünkü oradan ayrılabilirdim, beni kötü etkileyen hiçbir sonucu olmazdı. Başka bir kız bulabilir ve Sterling Haverford III’le bir saniye bile geçirmeden kulüpten ayrılabilirdim. Yine de içten içe orada kalmak istedim. İçten içe, kalırsam olacağını bildiğim şeyleri istedim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı göğsümde birleştirerek ona ne kadar büyük bir şerefsiz olduğunu söyledim. Hakkını vermem gerek, karşı çıkmadı.

Biraz daha yakına gelmemi istedi. Bu bir emirdi ve Tanrı yardımcım olsun ki emirlere uymak konusunda hep çok iyiydim. Ona doğru yürüdüm, o da elini ayak bileğimden eteğimin altına, oradan da kıcıma doğru kaydırды. Alyansı odanın soluk neon ışıkları altında parlıyordu. Penelope Kahrolası Middleton ile olan lanet evliliğini simgeleyen kahrolası alyansı.

Geri çekilmeye çalıştığımda uzanarak kolumu tuttu.

Ardından, “Neden seninle evlenmediğimi biliyor musun, Poppy?” dedi. Bir yandan bacağımın iç tarafını okşuyordu, kendime engel olamadan bacaklarımı aralamıştım.

Devam etmeden önce gülümsedi. “Soyadı Danforth olan biriyle evli olmak istemediğim için değildi. Tanrı biliyor; ailen, paran ve zekân göz önünde bulundurulduğunda kâğıt üzerinde muhteşem bir eş olurdun. Ama biz işin aslını biliyoruz değil mi, Poppy?”

Parmakları sonunda aradığı şeyi bulmuştu. Dantel tangamın kumaşını parmaklarının etrafına dolayarak çekiştirdi. Yumuşak kumaş kolaylıkla yırtıldı, artık amıma tamamen erişebilirdi.

Arka arkaya gelen düşünceler silsilesine kaldığı yerden devam ederken, “Derinlerde bir yerde,” dedi. “Derinlerde bir yerde ikimiz de senin küçük bir kaltak olduğunu biliyoruz. Evet, mükemmel bir hayatın ve mükemmel bir eğitimin var ama sen eş olmak için değil, fahişe olmak için yaratıldın, Poppy.”

Ona siktirip gitmesini söylediğimdeyse, “Buraya şans eseri geldiğimi mi zannediyorsun?” diye sordu. “Üç yıldır seni arıyordum. Sen benimsin, bunu unuttun mu?”

Kahrolası karısı varken nasıl onun olabilirdim ki? Bunu ona da sordum.

O da karısının sikinde olmadığını söyledi, muhtemelen doğru söylüyordu. Sonra, onunla evlendiğini çünkü düzgün bir eşe ihtiyacı olduğunu söyledi. Müşterilerinin becermek isteyeceği konusunda endişelenmeyeceği birine.

Bana öyle biri olmadığını söyledi. Memelerim ve dudaklarımın bir tür seks davetiyesi olduğunu; istemediğim zamanlarda bile istiyormuş gibi göründüğümü söyledi. Kıymetli Haverford aile portesinde böyle bir şeye yer yokmuş.

En kötüsü de tüm bunları bana hakaret etmek için söylemediğini biliyordum. Bizim gibi insanların bu şekilde olmaması gerekirdi. Çekingen ve soğuk olmamız gerekiyordu. Zayıf ve kansız. Seks sadece gerekli olduğunda ve planlanmış bir ihanet

söz konusuysa yapılırdı. Sterling onun planlanmış ihaneti olmamı istiyordu. Ben onu sevmiştim. O ise beni evcil metresi olarak bir kutuda saklamak istiyordu. O kutuda gerçek aşka ya da gerçek bir geleceğe yer yoktu.

Ben tüm bunları düşünürken o fermuarını açtı. Çok sertti. Ağız sulandıracak kadar sertleşmişti ve evli olduğunu, bir pislik olduğunu bilmeme rağmen kendime engel olamadım. Araya uzun zaman girmişti, bir zamanlar ona âşıktım...

Şu anda beni yargılıyor musun, Peder Bell? Ne kadar aptal bir sürtük olduğumu mu düşünüyorsun? Öyle düşünmediğini biliyorum. Sen, Sterling ya da benim gibi biri değilsin. Muhtemelen aptal ve sürtük kelimelerini asla aynı cümlede kullanmamışsındır. Ancak o zamanki düşüncelerimle şimdikilerin pek bir farkı yok. Aptaldım. Aynı zamanda da yalnızdım, kalbim kırık ve o kadar ıslanmıştım ki bacaklarımdan aşağıya damlıyordu.

Sonra beni sikmesine izin verdim. Çünkü haklıydı, buna gerçekten bayılıyordum ve her zaman isterdim. Kendini durmaksızın içime itti. Bana o fanteziden bahsetmesini istedim; sunduğu hayatı dinlemek istiyordum. Bahsetti de. Kahrolası adamın dudaklarından çıkan her şey, kulağa mükemmel geliyordu çünkü yalancı bir iş adamının üslubuyla konuşuyordu. Bana birlikte geçireceğimiz miskin öğleden sonralarını, pahalı restoranları ve ipeksi Mısır pamuğundan yapılmış çarşafların üzerinde beni nasıl boşaltacağını anlattı. Bana çiçeklerden, mücevherlerden, Bora Bora'daki tatillerden, pahalı arabalardan ve birlikte geçireceğimiz yasak hayatı tamamlayacak diğer şeylerden bahsetti. Bu sırada kendimi aletine sürtüyor, üniversiteden bu yana yaşadığım en iyi orgazmı kovalıyordum.

Tam o anda küfretti, beni koltuğun üzerine eğdi ve yüzümü deriye bastırıp beni arkadan becerdi. Alyansının soğuk metalini kalçamda hissedebiliyordum. Aşağılayıcı, korkunç bir histi ama neredeyse anında boşalmıştım.

Ve sonra, bunu tekrar yaptım.

6. BÖLÜM

Poppy, “İşte benim gerçek günahım da bu,” diyerek cümlesini bitirdi. “Gerçekten utandığım bir şey. Ona, -kendime- izin verdiğimi bilerek geceleri uyuyamıyorum...” Durdu ve bir dakikalığına ikimiz de sessiz kaldık, onu bölmedim. Hem ona duyduğum saygı yüzünden hem de sesime güvenmediğim için. İtirafı çok ilkeldi, kahrolası şekilde ayrıntılıydı. Sterling şerefsizine çok öfkelenmiş, Poppy adına üzülmüş ve aynı zamanda deliye dönmüştüm. Birkaç hafta önce bunu hiç hak etmediği halde onun içine girebildiği için hissettiğim sarsılmaz kıskançlık geri dönmüştü.

En önemlisi ise düzgün düşünemeyecek kadar sertleşmiştim.

Sonunda, “Kendime boşalmak için izin verdim,” dedi sessiz, kırılgan bir sesle. “O evli bir adam. Yıllarca beni aldattı ve hiçbir zaman bunun için *üzgün* hissetmedi. Buna rağmen onunla hem sikiştim hem de orgazm oldum. İki kere boşaldım. Hemen ardından onu terk etmiş olmam neyi değiştirir ki? Ne tür bir kadın bunu yapar?”

Bir şey söylemem, ona yardımcı olmam gerekiyordu ama lanet olsun ki yapamıyordum. Aklımda sadece birden fazla orgazmın ardından çıkan soluk sesleri ve yüzünün koltuğa bastırılmış görüntüsü vardı, başka bir şeye odaklanamıyordum. Bunu sadece düşündüğüm için bile cehenneme gidecektim. Özellikle de Sterling’in nefes borusunu yumruklamak istediğim için. Öte yandan bu tür sert şeylerin onu boşaltıyor olması neredeyse

katlanılmaz derecede seksiydi. Böyle şeyler beni de boşaltırdı, bir kadının dokunuşum altında inlediğini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Sen de ondan daha iyi değilsin, diye azarladım kendimi. *Lanet olası, kendini topla. Duyguları düşün. Onun duygularına odaklan.* “Nasıl hissettirdi?”

“Nasıl mı hissettirdi? Muhteşem. Beni tamamen sahiplenir gibiydi. İçime boşaldığında, kendimi ona ait olarak işaretlenmiş gibi hissettim. Beni tekrar boşaltan şey onun orgazm olmasıydı. Kendime engel olamadım, bir erkeğin boşaldığını hissetmek tecrübe ettiğim en ateşli şey. Özellikle de içime boşaldığını hissetmek...”

Başım sesli bir gümbürtüyle kabinin tahtasına çarptı. Boğuk bir sesle, “Demek istediğim,” diye başladım. “*Duygusal* olarak nasıl hissettirdi?”

“Ah.” Boğuk bir kahkaha attı. Siktir, bunun için cehenne-me gideceğimi bilsem de kendimi okşamadan edemedim. Pantolonumun üstünden aletimin tüm çıkıntılarını ve eğimlerini görebilecek kadar sertleşmiştim. Sessizce nefes almaya çalışarak kendimi sıvazladığımda diğer elim de fermuarımla oynuyordu. Fermuarı duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde açmam mümkün müydü? Haberi olmadan burada, bu kabinde kendimi boşaltabilir miydim?

Çünkü bunu yapmadan bir saniye bile nefes alamazdım. Sözleri zihnime kazınmıştı, sonsuza dek orada kalacaklardı.

“Sanırım bu bana Sterling’in haklı olduğunu hissettirdi. Ben bir fahişeyim, değil mi? Ailem Social Register’da* yer almıştı, sosyeteye takdim edildiğim bir balo düzenlenmişti ve binicilik kupalarım vardı. Yine de tüm bunlar derinlerde kim olduğumu değiştirmiyor. Sanırım içten içe Sterling’in beni gerçekten sevmediğini biliyordum ama aşk yerine seksi kabul etmiştim.

*Amerika Birleşik Devletleri’nde Amerikan yüksek sosyetesinin yer aldığı, altı ayda bir yayımlanan listedir.

Romantizmi ne kadar istiyorsam, seksi de o kadar çok istiyordum. Hangi kadın böyle düşünür, Peder? Hiç seks yapmamtansa, âşık olmadan seks yapmayı tercih ediyorum. Peki şimdi ne yapacağım? Kimliğimin bir parçası olduğunu bilerek tüm bunların utancını nasıl taşıyacağım?”

Utanç. Evet, o hissi bilirdim. Doğrusu şu anda onu hissediyordum. Ellerimi ereksiyonumdan uzağa, bacaklarıma doğru hareket etmeleri için zorladım. *Odaklan*, dedim kendime. *Yalnız olduğunda probleminin... çaresine bakabilirsin*.

“Tanrı bizi cinsel varlıklar olarak yarattı, Poppy.” Sözlerimin kulağa olduğundan daha rahatlatıcı gelmesini umuyordum. Fakat boğuk sesim ve güçlkle kontrol ettiğim soluklarım yüzünden karanlık bir tehdidi andırmışlardı. Karanlık ve gerçekleşmesi yakın bir tehdit.

“O halde beni oldukça cinsel yarattı,” diye fısıldadı. “Şu anda bile ben...”

Durdu.

“Şu anda bile ne?” Yine o ses tonuyla konuşmuştum ve artık tehlikeden kaçamayacaktım.

Oturduğu yerde kıpırdandığını duydum. “Gitmeliyim,” dedi. Çantasına uzandığını, ardından kapının çıkardığı sesi duydum ve aniden kabinden çıkıp yanına gittim. Onu olduğu yerde durdurup ellerimi kapının iki yanına yerleştirdim. Ben ne halt ediyordum böyle? Kaçmasına engel oldum çünkü ne diyeceğini bilmem gerekiyordu. Eğer öğrenmezsem aklımı kaybedebilirdim.

Başını kaldırıp bana baktı. Ela gözleri ona yaklaştığım sırada irileşmişti. “Ah,” diye soludu ve bir an için öylece birbirimize baktık.

Her şey o anda son bulabilirdi. Kırmızı rujuna, parlayan gözlerine ve ipek bluzunun altında ufak noktalar haline gelen meme uçlarına rağmen her şey son bulabilirdi. Geniş omuzlarımmın

kabin kapısını kapatmasına, bedenimin bir kadın bedenine karşı ilkel ve hükmedici bir pozisyonda durmasının verdiği güce, tatmine aynı zamanda şehvete rağmen son bulabilirdi.

Yemin ederim ki oracıkta son bulabilirdi.

Her şey dudağını ısırana kadardı. Diğerlerine göre biraz daha büyük ön dişlerini altdudağına geçirdi. Dudakları sadece hayal edebileceğim kadar saf, yoğun ve canlı bir kırmızıya büründü. Bacaklarını birbirine sürttüğünde boğazının derinliklerinden kısık bir ses yükseldi.

Artık karşımdaki bir tövbekâr değildi.

Tanrı'nın çocuğu değildi.

Çobana ihtiyacı olan kayıp bir kuzu değildi.

Ona baktığımda muhtaç bir kadın gördüm. Hazır, leziz ve muhtaç.

Geriye doğru çekilirken derin bir nefes aldım. Vicdanımın cesusur olan bir parçası kontrolü tekrar devralmak istiyordu. Poppy, gözlerini benimkilerden çekmeden dışarı doğru belirsiz bir adım attı. Yanımdan öylece geçmesine izin verdim ama gitmesini ya da bu cezbedici şeyin sona ermesini istediğim için değildi. Ona kaçması için son bir şans veriyordum ve eğer bu şansı değerlendirmezse, Tanrı yardımcısı olsun ki ona dokunmadan duramayacaktım. Onu tatmak ve hemen burada becermek zorunda kalacaktım.

Koro platformunun altındaki kuyruklu piyanoya çarpana dek birkaç adım geriledi. Sessiz kalmaya devam ediyordu ama zaten konuşmasına gerek yoktu. Titrediğini, tüylerinin ürperdiğini görebiliyor ve nefesini duyabiliyordum. Dişleri hâlâ altdudağındaydı; o dudağı *ben* ısırarak istiyordum. Çığlık atmasına neden olacak kadar çok istiyordum.

Ona doğru ilerledim, attığım her adımı tadını alabildiğim bir açlıkla izliyordum. Bakışları yırtıcı ve acımasızdı.

“Arkanı dön,” diye emrettim. Kahretsin ki hızla itaat ederek ellerini siyah ahşabın kenarlarına dayadı. Piyanoya ilerleyip arkasında durduğumda bacaklarını birbirine bastırmaya devam ediyordu. Parmağımla kolunu boydan boya okşayarak teninin her bir noktasını hissettim.

“Şimdi, kabinde söylemek üzere olduğun şeyin ne olduğunu söyle.” Sesim kısıktı. “Ve unutma ki yalan söylemek bir tür günahdır.”

Titredi. “Yapamam. Burada söyleyemem. Sana söyleyemem.”

Elimle omzunu kavradım. Saçlarını dağınık bir şekilde toplaması beyaz tenini ortaya çıkarmıştı. Aldığı her nefesi içime çekmek isteyerek ensesini okşuyordum. Avucumu kürekkemikleri arasındaki boşluğa yerleştirerek onu piyanoya doğru ittim. Bu şekilde eğilmiş, yüzünün yan tarafı parlak yüzeye yaslanmıştı. O kadar küçüktü ki parmak uçlarında durmak zorunda kalmıştı. Deri babetleri topuklarından çıkmış, bacaklarındaki kaslar sıkı yumrular haline gelmişti.

Üzerinde yüksek bel bir kalem etek vardı ve eğilmesiyle beraber pembe kıvrımların bir kısmı açığa çıkmıştı.

“Poppy,” dedim tehditkâr bir sesle. “Buraya iç çamaşırı giymeden mi geldin?”

Elim hâlâ sırtındaydı, parmaklarım boynuna doğru uzanırken beni başıyla onayladı.

“Bunu bilerek mi yaptın?”

Başını bir kez daha sallamadan önce duraksadı.

Kıcını tokatladığımda Poppy olduğu yerde sıçradı ve ses tüm kilisede yankılandı. Birkaç saniye sonra dudaklarından yükselen iniltiyle kıcını yukarı doğru kaldırdı.

Tanrı biliyordu ya, ona bir kez daha şaplak atmak istememe rağmen bunu yapmadım. Bunun yerine elimi omzundan kalçasına doğru indirdim. Piyanoya bastırıldığı memesinin yan kısmına, belinin kıvrımına ve kıcının dolgun kabarıklığına dokundum.

Sonra hepsini iki elimi de kullanarak tekrarladım. Bu defa ellerimin, eteğinin kenarına kadar inmesine izin vermiştim. Aldığı solukla beraber eteğini beline doğru sıyırdım.

Bacaklarını ayırmadan önce arkasında diz çöktüm. Amı muhteşem bir açıyla gözlerimin önündeydi. “Benim Küçük Kuzum,” diye fısıldadım. “Şu anda çok ama çok ıslaksın.”

Öyleydi. Neredeyse her bir noktası ıslaklığıyla parlıyordu. Amı sadece ıslak değildi, yüzümün önünde kahrolası şekilde *titriyordu*. Tam karşımda, pembe ve yumuşak kıvrımları kasılıyordu.

Ellerimle kıcını kavrayarak parmaklarımı tenine bastırdım, öne doğru eğilerek nefesimin hassas tenini gıdıklamasına izin verdim.

İnledi.

Dudaklarımı biraz daha yaklaştırarak, “Bu çok yanlıştır,” dedim. Kokusunu alabiliyordum, cennet gibiydi. Sabun ve teninin kendine öz kokusu... Her erkeğin arzuladığı o narin, kadınsı kokuydu. “Sadece bir seferlik,” diye mırıldandım. Ondan çok kendimle konuşuyordum. “Tanrı sadece bir defa tadına baktığım için beni cezalandırmaz.”

Dilimi klitorisinden aşağıya doğru, kıvrımlarını takip ederek gezdirdim. *Tanrım, beni bağışla*. Hiçbir kutsal şarabın ya da kurtuluşun tadı bundan daha tatlı olmamıştı, sadece bir kere yeterli olmayacaktı.

Tenine doğru, “Lütfen,” diye fısıldadım. “Sadece bir kere daha.” Dilim klitorisini buldu ve onu bir kere daha tattım. Sikişim canımı acıtacak kadar sertleşmişti.

Ahşaba karşı haykırdı. Siktir... Çıkardığı sesler ve tadı yüzünden neredeyse ölecekmiş gibi hissediyordum. Aklını kaçırmış bir adam gibi yüzümü amına gömdüm, parmaklarımı iyice kıcına bastırarak onu saldırım için hazırladım. Poppy’yi dilimle, dudaklarımla ve dişlerimle becerdim. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi *yedim*. Amı, bütün o geceler boyunca buz

gibi düşün altında hayal ettiğim kadar mükemmeldi. Bunu yaptığımı düşünerek defalarca boşalmıştım.

Onu boşaltacaktım, tam şu anda karar vermiştim. Yüzüme boşalmasını sağlayacaktım ve sadece bunu düşünmek bile hayalarımın gerilmesine, sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oldu. Kendime dokunmadan bile orgazm olabilecek noktadaydım.

Bir parmağımı kıvrımlarının arasından içine doğru kaydurdım. Onu sınıra ulaştıracak yumuşak ve hassas noktayı bulmak için parmağımı aşağıya doğru kıvrırdım. Hiç utanmadan amını yüzüme sürüyor, tırnaklarıyla piyanonun tahtasını tırmalıyordu. Boğazından kaçan kesik solukları ve inlemeleri duyabiliyordum.

Soluyup tadabildiğim tek şey oydu. Başımı kaldırdığımda bakışlarım kilisenin önündeki haça kaydı. Kutsal bir yerde asılı duran, trajik ve acı içindeki bir Tanrı. Bu düşünceyle birlikte kalbim hızlandı. Ne halt ediyordum ben? Şu anda herhangi biri ön kapıdan içeri girebilirdi. Rahiplerinin, piyanonun üzerine eğilmiş bir kadının amına taparmış gibi diz çöktüğünü ve yüzünü bacaklarının arasına gömdüğünü görebilirlerdi.

Ne düşünürlerdi? Kasabanın acısını dindirmek için bu kadar çok uğraşıp, halkın Kilise'ye duyduğu güveni tekrar kazanmasına yardım ettikten sonra hakkımda ne düşünürlerdi?

Hepsi bir kenara, yeminime ne olacaktı? Tanrı'nın ve ailemin önünde ettiğim o yemine ne olurdu? Bekârlık yeminimden sadece üç yıl sonra, dilimi bir kadının ıslak amına sokuyorsam bu yemin benim için ne ifade ederdi?

Ancak sonra Poppy boşaldı, çılgılığı hayatım boyunca duyduğum en güzel ilahiydi. Ondan, kokusundan, tadından ve parmağımı nasıl sıkıştırdığından başka bir şey düşünemez oldum.

Kendimi isteksizce geri çektim. Bir kere daha orgazm olmasını, yüzümü tekrar amına gömmeyi istiyordum ama bunu yapamayacağımı -yapmamam gerektiğini- biliyordum. Bu

düşünceyle ayağa kalktım ve sonra, bana şimdiye kadar gördüğü en harika şeymişim gibi baktığını fark ettim.

“Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı,” diye fısıldadı.

Bir kilisede, birinin diliyle onu becermediğinden mi bahsediyordu? Ya da onu bir piyanonun üzerine eğip dayanamayacağı noktaya gelene kadar yalamadıklarını mı ima ediyordu?

Alnım kırıştığında, aklımdan geçenlere yanıt verdi. “Demek istediğim, daha önce hiç kimse beni ağzıyla boşaltmamıştı.” Hâlâ yanaklarından boynuna inen bir kızarıklık vardı.

Anlamıyordum. “Hiçbir erkek sana oral seks yapmadı mı?”

Başını sallayıp gözlerini kapattı. “Bu çok iyi hissettirdi.”

Şaşkına dönmüştüm, daha önce nasıl kimse ona hiç oral seks yapmamış olabilirdi?

“Çok yazık, Küçük Kuzu,” diye karşılık verdim ve kendimi durduramadan ereksiyonumu kıcına bastırdım. “Daha önce kimse seninle düzgün bir şekilde ilgilenmemiş.” Bir elim aşağıya kayd ve klitorisini bir kez daha okşadım. Parmaklarım ihtiyaçla şişmiş noktayı bulduğunda hırladım. “Yine de yalan söylemeyeceğim, tadına bakan ilk erkek olduğumu bilmek beni oldukça sertleştiriyor.”

Kelimelerin dudaklarımdan nasıl çıktığını duyduğumda, bir kez daha gerçeklikle yüzleştim.

Ben ne halt ediyordum böyle? Ne bok yemiştım?

Ve onca yer varken neden burada yapmıştım?

Geri çekildim, kesik nefesler alıyordum. Suçluluk ve pişmanlık beni yere devirmeden önce başka bir yere gidip buradan uzaklaşmak dışında başka bir şey düşünemiyordum.

Poppy bana döndü, eteği hâlâ belindeydi ve gözleri ateş saçıyordu. “Sakin,” dedi. “Sakin beni bırakıp gitmeyi aklından geçirme.”

“Özür dilerim,” diye karşılık verdim. “Ben... yapamam.”

Yaklaşarak, “Yapabilirsin,” dedi. Avucunu sikime bastırdığı anda bakışlarımı aşağı çevirdim ve kemerimi açtığını gördüm.

“Yapamam,” diye tekrarlasam da sikimi dışarı çıkarışını izlemeye devam ediyordum. Parmakları çıplak tenime dokunduğu anda ölmek istedim; çünkü hafızamda ya da fantezilerimde hissettirdiği kadar mükemmeldi.

“Sen iyi bir rahipsin, Peder Bell,” derken eliyle aletimi sıvazladı. “Aynı zamanda da çok iyi bir adamsın. İyi adamlar bazen ufak da olsa şımartılmayı hak etmez mi?”

Beni daha sıkı kavrayıp güçlü bir şekilde okşamaya başladı. Hipnotize olmuş bir adam gibi elinin aletimin üzerinde nasıl kaydığını izledim. “Seks yapmayacağız,” diye söz verdi. “Seks yapmazsak hiçbir kuralı çiğnemiş sayılmayız, değil mi?”

Hırıltılı bir sesle, “Şu anda bahane üretiyorsun,” derken sikimi sıvazlayışını görmemek için gözlerimi kapatmıştım.

“O halde başka bir itirafa ne dersin?” Tırnaklarını kasıklarımın karnıma doğru sürüklediğinde kaslarım gerildi. “İlk itirafımın ardından seni internette araştırdım. Sesini düşünmeden yapamıyordum, hâlâ onu duyabiliyormuşum gibi zihnimde yankılanıyordu. Sonra internet sitesinde fotoğrafını gördüm ve... şey, nasıl görüldüğünü zaten biliyorsun. İlk defa o gün seni düşünerek kendimi boşalttım.”

“Beni düşünerek kendine mi dokundun?” Kontrolü elimde tutmamı sağlayan son parça, iyice incelmış ve beni kopmakla tehdit etmeye başlamıştı.

“Sadece bir kere değil,” diye itiraf etti, parmakları hâlâ gömleğimin altından karın kaslarımı okşuyordu. “Vücudunu ilk kez koşuda birbirimize rastladığımızda gördüm... ve bir sonraki konuşmamızda da yüzünü. Tanrım, yüz ifaden o kadar karanlıktı ki beni orada yalayıp yutmak istiyor gibiydin. Başka bir şeye odaklanabilmek için kendimi üç kez parmaklamak zorunda kaldım.”

Böylece kontrolümün kalan son parçasını da kaybettim, elimde kalan tek şey saf bir ilkelikti. Tyler değildim, Peder Bell değildim, daha yırtıcı ve ısrarcı bir varlığa dönüşmüştüm.

“Göster bana,” diye emrettim.

“Ne?”

“Yere uzan. Bacaklarını aç ve beni düşünerek kendini parmaklarken nasıl göründüğünü görmeme izin ver.” Dudakları aralanırken yanakları kızardı. Hemen sonra, halının üzerine uzanarak parmaklarını amının üzerine yerleştirdi. Sikimi avuçlayarak başında durdum, teslim olmuştum. Şu anda vücudunun benimle kaplanması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Klitorisinin etrafında daireler çizmesini izlerken, “Neden bugün iç çamaşırı giymedin?” diye sordum.

“Son görüşmemizde seninle konuşurken çok azmıştım. Aynı şey bugün de olursa diye, iç çamaşırı giymemenin kolaylık sağlayacağını düşündüm. Yani... kendimle ilgilenebilmem için. Ve öyle de oldu.”

Bacaklarının arasında diz çöküp ince bileklerini kavradım. Üzerine doğru uzanarak bileklerini başının üzerinde sabitledim, sikim yukarı çektiği eteğine ve amma sürtünüyordu. “O halde bu,” diye başladım. “Yanımdaki kabinde mastürbasyon yaptığın anlamına mı geliyor?”

Başını korkuyla salladı. “Çok fazla ıslanmama neden oluyor-sun,” dedi. “Dayanamıyorum.”

Kendimi içine gömmemek için çok çaba sarf ediyordum. Kalçalarının hareketiyle sikim kıvrımlarının üzerinde kayıyor, sıcaklığıyla bütünleşiyordu. Çok *sıcaktı*. Çok *ıslaktı*. Başımı eğerek yüzümü boynuna gömdüm, temiz teninden aldığım koku bana lavantayı anımsatıyordu. Muhtemelen bir ayda kazandığım paranın birkaç katına mâl olan bir şeydi. Her nedense bu aşırılık, bu muhtemel çöküş onu parçalama ihtiyacımı körükledi. Boynunu ve köprücük kemiğini ısırdım. Omuzlarına dişlerimi

batırdım, tüm bunları yaparken sikimle klitorisini dürterek memelerini avuçladım. Onu zevkle cezalandırır gibi ikinci bir orgazmın kıyısına sürüklenmesine sebep oldum. Buraya gelip, dikkatle inşa ettiğim hayatımı iskambilden bir evmiş gibi devirdiği için onu cezalandırıyordum.

Altımda kıvranırken nefes nefeseydi. Ellerini tek elimle yuvarıda sabitlediğim için orada öylece, işe yaramaz bir şekilde duruyorlardı. Çok ıslaktı, sadece açımı hafifçe değiştirip kendimi içine itebilirdim; bu çok kolay olurdu.

Bunu yapmayı deli gibi istedim. Bu kadını becermeyi hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ve sapkın bir yanım, bunu yapamayacağım gerçeğini bilerek daha da azıyordu çünkü bu her koşulda çok yanılttı. Ahlaki, mesleki veya kişisel olması fark etmiyordu. Bu hayali hisle, takıntının güzel bir tarafını keşfetmiştim. Kendimi ona bilinçsizce sürterken ve teninin her santimini ısırp emerken, onu yiyip bitirmenin bu ihtiyacı giderebileceğine inanıyor gibiydim.

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı. “Ben... *Ah Tanrım...*”

Eğer o sırada içinde olsaydım, kaslarının sikimi nasıl sıkıttığını ve duvarlarının nasıl kasıldığını hissedebilseydim, hayatımın geri kalanını kendimi cezalandırarak geçirirdim. Yine de üzerinde olmak, en az içinde olmak kadar iyi hissettiriyordu. Aldığı her titreşim ve kesik nefesi, kalçalarının her pervasız hareketini hissedebiliyordum. Bakışlarımız buluştu, gözleri alev alev yanıyordu; çılgına dönmüştü. Aynı zamanda gözlerinde şaşkınlık da vardı. Ona beklemediği bir hediye vermişim gibi bakıyordu. Bunun için minnettar mı olmalı yoksa şüphelenmeli miydi, emin değildi.

Ben bu bakışların anlamını çözmeden sırtını dikleştirdi ve dengemi altüst ederek beni devirdi. Artık yerde sırtüstü uzanıyordum ve Poppy de üzerimdeydi.

Tereddüt etmeden karnıma bakabilmek için gömleğimi sıyırdı. Çenesini nasıl sıkıttığını, gözlerinin nasıl irileştiğini görebiliyordum. Sanki sert, sıkı bir karnım olduğu ve onu tahrik ettiğim

için öfkelenmiş gibi tırnaklarını sertçe karnıma geçirdi. Beni kahrolası derecede tahrik etmediğini söylersem yalan olurdu.

Karnıma oturduğunda ıslak kıvrımları sikimin ucuna sür-tündü, ardından amını kullanarak beni boşaltmak ister gibi üzerimde kaymaya başladı. Dirseklerime dayanarak doğruldum, böylece onu izleyebiliyordum. Aletimin üzerinde nasıl hareket ettiğine, pürüzsüz amı sayesinde şişmiş klitorisinin kıvrımları arasından nasıl görüldüğüne baktım. Çok ıslaktı ve üzerime uyguladığı tüm baskıyla neredeyse seks yapıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Yine de teknik olarak seks sayılmazdı, kendime yalan söylüyordum. Belki de bu sayılmazdı, belki de şu anda günah işlemiyordum.

İşliyor olsam bile kahretsin ki durmayacaktım.

Eteğinin kalçalarının üzerindeki duruşu, pantolonumun sadece hayalarımı ortaya çıkaracak kadar aşağıya inmesi, eskimiş halının kıcıımı ve sırtımı aşındırması... hepsi çok ateşliydi. Kıvrımlarını utanmazca aralıyor, aletimin doğru yerlere baskı yaptı-ğından emin oluyordu. Hissettiğimiz şehvetin kanıtı her yerimizi kaplamıştı. Tanrım... bu kadınla evlenmek, peşine düşmek ya da onu bir kafese koymak istiyordum. Ona sahip olmak, tanımak ve *almak* istiyordum. Sonsuza kadar bu eskimiş halının üzerinde dağılmış saçları, sertleşmiş meme uçları ve edepsiz amıyla sikimi mümkün olan her şekilde tüketmesini istiyordum.

Kısık bir sesle, "Boşal," diye emretti. "Boşaldığını görmem gerekiyor. Buna *ihtiyacım* var."

Çenemi o kadar çok sıkımdım ki cevap veremedim, çok yakındım. Yıllardır hissetmediğim kadar yoğun bir duygu, omurgamın altını aşındırarak kasıklarına doğru ilerliyordu.

"Kendini tutma," diye yalvararak ağırlığını biraz daha üzerime verdi. *Siktir*, çok az kalmıştı. "Her bir damlasını bana vermeni istiyorum."

Lanet olsun, çok edepsizdi. Mükemmeldi. Kalçalarını yakalayıp üzerimde daha sert ve hızlı hareket etmesi için yönlendirmek, saf bir içgüdünün yansımasıydı. Zihnim onunla doluydu. Bana dolanmış bedeni... Dolgun ve hâlâ dokunuşuma muhtaç açık pembe klitorisi... Tadıyla kokusunun dudaklarımda ve yüzümde bıraktığı his. İçim beklenmedik bir hisle doldu. Hayır, içimi yakıp kül ederek beni ezdi. Menim karnımı tamamen kaplarken dudaklarından alçak bir inilti çıkmasına neden oldu. Durmak bilmiyordum. Sanki saniyeler değil saatler geçiyordu ve ben, nabız gibi atarak tüm vücudumu etkisi altına alan bir orgazma saplı kalmış gibi hissediyordum.

O kısacık saniyeler içinde, -doruk noktasına ve açgözlü zaferinin zirvesine ulaştığımda- bakışlarımız buluştu ve aklımdaki tüm sıfatlar yok oldu. İki yabancı, rahip ve tövbekâr, Tyler ve Poppy olmaktan çıktık. Sadece bir kadın ve bir erkekten ibaretlik. Tanrı'nın bizi yarattığı şekilde, Âdem ve Havva'nın en saf, en ilkel haliydik. Tabiat Ana'nın bir parçasıydık, yaratılışın vücut bulmuş haliydik. Poppy'nin de bunları hissettiği ana tanık olmuşum. Bir şekilde birleşmiştik. Geri dönülemez ve inkâr edilemez bir şekilde eşsizleşip bütünleşmiştik.

Orgazmım yatışsa da hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordum, az önce hissettiğim şeyleri neredeyse algılayamıyordum. Sonra Poppy dudağını ısırıp parmağını karnıma sürttü ve tenini orgazmımın kalıntılarıyla kapladı. Aynı parmağı dudaklarına götürüp emerken aletim seğirdi.

Başımı zemine yasladım. Bu kadını sistemimden asla atamayacağımı fark etmişim. Beni durmaksızın sertleştirebilecek türden bir kadındı. Bir hafta boyunca hiç ara vermeden düzüşebilirdik, ben yine de daha fazlasını isterdim. Bu, yenik düşen ve gıcırdayan vicdanımla beraber yavaşça devreye giren kontrolüm için kötü haberdi.

Bir süre sonra, “Bu seni çıldırtacak mı?” diye sordu. “Günah çıkarmak için her gelişimde, birkaç santim ötede kendime dokunacağımı bilmek seni delirtecek mi?”

İnledim. Siktir, elbette öyle yapacaktı.

“Poppy,” diye başlasam da duraksadım. Şu anda anlamlı bir şey söyleyebileceğimden emin değildim. Utanç ve suçlulukla beraber, bu kadının derimin altına kendini nasıl işlediğini ifade edebilecek bir şey söyleyebilir miydim?

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ben de üzgünüm.”

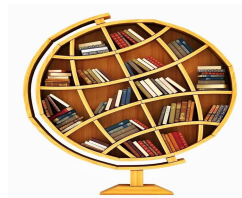
Gömleğimle karnımı silip doğrulduğumda, o da ayağa kalkarak kendine çekidüzen verdi. Sadece bir dakika önce tüm evren Poppy ve benden ibaretti. Seslerimiz, cildimizde biriken terler ve gerçekten düzüşmüş olmamamıza rağmen öyle hissetmemiz dışında hiçbir şey yoktu. Ancak şimdi kilise, uçsuz bucaksız ve bomboş görünüyordu. Sıkıcı sessizliği gidermek için fazla çalışmış bir klimanın bulunduğu bir tür mağara gibi.

Kilise boştu. Kasaba halkı dış dehlizde toplanmamış, beni taşlamak veya sürgüne göndermek için gelmemiştii.

Bu bir şekilde bana kendimi daha kötü hissettirdi.

Poppy ile vedalaşmadık. Bunun yerine birbirimize baktık. Ardından dağılmış, ıslak ve seks kokan bir halde hiçbir şey söylemeden gitti.

Yavaş adımlarla eve doğru yöneldim. Yapış yapıştım, tekrar sertleşmişim ve kendimden acımasızca nefret ediyordum.

7. BÖLÜM

*S*ineklik çarparak kapandığında mutfaktaki sandalyemden fırladım. Poppy'nin, öfkeli bir cemaat ordusunun veya piskoposun beni aforoz etmek için gelmesini bekliyordum. Ancak gelen sadece Millie'ydi.

Kollarında donmuş güveç kaplarıyla koşarak yanımdan geçip mutfağa girdi. Öğleden sonra güneşi, kiremit kırmızısı peruğunun arasından parlarken kapları boşaltmaya başladı.

“Çok temizsin,” diyerek beni selamladı. Özenle temizlenmiş tezgâha kaşlarını çatarak bakıyordu. “Senin yaşındaki çocuklar dağınık olur.”

Yiyecekleri dondurucuya taşımasına yardım etmek için yanına ilerledim. “Çocuk olduğum söylenemez, Millie.”

“Benim yaşımdaki biri için altmışın altındaki herkes çocuktur.” Tabaklardan birini fırına yerleştirmek için beni iteklerken ses tonu küçümseyiciydi.

Millie, neredeyse yüz otuz yaşında sayılabilecek kadar yaşlıydı ve cemaatin en aktif üyesiydi. Ayrıca kilisedeki en zeki muhasebeci de oydu. Kermeslerimizde ve Kızarmış Balık Cumaları-mızda* iPad kullanmaya başlayıp ödeme şeklimizi değiştirmemiz konusunda ısrarcı olan oydu. Hiçbir yerde yaygın değilken şehre fiber internet altyapısının kurulmasına öncülük etmişti.

*Katolik inancında, özellikle cuma günleri et yememe geleneği sayesinde ortaya çıkan “Fish Fry Day” kavramı, o günlerde kiliseler, dernekler, restoranlar ve toplulukların özel balık tüketme etkinlikleri düzenlenmesini ifade eder.

Şehre yeni taşındığım zamanlarda ve Chipotle'a yürüme mesafesindeki şık apartman dairemde başka bir yerde yaşamaya başladığımda, beni üzerinde çalışması gereken bir proje olarak düşünmüştü. Görünüşümle yaşıma eleştirerek bana "Peder Ne-Büyük-Yazık" lakabını takmıştı. Her hafta bir kucak dolusu yemekle yanıma geliyordu. Ona birçok kez kendime yemek yapabileceğimi söyleyip karşı çıkmıştım. Aslında çoğunlukla ramen yapmaktan bahsediyordum ama önemli değildi. Annemle tanıştıktan ve bir saat boyunca turtta hamuruna kıvam verecek en doğru su sıcaklığı hakkında konuştuğundan sonra her şey için çok geçti. Annemi benimsemiş, kardeşlerimle anlaşmış ve her hafta Kansas City'nin merkezindeki evlerine kurabiye yollamaya başlamıştı.

Bugün kendimi onun endişesine, ilgisine layık görmüyordum. Kendimi hiçbir şeye layık hissetmiyordum. Bu eve, işe, şehre... Tek istediğim ölene dek burada, bu mutfak masasında oturmaktı.

Hayır, bu doğru değildi. Bir şeyler *yapmak* istiyordum. Koşmak, ağırlık çalışmak veya ellerim kanayana kadar fayansları fırçalamak olabilirdi. Kefaret ödemek istiyordum. Komik olan şuydu ki hatırlayamayacağım kadar çok kiliseye gelen tövbekârlara öğütler vermiştim. Onlara kefaretin aslında ne demek olduğunu, Tanrı'nın koşulsuz sevgisinin ve bağışlayıcılığının gerçek ağırlığının nasıl hissettirdiğini anlatmıştım. Şimdiyse Poppy ile günah işledikten sonra verdiğim ilk tepki, kendimi cezalandırma yönündeydi.

Belki de düzgün düşünemeyecek kadar kendimi yormak istememle alakalıydı.

"Seni rahatsız eden bir şeyler var," dedi Millie. Bu sonuca, masaya oturup eski yüzüklerle dolu buruşuk ellerini önünde birleştirdiği sırada varmıştı. Bir defasında, Missouri'deki ilk kadın mühendis olduğuyla ilgili bir şeyler duymuştum. Orta Batı'da eyaletler arasındaki yapı inşa edilirken hükümet adına

incelemeler yaptığını duymuştum. Keskin gözlerini, yüzümden her şeyi anlamaya çalışan ciddi bakışlarını dikkate aldığım da şu anda buna inanmak zor değildi.

Rahatça gülümsemek için elimden geleni yaptım. Güzel bir gülümsemem olduğunu kabul ediyordum, en etkili silahlarımdan biriydi. Yine de son zamanlarda bu gülümsemeyi cemaatin üzerinde değil, öğrencilerim üzerinde kullanıyordum.

Ayağa kalmak için hamlede bulunarak, “Sadece sıcak yüzünden, Millie,” dedim.

“Ah. Tekrar dene.” Sandalyeye doğru başını salladığında bir çocuk gibi itaat ederek oturdum. Millie’nin üzerimde böyle bir etkisi vardı. Piskoposumuz onunla tanıştıktan sonra, yüz yıl önce bir manastırda başrahibe olduğunu düşündüğüne dair bir şaka yapmıştı. Eğer durum buysa, söyleyebileceğim tek şey onun emrinde çalışan rahibeler adına oldukça üzgün olduğumdu.

“Her şey yolunda.” Sesimi canlı tuttum. “Gerçekten.”

Masanın diğer ucuna uzanarak buruşuk eliyle benimkini tuttu. “Yaşlı olmanın bir diğer özelliği de insanların ne zaman yalan söylediğini anlayabilmektir. Hatırladığım kadarıyla, en son koca bir cemaatin başıydın. Cemaatinden birine yalan söylemezsin, değil mi?”

Eğer söz konusu yalan, kilisenin kapısında neredeyse seks yapacak olmamla ilgiliyse yine aynı şeyi düşünür müydü? Günahlarımın yanına yenilerini eklediğimi fark etmek, yeni bir suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi. Yalan söylüyordum. Ve bana göz kulak olmak dışında bir şey yapmayan birine söylüyordum.

Aniden Millie’ye öğleden sonra olanları, son birkaç haftamı ve nasıl baştan çıkarıldığımı anlatmak istedim. Üstelik beni baştan çıkaran bu şey, dünya üstündeki en eski günahlardan biriydi.

Bakışlarımı ellerimize çevirip sessiz kalmayı tercih ettim.

Gururlu, savunmacı ve kendime karşı öfkeli hissediyordum. Ayrıca hepsi bununla sınırlı da değildi.

Olanların tekrarını istiyordum. Poppy'yi tekrar istiyordum. Eğer birine günahımdan bahsedecek olursam, sorumluluğunu üstlenebilirdim. Yeminlerime uymak, uslu durmak zorundaydım.

Poppy Danforth ile ilgili hiçbir şey beni buna teşvik etmiyordu.

Kendime engel olamadığım için her şeyi riske atıyordum. İşimi, bana bağlı insanları, görevimi, kız kardeşimin hatırasını ve belki de ebedi ruhumu.

Başımı Millie'nin eline doğru eğerken tüm ağırlığımı hassas kemiklerine yüklememeye özen gösterdim, çaresizce birinin beni rahatlatmasına ihtiyaç duyuyordum. "Bunun hakkında konuşamam," dedim. Yalan söylüyor değildim. Genç grubuma kaç defa bir gerçeği kasıtlı olarak saklamakla ilgili konuşmalar yapmıştım? Tam olarak ne zaman yolumu değiştirmiş ve ikiyüzlü biri gibi davranmaya başlamıştım?

Millie başımın arkasına dokundu. "Bunun eski Anderson evini alan genç ve güzel kadınla bir ilgisi var mı?"

Hızla başımı kaldırdım. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama onu güldürmüştü. "Geçen hafta sizi kahve dükkânında gördüm. Dışarıdan bile ne kadar iyi bir çift olacağınız anlaşıyordu."

Siktir. Şüphelenmiş miydi? Peki eğer şüphelendiyse, bunun için beni yargılıyor muydu?

"Tadilat tablolarına göz atıyordu. Daha önce finansla ilgilenmiş ve Dartmouth'tan MBA derecesi almış."

Sahne de dans edip zengin erkekleri baştan çıkarmakla ilgili tecrübeleri olduğundan bahsetmedim. Ya da amının cennetten daha tatlı olduğunu söylemedim.

"Belki de onunla bir ara kahve içmeye çıkarız," dedi Millie. "Çünkü sen neredeyse ikiyle ikiyi bile zar zor topluyorsun. Tabii..." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bu buluşmaların sadece ikiniz arasında kalmasını istiyorsan, orası ayrı."

“*Rem acu tetigisti,*” diyerek bakışlarımızı buluşturdum. *Tam üstüne bastın.*

“Bunun ‘Haklısın, Millie, matematikte acınacak durumdayım,’” anlamına geldiğini varsayıyorum.”

Ancak öyle değildi.

“Bu zamana kadar hayatını kilit altında tutmak için oldukça genç ve yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. ‘Başı belaya girecek,’ demiştim. ‘Söylediklerimi iyi dinleyin.’ Kimse söylediklerimi iyi dinlemedi.”

Cevap vermedim. Bakışlarımı tekrar birleşmiş ellerimize diktim. Karnıma boşaldıktan sonra kiliseyi kaplayan sessizliği, Poppy’nin ıslak sıcaklığını bedenime nasıl bastırdığını düşünüyordum. İki defa düş almış, canım acıyana dek kese yapmışım ama hiçbir şey teninin benimkinin üzerinde bıraktığı hissi silmeye yetmemişti. Aç ve vahşi gözleri üzerimdeyken karnıma hücum eden sıcaklığın verdiği hissi...

“Benim güzel oğlum, bunun tamamen doğal olduğunun farkındasın, değil mi? Buradaki ilk ayında verdiğin vaazı hatırlıyor musun? İyileşmenin bir parçasının normal, rızaya dayalı ve ilahi cinsellik olduğunu söylememiş miydin?”

Bunun vaazını *vermişim*. Üniversite hayatımda rızaya dayanan seksin benim için nasıl olduğunu ve ne kadar zevk aldığımı bir kenara bırakırsak, -sadece rızaya dayalıydı, normal olduğunu hiçbir zaman iddia etmemiştim- insan cinselliğinin oldukça önemli olduğuna dair teolojik bir inancım vardı. Hristiyanlığın neredeyse her mezhebi, seksin ve seksten alınan zevkin bastırılması gerektiğini savunuyordu. Öte yandan bastırılan arzular öylece yok olmaz, iltihaplanırlardı. Suçluluğu, utancı ve en kötü ihtimalle de sapkınlığı ortaya çıkarırlardı. Yemek yemenin ya da aşırıya kaçmadan alkol tüketmenin verdiği keyiften utanmazken, neden seksten bu kadar korkuyorduk?

Yine de bu cümleleri kendim için değil, cemaatim için söylediğim apaçık ortadaydı.

“Sözünü ettiğin alıntı neydi?” diye sordu Millie. “*Mere Christianity*? ‘Bedenin işlediği günahlar kötüdür ama tüm günahlar arasında en az kötü olanı da odur... tam da bu yüzden düzenli olarak kiliseye giden, soğuk ve kendini beğenmiş bir ukala, cehenneme bir fahişeden çok daha yakındır.’”

“Evet ama Lewis o paragrafı şöyle tamamlıyor: ‘Elbette ikisi de olmamak çok daha iyidir.’”

“İkisi de değilsin. Gerçekten her gün yakalık takmanın erkek olmayı bırakacağı anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?”

Huzursuz bir şekilde, “Hayır,” diye karşılık verdim. “Yine de dua ve öz disiplinle arzularımı kontrol altında tutabileceğimi düşünmüştüm. Bu benim ilahi görevim. Bu hayatı ben *seçtim*, Millie. Baştan çıktığım ilk seferde bu hayatı terk mi edeceğim?”

“Kimse terk etmekle ilgili bir şey söylemedi. Söylediğim şu ki güzel oğlum, bu konuda kendine yüklenmemeyi seçebilirsin. Uzun bir süredir hayattayım ve bir erkekle bir kadının birbirini istemesi, benim için tüm günahlar arasında en uzak olanı.”

Erkekler grubu için İncil çalışma programını yılın başında hazırlamıştım. Yani, bu geceki tartışma konumuzun erkek cinselliği üzerine olması korkunç bir tesadüftü. Millie’nin deneyimlerine dayanan tavsiyelerine rağmen, öğleden sonramı ve akşamın erken saatlerini kendimden nefret ederek geçirmiştim. Kilisenin en ucundaki sahte ahşap panelli küçük sınıfa gidene kadar bodrumdaki spor salonumdaydım. Nefes alamaz, hareket edemez ve düşünemez hale gelene kadar sınav çekmiştim.

Millie’nin bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum ama bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Ne kadar ileri gittiğimi, yeminimi nasıl bozduğumu bilmiyordu.

Muhtemelen bunun sebebi, bir rahibinin arzularına göre hareket edecek kadar zayıf olacağını düşünmemesiydi.

Yüzümü iyice ovaladım. *Artık uyan ve bu işi çöz, Tyler.* Sadece birkaç hafta geçmişti ve ben kendimi toparlamak konusunda tamamen başarısız olmuştum. Önümüzdeki iki ay boyunca ne yapacaktım? Peki ya iki yıl boyunca? Poppy de ben de burada kalacaktık ve bu öğleden sonra yaşananların tekrar olmasına izin veremezdim. Demek istediğim, Millie'nin bizi bir kez -masum ve toplum içinde- birlikte görmesi ona bazı fikirler verdiyse, gerçekten gizlice buluşmaya başladığımızda ne olurdu?

Başımı kaldırıp içeri girmekte olan erkekleri selamladım. Tüm gruplarım ve faaliyetlerim arasında en çok bu grupla gurur duyuyordum. Genellikle kiliseye katılmalarının arkasındaki zorlayıcı güç kadınlara ait olurdu, çoğu erkek sadece eşleri istediği için ayinlere katılırdı. Özellikle de benden önceki rahibin işlediği suçlardan sonra, kurbanla aynı yaşta oğulları olan çoğu erkek derin bir öfke ve güvensizlik hissediyordu. Bu hislerin tipik yöntemlerle yatıştırılamayacağını biliyordum.

Bu yüzden yerel barlarda zaman geçirip Royals maçları izledim. Kasabanın tütün dükkânlarına uğrayıp özellikle oralar da puro içtim. Bir kamyonet aldım ve kilisede bir avcılık kulübü kurdum. Tüm bunlar olurken, kendi ailemin geçmişi ve kilisede değişmesi gereken ve değişecek şeyler konusunda içten davrandım.

Böylece yavaş yavaş bu grup oluştu. En başta uzun süredir kiliseye giden, buna nasıl son vereceklerini unutan iki yaşlı adam vardı. Ardından yeni mezun olmuş ve emekli olmuş adamlardan oluşan kırk kişilik bir gruba dönüşmüştü. O kadar çok büyümüştük ki gelecek ay yeni bir grup kurmayı düşünüyorduk.

Peki ya üç yıllık bu çabalarımı bir kenara atsaydım? Poppy ile geçireceğim yarım saat için üç yıllık emeğimi çöpe mi atacaktım?

Dikkatim dağılmış gibi görünsem de kimse bunu fark etmemişti ya da yorum yapmamayı tercih etmişlerdi. Böylece ben de

2. Timoteos' ve Ezgiler Ezgisi'nden'' pasajlar okurken kendi kelimelerimde boğulmamayı başarmıştım. En azından Romalılar'daki''' bir ayete denk gelene kadar. Boğazımın düğümlendiğini ve okurken parmaklarımın titrediğini hissedebiliyordum.

"Ne yaptığımı anlamıyorum. Yapmak istediğim değil, nefret ettiğim şeyi yapıyorum... Doğru olana yönelme arzum olmasına rağmen bunu gerçekleştiremiyorum. Ne kadar da acınası bir adamım ben."

Ne kadar da acınası bir adamım ben.

Ne kadar da acınası bir adamım ben.

Bir tecavüzcünün iğrenç eylemleri yüzünden parçalanan bu kasabaya gelmiş ve olanları düzeltmeye yemin etmişim. Neden mi? Çünkü geceleri yıldızlara baktığımda, Tanrı'nın da bana baktığını hissedebiliyordum. Rüzgârı, O'nun nefesiymiş gibi ensemdede hissedebiliyordum. Çünkü inancım uğruna büyük mücadeleler verip acı çekmişim. Yine de inancımın hayatımı şekillendirdiğini ve bana bir güç verdiğini biliyordum. Kilise'nin başarısızlığının bütün kasabayı bu hediyeden mahrum bırakmasını istemiyordum.

Peki ya bugün ne yapmıştım? Tüm bunlara ihanet etmişim. Hepsine ihanet etmişim.

Diğer yandan ellerimin titremesine, boğazımın sıkışmasına sebep olan şey bu değildi. Bu odadaki insanlardan çok Tanrı'ya ihanet etmiş olabileceğimi fark etmişim.

Benim Tanrı'ma, kurtarıcıma. Lizzy'nin ölümünün ardından hissettiğim keskin nefretin hedefi ve aynı zamanda birkaç yıl boyunca ona geri dönmemi sabırla bekleyen varlık. Rüyalarımnda beni rahatlatan, aydınlatan ve bana rehberlik eden sesin sahibi. Bana hayatımla ne yapmam gerektiğini, huzur bulmak için nereye gitmem gerektiğini söyleyen oydu.

*İsa'nın vaazlarını Roma dünyasına öğreten ilk misyoner Pavlus'un, çömezi Timoteos'a yazdığı mektupların ikincisi ve Yeni Ahit'in bir kitabı.

**Aynı zamanda Süleyman'ın Ezgiler Ezgisi olarak da bilinir.

***Yeni Ahit'in bir kitabı. Romalılar'a Mektup olarak da bilinir.

En kötüsü de O'nun bana öfkeli olmadığını biliyordum. Bunları yaşamadan önce beni affetmişti ve ben bunu hak etmemiştim. Cezalandırılmayı hak ediyordum. Gökten yağacak ateş yağmurunu, acı suları, IRS* denetimini ve herhangi kahrolası bir şeyi hak ediyordum. Duygusal olarak savunmasız olan bir kadından yararlanan acınası, iğrenç, şehvet düşkününü bir adamdım.

Ne kadar da acınası bir adamım ben.

İncil çalışmasını bitirmemizin ardından, bir robot gibi kahve bardaklarıyla etraftaki cipsleri temizledim. Zihnim, yüzleştiğim bu yeni utanç dalgası sebebiyle hâlâ sersemlemiş haldeydi. Cehennemden başka bir şeye layık olmayan, çok küçük, çok korkunç biri olduğumu hissediyordum.

Eve geri dönmek için haçın yanından geçmem gerektiğinde bile dayanamıyordum.

*Açılımı Internal Revenue Service olan kavram, bir tür vergi denetimini ifade eder. Bu cümlede ana karakter duygusal açıdan bir başkasını sömürdüğünü ve haksızlık yaptığını düşündüğünü; böylece hak etmediği bir şey elde ettiğini mizahi bir yolla ifade etmiştir.

8. BÖLÜM

Gece neredeyse üç saat uyumuştum. Geç saatlere kadar İncil okumuş, yorgun gözlerim kelimelere daha fazla odaklanamayacaklarını belli edip kapanana dek günahla ilgili bildiğim her pasaja göz atmıştım. En sonunda, tespihle birlikte yatağa girmiş ve huzursuz bir uykuya teslim olana dek dua etmiştim.

Sabah ayın sırasında hatta ardından koşu ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken bile üzerimde garip bir hissizlik vardı. Uykusuzluktan, duygusallıktan ya da dün yaşadığım şoku bugün de içimde taşımamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Böyle hissetmek istemiyordum, huzur istiyordum. Güçlü olmak istiyordum.

Poppy'ye denk gelmemek için şehrin dışındaki köy yolunu kullanarak normalde tercih ettiğimden daha uzak bir nokta seçtim. Kendimi fazla zorlayıp daha hızlı koştum. Bacaklarıma kramp girene ve göğsüm yanana dek koştum. Hemen sonra doğruca duşa girmek yerine ellerimi başımın üzerinde bağlayarak kaburgalarım acıyla parçalanırken kilisenin içinde sendeledim. İçerisi boş ve karanlıktı. Kilisede ilerleyip tapınakta dizlerimin üzerine çökene kadar rahip evi yerine neden buraya geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başım eğikti, çenem göğsüme değiyordu. Tüm vücudumun ter içinde olması umurumda değildi, olamazdı. Düzensiz nefeslerimin yerini gözyaşlarına bıraktığı anı tam olarak kestiremiyordum. Sanırım dizlerimin üzerine çöküp, gözyaşlarımla terimi ayırt edemeyeceğim duruma gelmemden kısa bir süre sonraydı.

Güneş ışığı kalın vitrayların arasından süzülüyordu. Mücevher gibi parlayan desenler sıraların, bedenimin ve tapınağın üzerine dökülüyordu. Altın kapılar gözüme daha koyu görünmüştü; kasvetli ve kutsal bir şeyi anımsatır gibiydi. Yasaklayıcı ve kutsal bir şeyi.

Başım zemine değene kadar eğildim, kirpiklerimin aşınmış endüstriyel tasarımlı halıya dokunduğunu hissedebiliyordum. Aziz Paul, dualarımızı kelimelere dökmek zorunda olmadığını, Kutsal Ruh'un onları bizim yerimize yorumlayacağını söylüyordu. Öysaki bu sefer yorumlamaya gerek yoktu. Durmaksızın, bir ilahi, bir mantra ve sessiz bir şükran şarkısı gibi, *Özür dilerim özür dilerim özür dilerim*, diye fısıldarken buna ihtiyacım yoktu.

Yalnız olmadığımı anlamam kısa sürmüştü. Çıplak sırtım farkındalıkla karıncalandığında ayağa kalktım. Cemaatten birinin ya da bir görevlinin beni bu şekilde görmesi fikriyle utansam da etrafta kimse yoktu. Kilise boştu.

Yine de başka birinin varlığını bir ağırlık, tenimdeki bir parazit gibi hissedebiliyordum. Orada birinin durduğunu göreceğimden emin olarak tüm loş köşelere baktım.

Klima gürültüyle çalışmaya başladığında, hava basıncındaki değişiklikle kilisenin kapıları çarparak kapandı. Olduğum yerde sıçradım.

Sadece klima yüzünden, dedim kendime.

Tekrar altın rengindeki lekeli tapınağa baktığımda, o kadar da emin hissetmiyordum. Sessizliğin ve boşluğun içinde beklenti ve hislerle dolu bir şeyler vardı. Birdenbire Tanrı'nın söylediklerimi dikkatle dinlediğini ve beni beklediğini hissederek bakışlarımı tekrar yere indirdim. Son bir kez daha, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Kelimeler tıpkı bir yıldızın gökyüzünde asılı kalması gibi havada asılı kaldı. Parlak, değerli, aydınlık. Sonra aniden göz kırpar gibi kayboldular. Aynı anda üstümdeki üzüntü ve utanç yükü de yok olmuştu.

Etrafta mükemmel bütünlüğün ritmi yankılanıyordu. Sanki havadaki her bir atomu koparabilirmiş gibi hissediyordum. Sihrin, Tanrı'nın ve tam olarak kavrayabilmenin ötesinde tatlı bir şeyin gerçek olduğu, tamamen gerçek olduğu bir andaydım.

Birden hepsi yok oldu, geriye sadece derin bir huzur kalmıştı.

Kilise sanki nefes veriyordu, ben de ona eşlik ederek derin bir nefes verdim. Tenimdeki karıncalanma kaybolmuş, o hava çekilmişti. Az önce hissettiğim şeylerin binlerce açıklamasının olduğunu bilsem de sadece gerçekten bir tanesine inanıyordum.

Ayağa kalkıp küçük bir çocuk gibi yavaş ve dengesizce doğrulurken, *Musa'nın yanan bir çalısı vardı, benim de klimam*, diye düşündüm. Şikâyet etmiyordum. Bağışlanmış, yenilenmiş ve suçluluk duygusundan arınmıştım. Aziz Petrus gibi ben de sınanmış, kusurlu bulunmuş ama yine de bağışlanmıştım.

Bunu başarabilirdim. Ne de olsa her şeyi mahvettikten sonra bile hayat devam ediyordu. Hayatını mahvetmeden yaşayanlar için bile.

Sonraki iki gün boyunca bir şey olmadı. Perşembe gününü kanepemde uzanmış bir halde geçirdim. Netflix'ten *The Walking Dead*'in bölümlerini açmış, mini kahve makinemde ısıttığım suyu kullanarak noodle yapıp yemiştım.

Evet, biliyordum, fazla sofistikeydım.

Cuma günü geldiğinde kalkıp her zamanki gibi sabah ayını için hazırlandım ve birkaç dakika geç kaldım. Kendime, tapınağı tekrar düzenlemem gerektiğini bininci kez hatırlattıktan sonra içeri girmeye hazırdım.

Hafta içi ayinleri kısa sürerdi. Müzik, ikinci okuma ya da vaaz olmazdı. Oldukça sadık olanlar için arabada gerçekleşen şarap ve ekmek yeme ayini gibi bir şeydi. Tıpkı Rowan ile iki büyükannesini ve...

O anda tek dilediğim Tanrı'nın bana yardım etmesiydi.

Poppy Danforth.

İkinci sırada oturuyordu. Üzerinde bebek yakalı, buz mavisi ipekten usturuplu bir elbise vardı. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı. İlkel, sakın ve mütevazı görünüyordu; o kahrolası ruju hariç. İtfaiye kırmızısı ruju, dağılmak için yalvarır gibiydi. Onu gördüğüm anda başımı çevirdim. Salı günü hissettiğim o kutsal huzuru, Tanrı'nın yanımda olduğu sürece her türlü baştan çıkarmanın üstesinden gelebileceğim duygusunu tekrar hatırlamaya çalıştım.

Poppy'nin buradaki bir şeye, *bendeki* bir şeye ihtiyacı vardı. Pazartesi günü yaptıklarımızdan çok daha önemli bir şeye ihtiyaç duyuyordu. İşimin gereğini yapıp bunu ona vermeliydim. Ayine, kelimelere ve dualara odaklandım. Poppy'nin ayini takip etmek için çabaladığını görmek beni memnun etmişti. Eski ayinleri tekrar ederken özellikle onun için dua ettim.

Lütfen yolunu ve huzuru bulmasına yardım et.

Lütfen geçmişte aldığı yaraların iyileşmesine yardım et.

Ve lütfen, lütfen ama lütfen uslu olmamıza yardım et.

Sıra ekmek ve şarap ayinine geldiğinde, Rowan'la büyükan-nelerinin arkasında duran Poppy'nin yüzünde kararsız bir ifade vardı.

Sıra ona geldiğinde, "Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

Fısıldayarak karşılık verdim. "Ellerini göğsünün üzerinde birleştir."

Dediğimi yaptı, gözleri hâlâ benimkilerin üzerindeyken uzun parmaklarını omzuna doğru aralamıştı. Bakışlarını tekrar yere çevirdi, oldukça güzel görünmesinin yanı sıra bir o kadar da kırılgandı. Ona sarılmak istedim. Cinsellikle bağdaşmayan, sıradan bir *kucaklama* olacaktı. Kollarımı etrafına dolamak, göğsüme doğru soluduğunu hissetmek istedim. Başını boynuma bastırarak onu güvende tutmak istedim, böylece onu geçmişinden ve belirsizlikle dolu gelecekte koruyabilirdim. Ona, sevgi

var olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi diledim; buna karşı dayanılmaz bir istek duyuyordum. Çünkü Poppy gibi birinin dünyada olması ve tıpkı Haiti’de yaptığı gibi bu sevgiyi herkesle paylaşması gerekiyordu. Buna karşı açık olursa, orada hissettiği tüm neşeyi yine hissedebilirdi.

Elimi başına koydum. Dudaklarımdan her zamanki kutsama sözcükleri dökülmek üzereyken bakışlarını yüzüme çevirdi ve her şey değişti. Ayaklarımın altındaki zemin, başımızın üstündeki tavan, insanları saflığa teşvik etmek için belime sardığım kemer, parmak uçlarımdan altındaki tüy kadar yumuşak saçları ve tenlerimizin birbirlerine değdiği noktalar belirginlik kazandı. Sırtımdan aşağıya süzülen elektrik akımını hissedebiliyordum. O anda varlığına dair hissettiğim her şey -tadı, nasıl hissettirdiği ve çıkardığı sesler- üzerimde çok etkisi yarattı.

Poppy’nin dudakları aralandı, o da aynılarını hissetmişti.

Boğazım o kadar kuruydu ki kelimeler dudaklarımdan zar zor döküldü. Oturduğu sıraya dönerken onun yüzünde de sersemlemiş bir ifade vardı. Kör olmuş gibiydi.

Ayinın ardından, hiçbir yere bakmadan kendimi koşarak kilise tuvaletine attım. Tören giysilerimi çıkarıp oldukça pahalı işlemeli askıya asarken ve cüppemi düzgünce katlarken aceleci değildim. Ellerim titriyor, düşünceler zihnimde küçük parçalara ayrılıyordu. Bu hafta her şey yolunda gitmişti. Poppy ne kadar tapılası, istekli ve yakın olsa da ayin sırasında her şey oldukça iyiydi. Sonra... ona dokunmuştum.

Kumaş pantolonum ve gömleğimle birkaç dakika öylece durup ayinde kullanılan haça baktım. Dürüst olmak gerekirse biraz ihanete uğramış hissediyordum. Eğer bağışlandıysam, Tanrı neden günaha teşvik eden bu şeyi benden uzaklaştırmamıştı? Veya neden buna dayanmam için bana daha fazla güç vermemişti? Karşı koymam için? Poppy’nin benden uzaklaşmasını ya da kendini dine adanmasını umut etmenin adil olmadığını biliyordum. Fakat Tanrı neden ona duyduğum bu çekimi ortadan

kaldırmıyordu? Neden onu kutsadığım sırada parmaklarımın altında hissettiklerine karşı duyarsız kalamamıştım? Kırmızı dudaklarını ve parlayan ela gözlerini neden görmüştüm?

*Baba, senin isteğine uygunsa, bu kâseyi benden uzaklaştır.** Onun için pek iyi sonuçlar doğurmasa da bu sözleri İsa bile söylemişti. Tanrı neden her yere kötü kâseler bırakmak konusunda bu kadar istekliydi?

Küçük odadan çıkarken tuhaf hissediyordum. Daha önce hissettiğim o ruhani ve bariz bir şekilde fiziksel olmaktan uzak huzuru tekrar çağırmak için köşeyi döndüğümde, gözlerim Poppy'ye takıldı. Koridorun ortasında duruyordu, kilisede kalan tek kişiydi.

Açık konuşmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Günahtan kaçınmamız isteniyordu ama işim baştan çıkarıcı bir kadına yardım etmek olduğunda ne yapacaktım? Buradan gizlice ayrılmak, ona yardım etmemek, şehvet ve arzudan kaçmak daha mı yanlıştı? Çünkü biliyordum ki şehvet onun değil, benim sorunumdu ve ona karşı soğuk davranmamın bir açıklaması olamazdı.

Peki ya ona gitmek, başka neyi riske atmak demektir?

Daha da önemlisi, riske atma sebebim bunu *istiyor* olmam mıydı? Yoksa ruhani gelişimini önemsediğimi söylerken aslında amacım ona yakın olmak mıydı?

Hayır, kararımı vermiştim. Bu kesinlikle doğru değildi fakat asıl gerçek, bundan çok daha kötüydü. Onu bir insan, bir ruh olarak önemsiyordum *ve* onu becermek istiyordum. Bu, dünyevi bir günahtan çok daha kötü bir şeyin formülüydü.

Âşık olmanın formülüydü.

*İncil'in Matta 26:39 pasajında geçen, İsa'nın çarmıha gerilmeden önce Getsemane Bahçesi'nde dua ettiği anı anlatan bölümden bir alıntıdır. Bu kısımda geçen kâse, zorlayıcı bir durumla karşılaşıldığında Tanrı'nın iradesine tabi olma ve O'nun isteğine teslim olma arzusunu ifade eden bir metafordur.

Onun yanına gidecek, kadınlar grubunun başıyla iletişim kurmasını sağlayacaktım. Benim yerime Poppy'ye onun rehberlik etmesini sağlayacaktım ve umuyordum ki ara sıra yapılan ayinler dışında bir araya gelmeyecektik.

Ona yaklaşıırken sunağa baktı.

“İçindekiler kemik mi?”

“*Kutsal emanet* demeyi tercih ediyoruz.” Sesim, yine istemediğim şekilde derinden gelmişti. Boğazımı temizledim.

“Biraz ürkütücü görünüyor.”

İsa'nın kanlı, yaralı ve işkence görmüş bir halde çarmıha gerilmesini anlatan haçı işaret ettim. “Katolik olmak ürkütücü bir dindir.”

Bana döndü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Sanırım sevdiğim yanı da bu. Cesur. Gerçekçi. Acıyı, üzüntüyü veya suçluluğu görmezden gelmek yerine onları vurguluyor. Benim büyüdüğüm yerde hiçbir şeyle yüz yüze gelinmezdi. Hapları alıp içer ve sadece pahalı bir kılıftan ibaret olana dek her şeyi bastırırdın. Bu şekilde olmasını daha çok seviyorum, bir şeylerle yüzleşmek hoşuma gidiyor.”

“Etkin bir din,” diyerek onu onayladım. “*Bir şeyler yapma* dini. Ritüelleri, duaları, devinimi içeriyor.”

“Ve sen de bunu seviyorsun.”

“Aktif olmasını mı? Evet, seviyorum ama ritüellerin kendisi de hoşuma gidiyor.” Tapınağın etrafına bakındım. “Tütsüyü, şarabı ve ilahileri seviyorum. Eski ve kutsal hissettiriyorlar. Ayrıca, ruh halim ne kadar kötü olursa olsun ve ne kadar günah işlemiş olursam olayım ritüeller beni bir şekilde Tanrı'ya geri götürüyor. Bir defa başladıktan sonra, geride kalan her şey önemini yitirmişçesine kayboluyor. Aslında öyle değil çünkü Katolik olmak ne kadar ürkütücü olsa da aynı zamanda neşeyi ve bağı da kapsar. Acının ve günahın bizi daha fazla tutamayacağını anımsatır.”

Kıpırdandığında ayakkabısının ucu benimkine değdi. “Bağ,” diye tekrar etti. “Doğru.”

Doğrusu, şu anda bağı hissedebiliyordum. Onunla din hakkında konuşmak, tüm ömrü boyunca kiliseye gidenlerin anlamadığı şeyleri anlaması hoşuma gidiyordu. Tüm gün boyunca Poppy ile konuşmak, onu dinlemek ve geceleri nefes nefese fısıldayacaklarını duymak istiyordum.

Hayır, Tyler. Bu kötü.

Boğazımı temizledim. “Sana nasıl yardım edebilirim, Poppy?”

Elindeki kilise bültenini gösterdi. “Yarın krepli bir kahvaltı olacağını gördüm ve yardım etmek istedim.”

“Elbette.” St. Margarets’a geldikten sonra ilk işim kahvaltılar düzenlemek olmuştu ve yoğun bir katılımı karşılaştım. Yakınlardaki Platte City ve Leavenworth’daki kırsal kesimin yoksulluğu bu hizmetin sürekli bir ihtiyaca dönüşmesini gerektiriyordu. Yine de hiçbir zaman yeteri kadar gönüllü olmuyordu ve ayda iki kez ev sahipliği yapıyorduk. “Buna minnettar olurum.”

“Güzel.” Gülümsediğinde yanağında bir gamze belirdi. “O halde yarın görüşürüz.”

Dün gece fazladan dua etmişim. Ertesi gün şafak vaktinde uyandım, her zamankinden daha uzun bir koşuya çıktım. Koşunun ardından mutfağıma girdiğimde terli ve yorgundum. Güveç kaplarını boşaltan Millie, *hoşnutsuzluğunu* belirten bir ses çıkardı.

“Maratona mı hazırlanıyorsun?” diye sordu. “Eğer öyleyse pek iyi iş çıkardığın söylenemez.”

Buna itiraz edemeyecek kadar nefes nefeseydim. Bir şişe su alıp birkaç büyük yudumda hepsini bitirdim ve ardından, vücut ısıyı düşürmek için soğuk fayans zemine yüzüstü uzandım.

“Sabah da olsa sıcakta koşmanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasın, değil mi? Bir koşu bandı almalısın.”

Zemine doğru mırıldandım. “Tabii ki.”

“Ayrıca kahvaltıdan önce duş alman gerekiyor. Dün gece o yeni, güzel kıza rastladım. Bugün bize yardım edeceğini söyledi. Bu güzel kıza hoş görünmek isteyeceğini düşünüyorum.”

Başımı kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktım.

Mor topuklularının ucunu kaburgalarımın batırıp rahat hareketlerle üzerimden geçti. “Kiliseye gidip hamur karışımını yapmalarına yardım edeceğim. Sen gelmeden önce Bayan Danforth’ın alışmasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Gidişinin ardından vücudumun zeminde bıraktığı terden izi, kâğıt havlu ve spreyle temizleyip duşa yöneldim.

Kahvaltıya odaklanabilmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Etraf çok kalabalıktı. Bütün bir sabahı, gelen herkesin masalarına uğrayıp onlarla tanışmaya ayırdım. Bazı ailelerin çocukları vardı; eve dönmeden önce sırt çantalarının okul malzemeleri ve fıstık ezmeleriyle dolu olduğundan emin olacaktım. Bazı aileler yaşlı ebeveynleriyle beraber gelmişti, onları kasabanın yaşlı bakım hizmeti veren kuruluşlarına veya hayır kurumlarına yönlendirebilirdim. Bazılarıysa yalnızdı, sadece birileriyle konuşmak istiyorlardı. Onlar için bunu yapabiliirdim.

Diğer taraftan, ara sıra da olsa gözüm Poppy’ye takılıyordu. Onu bazen bir misafire gülümserken, bazen elinde yeni bir yemek yığını taşıırken görüyordum. Sanki buraya aitmiş gibi göründüğünü fark etmemek imkânsızdı. Ziyaretçilerimize karşı çok nazikti, aynı zamanda hızlı ve odaklanmış bir şekilde çırpılmış yumurta pişirebiliyordu ki bu, Millie’nin onu torunu olarak benimsemesine neden olabilirdi. Oldukça huzurlu görünüyordu, günahlarını itiraf etmeye gelen sıkıntılı kadından çok daha farklıydı.

Üzerime sıçrayan hamur lekeleriyle ve yanmış parmaklarla -ki devasa hamur kâselerini ocağa taşımak ve pastırmayı pişirmek benim görevimdi- mutlu bir halde sabahı atlatmıştım.

Muhtemelen yakın zamanda bu insanların hiçbirini ayinde göremeyecektim fakat iki hafta sonra tekrar geleceklerini biliyordum, önemli olan da buydu. Ruhlarını kazanmayı değil, karınlarını doyurmayı amaçlıyorduk.

Etrafı temizlerken Millie ve diğer iki büyükanneye eve gidip dinlenmelerini söylemiştim. Poppy görünürde olmadığı için eve gittiğini düşünüyordum. Bir şarkı mırıldanmaya başlayıp masaları katladım ve sandalyeleri üst üste dizdikten sonra yeri silmeye başladım.

“Nasıl yardım edebilirim?”

Poppy merdivenlerin başındaydı, elinde tuttuğu kâğıt parçasını çantasına sıkıştırıyordu. Bodrumun loş ışığında bile gerçek dışı ve eşsiz görünüyordu. O kadar güzeldi ki, ona acı çekmeden birkaç saniyeden fazla bakmak mümkün değildi.

“Gittiğini düşünmüştüm.” Bakışlarımı önüme indirdim, pas-pasa ve kovaya bakmak şu anda daha güvenliydi.

“Bir ailenin yanındaydım. Anneyi vergi gecikmeleri yüzünden bazı sorunları olduğundan bahsederken duydum. Muhasebeci olduğum için yardım etmeyi teklif ettim.”

“Ne kadar cömertsin.” Dün hissettiğim o boğucu, aklımı kaçırmama sebep olan duyguyu tekrar hissetmeye başlamıştım. Ona doğru çekildiğimi ve saf şehvetten çok daha kötü bir şeye kapılmaya başladığımın farkındaydım.

Bana doğru bir adım atarak, “Güzel bir şey yapmam neden seni şaşırttı?” diye sordu. Kelimeleri alaycı ve şakacı olsa da ne demek istediği açıktı. *Benim iyi bir insan olduğumu düşünmüyor musun?*

Anında savunmacı hissettim. Her zaman insanlar hakkında en iyi olanı düşünürdüm. Yine de yardım etme konusundaki bu içtenliği beni şaşırtıyordu. Haiti'den bahsettiğinde de aynı şeyleri hissetmiştim.

“Günahkâr bir kadın olduğumu düşündüğün için mi?”

Paspası kovaya bırakıp başımı kalırdım. Şimdi biraz daha yakınımdaydı, omzuna bulaşan hamur karışımını görebiliyordum.

“Senin günahkâr bir kadın olduğunu düşünmüyorum,” diye karşılık verdim.

“Şimdi de bu günahkâr dünyada hepimizin günahkâr olduğunu söyleyeceksin.”

“Hayır,” derken telaffuzum dikkatliydi. “Senin kadar zeki ve çekici insanların, istemedikleri müddetçe nezaket gibi becerileri geliştirmek zorunda kalmadıklarını söyleyecektim. Yani evet, bu beni biraz şaşırtıyor.”

“Sen de zeki ve çekicisin.”

Sırıttım.

“Kes şunu, Peder. Ciddiyim. Zeki, çekici ve avantajlara sahip bir *kadın* olduğum için böyle hissetmediğine emin misin?”

Ne? Elbette hayır! Üniversitede eksik bir dersim olmasaydı, Kadın Çalışmaları’nda yañ dal bile yapabilecek biri idim! “Ben...”

Bir adım daha attı. Artık aramızda paspas kovası dışında bir şey yoktu. Ancak o bile askılı elbisesinin altından görünen köprücük kemiğinin zarif kıvrımını ve göğsünün açıkta kalan kısımlarının farkına varmamı engelleyemedi.

“İyi bir insan olmak istiyorum fakat aynı zamanda iyi bir kadın olmak istiyorum. Hem *kadın* hem de tamamen iyi bir insan olmanın bir yolu yok mu?”

Kahretsin. Bu konuşma bir şekilde vergilerden, Katolik teolojisinin en karanlık derinliklerine kaymıştı. “Elbette var, Poppy. Herkesin tamamen iyi olabilecek bir kapasitesi vardır,” dedim. “Havva’yı ve elma olayını unutup kendini benim seni gördüğüm gibi gör. Tanrı’nın sevilen evladı olarak.”

“Sanırım sevdiğimi pek düşünmüyorum.”

“Bana bak.”

Dediğimi yaptı.

“Sen seviyorsun,” diye belirttim. “Zeki ve çekici bir kadın olarak, iyi veya kötü her parçanı seviyor. Ve eğer her şeyi sıçır batırır, sana bunun aksini hissettirecek bir hata yaparsam lütfen beni görmezden gel, olur mu?”

Küfrüm karşısında homurdanıp alaycı bir şekilde sırıttı. Yumuşakça, “Özür dilerim,” dedi. “Seni köşeye sıkıştırmak istemedim.”

“Beni köşeye sıkıştırmadın. Gerçekten, asıl özür dilemesi gereken benim.”

Bir adım geri çekildi, söylemek üzere olduğu şey her ne ise, fiziksel olarak tereddüt etmesine sebep olmuştu. En sonunda, “Dün gece Sterling aradı,” dedi. “Ben... sanırım kafamı karıştırmasına izin verdim.”

“Sterling seni mi aradı?” diye sorarken mesleki kaygılarımdan çok daha farklı bir öfke hissediyordum.

“Telefonu açmadığım için sesli mesaj bıraktı. Silmeliydim ama yapmadım...” Duraksadı. “Daha önce söylediği tüm o şeyleri tekrarlardı. Nasıl bir kadın olduğumu, aslında nerede olmam gerektiğini söyledi. Benim için tekrar gelecekmiş.”

“Senin için mi gelecekmiş? Böyle mi söyledi?”

Başıyla onayladı, görüşüm kanlı bir öfkeyle kaplanmak üzereydi.

Görünüşe göre Poppy bunu fark etmişti çünkü güldü. Paspas sapını sıkıca kavramaktan beyaza dönmüş parmaklarımin üzerine kendininkileri koydu. “Sakin ol, Peder. Buraya gelecek, kaliteli bir şarapla çıkacağımız tatillerden bahsederek bana kur yapmaya çalışacak. Ben de onu reddedeceğim. Yine.”

Yine... Yani geçen seferki gibi mi? Onu terk etmeden önce seni boşaltmasına izin verdiğin gibi mi?

“Bu hoşuma gitmiyor,” dedim ve bunu bir rahip ya da bir arkadaş olarak söylemedim. Merdivenin bir adım ilerisinde tadına bakan adam olarak söyledim. “Onunla görüşmeni istemiyorum.”

Gülümsemeye devam etti ama gözleri yeşil ve kahverenginin soğuk bir tonuna büründü. Aniden bu ifadeyle bir toplantı odasında veya bir senatörün kolunda ne kadar etkili bir silah olabileceğini düşündüm. “Dürüst olmak gerekirse, onunla görüşüp görüşmememin seni ilgilendireceğini sanmıyorum.”

“O tehlikeli bir adam, Poppy.”

Elini elimden çekti. “Onu tanımıyorsun bile.”

“Fakat bir adamın sahip olamayacağı bir kadını istediğinde ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum.”

“Senin gibi mi?” Hedefi o kadar acımasız ve mükemmel bir şekilde tutturmuştu ki neredeyse sendeleyerek geriye çekilecektim.

İmasının ağırlığı çürümüş bir tavan gibi üzerime çöktü. Poppy ve Sterling. Poppy ve ben. Çocukluğumun rahibi ve Lizzy.

Erkeklerin istememeleri gereken bir şeyi istemesi, hayatımın hikâyesiydi.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti, sandaletlerinin sesi merdivende yankılanıyordu. Kendimi birkaç derin nefes alarak az önce ne halt olduğunu anlamaya zorladım.

9. BÖLÜM

Tak.
Tak.

Duraklama.

Tak tak tak.

“Dur,” diye mırıldanıp yatakta yuvarlandım. Uyku yüzünden hareketlerim yavaştı. “Geliyorum, geliyorum.”

Tak tak GÜM.

Sağır edici bir gök gürültüsünün ardından gelen ışık patlaması, yönümü kaybetmemi engelleyemedi ve keskin köşesi kıcıma batan masaya doğru tökezledim. Küfredip tişörtüme uzanırken hiçbir şey görmüyordum. Üzerimde sadece bol bir eşofman altı vardı. Ardından sarsakça ön kapının olduğu oturma odasına ilerledim. Aniden sabahın üçünde kapımda gerçekten birinin olduğunu fark edecek kadar ayılmıştım. Kapıdaki kişi ya Ryan’ın mesajlaştığı sırada arabasını ağaca çarptığını söylemeye gelen bir polis memuruydu ya da son duasını etmesi gereken bir tövbekâr gelmişti. Kim hangi sebeple geldiyse, muhtemelen iyi bir şeye işaret değildi.

Kapıyı açarken kendimi bir trajediye hazırladım. Bir yandan da beceriksiz hareketlerle tişörtümü üzerime geçirmeye çalışıyordum.

Gelen Poppy’ydi. Yağmurdan sıırılsıklam olmuştu ve elinde bir şişe viski vardı.

Tıpkı bir aptal gibi gözlerimi kırıştırdım. Birincisi, bu sabahki tartışmamızın ardından beklediğim son şey Poppy'nin gece yarısı elinde bir hediyeyle gelmesiydi. İkincisi ise üzerinde pijama olduğunu düşündüğüm kısa bir şort ve ince bir *Walking Dead* tişörtü vardı. Yağmur ikisini de ıslatmıştı, ince tişörtü neredeyse şeffaf hale gelmişti ve sutyen giymediğini görebiliyordum. Koyu meme uçları kumaşın altında sertleşmişti. Bu farkındalık yüzünden, ıslanmış memeleri ve soğuk teninin sıcak dilimin altında nasıl hissettireceği dışında bir şey düşünmek zorlaşmaya başlamıştı.

Silkelenerek kendime gelip dehşet verici bir an için iki dürtü arasında sıkışıp kaldım: Kapıyı kapatıp onu yağmurda bırakmak veya dizlerinin üzerine çökmesini söyleyip ağzını sikimle doldurmak.

Gençlik arzularından kaç, bu gecenin erken saatlerinde İncil'de bu kısmı okumuştuk. *Doğruluğun peşinden koş*. Kapıyı kapatmalı ve yatağa dönmeliydim. Sonra Poppy titredi. Hayatım boyunca benimsediğim saygı ve nezaket galip geldi. Kendimi, geri çekilip içeri girmesini işaret ederken buldum.

Doğruluğun peşinden koş, demişti Timoteos'un yazarı. Peki doğruluk, elinde bir şişe Macallan 12 taşıyor muydu? Çünkü Poppy'nin elindeki buydu.

"Uyuyamadım." Oturma odasına ilerledikten sonra bana doğru döndü.

Kapıyı kapattım. "Onu anladım." Sesim uykudan ve daha az masum bir şeyden dolayı boğuktu. Tahmin edilebileceği gibi aletim sertleşmeye başladı. Tüm olanlara, memelerini henüz görmemiş olmama rağmen o ıslak tişörtün altında her zaman-kinde çok daha cezbedici duruyorlardı.

Siktir. *Henüz* demek istememiştim. Hiçbir zaman demek istemiştim. Hiçbir zaman memelerini görmeyecektim. *Kabullen*, diye azarladım devreden çıkmayı reddeden sertliğimi. Yine de kilise piyanosunun üzerine eğildiğinde, Poppy'nin memelerini

okşamanın nasıl hissettirdiği gibi acı verici canlı hatıralar zihnime akın etmeye devam etti.

Poppy'nin bakışları kasıklarımın indiğinde eşofmanımın düşüncelerimi saklamakta pek iyi bir iş çıkarmadığını biliyordum.

Boğazımı temizleyip ondan uzaklaşmak için mutfığa yürüdüm. Elim düğmenin üzerindeyken, "*The Walking Dead*'i sevdiğini bilmiyordum," dedim kısık bir sesle. Savaş sonrasından kalma kablolu aydınlatmadan soluk, sarı bir parıltı yayılarak oturma odasına aydınlık gölgeler düşürmüştü.

"En sevdiğim dizi," dedi Poppy. "Bunu bilmediğin için neden şaşırdın ki? Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz. Konuşmalarımızın çoğunda sana en karanlık sırlarımdan bahsettim, Netflix'te izlediklerimden değil."

Yanıma gelip elinden aldığım viski şişesini kavradı. Ben de mutfığa girip bardak aramaya koyuldum. Nasıl karşılık vereceğimi bulmaya çalışıyordum ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

Başıyla Macallan'ı işaret ederek, "Bu bir barış teklifi," dedi. "Uyuyamadım ve bugünkü tartışmamızdan sonra özür dilemek istedim. Düşündüm ki viski..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldığında, uykudan sersemlemiş beynim ilk kez gergin olanın o olduğunu fark etti. "Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi sessizce. "Gitsem iyi olur."

"Hayır." Otomatik olarak yanıt verdim, zihnim ne olduğunu kavrayamadan dudaklarım içgüdüsel olarak hareket etmişti. Yanaklarına tatminkâr bir kızarıklık yayıldığında zihnimde bir şeyler yerine oturdu. Şimdi tamamen uyanıktım. "Oturma odasına git," dedim ve bu bir rica değildi. "Şömineyi açıp yanına otur ve beni bekle."

Karşı çıkmadan itaat etti. Bu basit itaati bile bana eskiden olduğum kişiyi hatırlatıp onu harekete geçirdi. Kampüsteyken, yataktaki belirli tecrübelerimle tanınırdım. Kendime engel olamıyordum, isteklerime boyun eğen bir kadına sahip olmak iyi

hissettiriyordu. Özellikle de Poppy kadar zeki ve bağımsız bir kadının onunla ilgilenmeme izin vermesi, onu tam olarak doğru şekilde yönlendirmem için bana güvendiğini göstermesi çok iyi hissettiriyordu. Birden kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Tezgâhı kavrayarak üniversitede aldığım kadın çalışmaları dersini, kilise tarihindeki her acı verici kadın düşmanlığını anlatan seminerdeki feminist rahibeyi düşündüm.

Birden fazla nedenden dolayı domuz gibi davranıyordum. Kontrolümü tekrar kazanmam, oraya gitmem ve viskisini bitirdikten sonra gitmesi gerektiğini söylemem gerekiyordu. Ne kadar büyük bir mücadele verdiğim konusunda dürüst davranacak, beni anlamasını umacaktım.

Benden nefret etse bile bunu yapacaktım.

Çünkü nefretini hak ediyordum.

Yine de önce içkilerimizi bitirecektik. Viskiye sevsem de genellikle tek başıma veya kardeşlerimle birlikte içtiğim için uygun bardaklarım yoktu. Aslında, hiç içki bardağım yoktu. Bu yüzden viskiyi iki seramik kahve bardağına koydum.

Ona yaklaşırken içimden tekrarlardım. *Uslu ol, uslu ol, uslu ol. Onun üstüne atlama. Memelerini sikmeyi düşünme. Terbiyeli bir rahip ol.*

Viskiyi uzattım. “Bardaklar için üzgünüm.”

Sırıttı. “Çok havalılar.”

Gözlerimi devirip yanındaki sandalyeye oturdum ama bu berbat bir fikirdi. Şimdi ayaklarının dibinde oturuyordum ve bu da bütün kötü düşüncelerimi kuvvetlendiriyordu.

Şimdi ya da asla, Tyler. Bunu yapmak zorundasın.

“Poppy...” diye başlasam da sözümü kesti.

“Hayır, özür dilemesi gereken benim,” dedi. “Buraya gelme sebebim de bu.” Bakışlarımızı buluşturmak için başını kaldırdığında, alevler dağınık dalgalar halinde kuruyan saçlarına yansıdı. “Bu öğleden sonra olanlar yüzünden kendimi çok kötü

hissediyorum. Sterling'le olanlar yüzünden mahvolmuş durumdayım ve bugün bana karşı korumacı davranman her nedense paniğe kapılmama sebep oldu.”

Benim de.

“Ve bir rahiple konuştuğuma göre, dürüst olacağım. Sürekli seni düşünmekten kendimi alamıyor olmak durumu daha da karmaşıktırıyor ve bu beni öldürüyor.”

İçimdeki her şey alev aldı, bunlar hem duymayı beklediğim hem de duymak istemediğim sözlerdi. İrkildim.

Gözleri, dokunduğu yerlerde yaralar bırakır gibi üzerimde gezindi. İlgisini reddettiğimi, *onu* reddettiğimi düşünüyordu. Kahretsin, bu gerçeklerden çok uzaktı ama işleri olduğundan daha karışık hale getirmeden bunu açıklamanın bir yolu yoktu.

Kısık bir sesle, “Her neyse,” dedi. “Bugün sana çıktığım için özür dilerim. Geçen pazartesi olanlar için de. Senden faydalandım. Hayatımda birçok boktan şey vardı, sırf burada olduğun ve nazik davrandığın için hepsini sana yükledim.”

Öne eğildim, söylemem gereken şey için güç toplamaya çalışıyordum. “Buraya gelip özür dilediğine memnunum ama özür dilemen gerektiğini düşünmüyorum. Son itirafının ardından tüm suç bana ait. Memnun oldum çünkü bu, yaşananların neden bir daha yaşanmayacağını anladığın anlamına geliyor. Tanrı'ya çocuklarını ve kuzularını onurlandırmak için ettiğim, yerine getirmem gereken bir yeminim var. Sen bana yardım istemek için geldin ama ben...” Durakladım, kelimeleri söyleyemiyordum. Tanıdık bir sıcaklık yine kasıklarına akın etti. O öğleden sonraya dair kelimeler zihnime mermi gibi yağmaya başladı. *Am. Klitoris. Sik. Boşalmak.* Eşofmanımın aklımdakileri açığa çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu anlamak için önüme bakmama gerek yoktu.

“Senden yararlandım,” diyerek bitirdim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Benden *yararlanmadın*. Evet, şu anda hayatımda bazı boktan şeyler oluyor ama ben kendi seçimlerini yapabilecek kapasitede bir insanım. Hasarlı değilim, sevilerek büyüdüm. Erkeklerin üzerinde hakimiyet kurabileceği bir kadın değilim. Sterling ile yapmayı ben *seçtim*. Bana zevk vermeni *seçen* bendim. Tüm o şeyleri istedim ve bunun aksini iddia edemezsin. Bana gönülsüz bir seyirciden başka bir şey olduğumu söylemeye hakkın yok.”

Ayağa kalktı, yanaklarındaki kızarıklığın tek sebebi ateş değildi. “Endişelenme, bir daha seni vücudumla rahatsız etmeyeceğim. Yeminine ve modası geçmiş centilmenliğine saygı duyacağım.”

Bu acıtmıştı. Aslında çok acıtmıştı. Onu sırtında bir bardak viskiyle yerde emekletme fantezimi bastırmak için, bütün post modern ve feminizm temalı düşüncelerimi toparlamaya çalışan bendim.

İşte bu yüzden, -yani en azından sebebin bu olduğunu düşünüyordum- kolunu yakalayıp onu bacaklarımdan arasına çektim. Nefesi kesilse de geri çekilmedi. Tişörtünün üzerinden meme uçlarını emmek için mükemmel yükseklikteydim ve bu fırsatı değerlendirdim. Elleri saçlarımı kavrarken inledi.

“Düşündüm ki... az önce sen...” Nazik bir şekilde meme uçlarını ısırp emmeye devam ettiğimde kıvrandı.

Geri çekilirken, “Haklısın,” dedim. “Bunu yapmamalıyım.”

Yüzü asıldı ama başını sallayarak geri çekildi. Ardından kalçalarını tutup onu aşağı çekti. Şimdi dizimin üstünde oturuyor, amı hem tatlı hem de muhtaç bir şekilde bacağıma sürtünüyordu.

Kulağına, “Seni kucağıma yatırıp, bir sürtük gibi davranarak buraya sutyensiz geldiğin için kışına şaplak atmamalıyım,” diye hırladım. “Amını ortaya çıkaracak şekilde hem ellerini hem de ayaklarını bağlamamalı; yürüyemeyecek duruma gelene kadar seni sikmemeliyim. Seni yüzüstü yatırıp gözlerin yaşarana dek arka deliğini becermemeliyim. Ya da seni o striptiz kulübüne

götürüp Sterling'i unutana kadar arka odalardan birinde düzmeliyim. O zaman hatırlayacağın tek isim benimki olurdu, değil mi?" Meme ucunu tekrar yavaşça ısırdım. "Ya da Tanrı'nınki."

İki parmağımı şortunun lastiğine geçirip aşağı çektim. Lastik, tutuşum altında gerildi ve çoktan şüphelendiğim şey beni karşıladı. Kasık kemiğinin hafif çıkıntısı, klitorisinin küçük yumuşak tomurcuğu gözlerimin önündeydi. Dokunulmak için yalvaran bir tomurcuk.

Memesini avuçlarken, "Bu gece neden buraya geldin, Poppy?" diye sordum. Avucumun içindeki ağırlığı beni inletmişti. Diğer elimi olduğu yerden çekmeden çıplak amına baktım. "Gerçekten özür dilemek mi istedin? Yoksa gecenin bir yarısı sutyen ve külot giymeden buraya gelme sebebin beni baştan çıkarmak mıydı? Biliyorsun, bu bir tür günah. Bir başkasını bilinçli olarak yanlış bir eyleme ya da düşünceye teşvik etmek. Hayır, şimdi çekilme."

Dönerek uzaklaşmaya çalıştı, oldukça karışık sinyaller gönderdiğimin farkındaydım. Kafasını karıştırıyor, anlaşılmaz şeyler söylüyordum. Ancak sonra, "Bir tane daha," diye mırıldandım. "Bana bir tane daha ver."

Bir tane daha ne? Bunu ben de merak ediyordum. Bir orgazm daha mı? Onun için mi? Benim için mi? Bir şans daha mı? Bir kere daha bakmak mı? Bir kere daha tadını almak mı? Birlikte olmamızın önünde hiçbir engel yokmuş gibi davranmak için bir dakika daha mı?

Ve sonra, yüzümün solduğunu hissettim. Üç yıldır cinsellikten uzak kalmanın ardından, tanıştığım en seksi kadın olan Poppy Danforth'a karşı hissettiğim çekimi *birlikte olmak* şeklinde ifade etmek aptalcaydı. Bir parçam onu becermekten çok daha fazlasını istiyor gibiydi. Birlikte akşam yemeklerine çıkmak, ona kahvaltı hazırlamak ve kollarımda o varken uykuya dalmak istiyordum.

Bunları düşündüğüm tüm süre boyunca açlıkla dolu ela gözleri ve dudakları üzerimdeydi. Tişörtünün altındaki dolgun, yumuşak memelerinin kıvrımlarını görebiliyordum.

“Bu gece,” dedim. “Bunu yapacağız ve sonra bir daha olmayacak.”

Başını sallayıp sanki ağzı kurumuş gibi yutkundığında, gözlerim boğazının hareketine odaklanmıştı.

Boğuk bir sesle, “Dizlerinin üzerine çök,” dedim.

Güçlkle itaat etti. Bacaklarımın arasında diz çökerek uyanık olduğum her an aklımdan çıkmayan uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Tişörtünü çıkar.”

Pamuklu tişörtü başının üstünden çıkarıp yere bıraktı. Onu kollarıma alıp deliler gibi becermemek için ellerimi eşofmanımın ceplerine sokmak zorunda kalmıştım. Yüce İsa, memeleri mükemmeldi. Krem rengindeydi ve meme uçları koyu pembe idi. Parmak uçlarımla kapatabileceğim kadar küçük, kolayca ağzıma alabileceğim kadar da büyüktü. Sikimin o memelerin arasında kaydığını görmek istiyordum. Onların üstüne boşalmayı, bedenim onunkinin üzerinde hareket ederken göğsüme dayanmalarını istiyordum.

Fakat ona kaç farklı şekilde ne kadar çok sahip olursam olayım, bu küçük kuzuya yapmak istediğim şeylerin bir sonu yoktu. Ruhumda doymak bilmeyen, ihtiyaçla büyüyen bir uçurum yaratmıştı. Bu sersem halimle bile, kendimi durdurmazsam ne kadar yıkıcı olacağını görebiliyordum.

Yakın zamanda duracaktım. Sadece bu, *şu anda* gerçekleşmeyecekti.

Eşofmanımın lastiğini aletimi serbest bırakacak kadar indirsem de tişörtümü çıkarmadım. Düzüşürken giyinik olmayı seviyordum, her zaman sevmiştim. Tamamen giyinikken çıplak bir kadının üzerinize tırmanması, önünüzde diz çökmesi ve

kucağınızda kıvrınması kadar tahrik edici bir şey yoktu. Ve evet, özür dilerim. Feminizm açısından ne kadar berbat olduğunun farkındaydım.

Poppy kucağımda kıvrılırken eli bacaklarının arasına gidip şortunun ince kumaşından kendini okşadı.

“Bacağımda leke bıraktın, Kuzu.” Bakışlarımı bacağıma indirip ıslak şortuna ve eşofmanıma baktım. “Bir şey mi istiyorsun?”

“Boşalmak istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ama kendini istediğin zaman boşaltabilirsin. Bu gece buraya başka bir şey için gelmiş olmalısın. O şey ne?”

Cevap vermeden önce tereddüt etti. “Beni senin boşaltmanı istiyorum.”

“Bunu sormanın yanlış olduğunu biliyorsun.”

“Bunu sormanın yanlış olduğunu biliyorum... ya da istemenin.”

Bir nefes verdim. Yanlıştı, her şey çok yanlıştı.

Tanrı yardımcı olsun ki bu her şeyi daha tatlı bir hale getiriyordu.

Sikimi işaret ederek, “Yala,” dedim. Ellerim hâlâ bacaklarının üzerindeydi, kendimi kayrama zahmetine bile girmemiş-tim. Arkama yaslanıp dilini yavaşça, boydan boya aletimde gezdirmesini izledim. Parmak uçlarım sandalyeye gömüldü ve hareketlerini tekrarladığında tısladım. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Bir kadının dilinin ne kadar pürüzsüz, kaygan ve yumuşak olabileceğini; sikimin hassas bölgesinde gezinip ucunda daireler çizerken ne kadar mükemmel hissettirdiğini unutmuştum.

İtaatkâr Kuzu, eli hâlâ bacaklarının arasında ve gözleri loş ışıktaki benimkilere odaklanmışken aletimi yalamaktan başka hiçbir şey yapmadı.

“Şimdi em.” Dudaklarında anlık bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme bana, Ivy League’in prestijini, finansal analizde ne kadar bilgili olduğunu ve iyi şaraptan anladığını hatırlatmıştı. Sonra başını bacaklarımın arasına gömdü ve koyu dalgalar halinde dökülen saçları dışında bir şey göremedim.

Dudaklarımdan gerçek bir inilti kaçtı. Bacaklarımın arasında hevesle kıpırdayan bir baştan daha fazla özlediğim bir manzara var mıydı?

Önce pazartesi günü kilisede olanları düşündüm. Piyanonun üzerine eğilmişken görebildiğim tek şey amıydı. Ardından aklıma üzerime oturduğu, klitorisini sikime sürttüğü an geldi.

Özlediğim bir sürü manzara vardı.

Kalçalarım ve bacaklarım, aletimi ağzına sokmaya duyduğum bastırılmış arzuyla titriyordu. Kendimi az da olsa şımartmaya karar vererek elimi saçlarından geçirdim ve onu sikimin üzerinde tuttum. Boğazının arkasına çarpana kadar kendimi yukarı ittikten sonra titreyerek geri çekildim. Dudakları, dişleri, dili ve damağı sikimi okşayarak beni daha da azdırdı. Daha önce hiç bu kadar çok sertleşmediğime emindim. Dudaklarını sikimden ayırdığında, belirginleşen tüm damarları gözler önündeydi. Acıyla şişmiş ucunun nasıl yukarı kalktığını görebiliyordum.

İşte o zaman amını hissetmem gerektiğini anladım. Eğer bu sonsa ve bir daha olmayacaksa, o zaman yapmam gerekiyordu. Demek istediğim, beni emmesine izin vererek çoktan ölümcül bir günah işlemiştim. Amını tekrar bana sürtmesine izin vermek ne kadar kötü olabilirdi ki?

Veya sadece bir kısmını içine kaydırsam? Yine de seks yapmış sayılmazdık, yani *gerçekten* sayılmazdık ve ben de kendimi hemen geri çekdim. Sadece bir kez hissetmek istiyordum. Sadece bir kez.

*Ivy League, Amerika Birleşik Devletleri’nde bulunan sekiz özel araştırma üniversitesini tanımlayan bir terimdir. Bu üniversiteler, genellikle yüksek öğrenimde mükemmeliyeti temsil ederler ve tarih boyunca önemli bir akademik itibara sahiptirler.

Kahretsin, tıpkı ergenler gibi konuşuyordum. Aslında umurumda bile değildi. Dünyanın en sert aletine sahiptim, hayatımda gördüğüm en güzel kadın aralık dudaklarla önümde diz çökmüştü ve amı gizlenemez bir istekle kıpırdanıyordu.

“Altındakini çıkar ve tezgâha otur,” diye emrettim. Ayağa kalkıp şortunu çıkardı ve mutfağa -neyse ki panjurlar çekilmişti- doğru yürüdü. Tezgâhın üzerine çıktığında yavaşça ona yaklaştım. Kanım düşük ve tehlikeli bir şekilde kaynıyordu. Geri dönüşü olmayan bir noktaya çok yakın olduğumun farkındaydım, yine de bunu istiyordum. Bilinmeyenin derinliklerinde kaybolmak istiyordum ve eğer o Poppy ise, kendimi onun derinliklerine gömmeyi arzuluyordum. Başka bir şeyi umursamak imkânsızdı.

Tezgâha yaklaştığımda kokusu etrafımı sardı. Tahrik olmuşluğunun kokusu, temiz sabun ve biraz da lavanta ile karışmıştı. Bacaklarını mümkün olduğu kadar açıp arkasına uzandım ve onu tezgâhın ucuna çektim, böylece kendimi ona bastırduğımda sikimin kıvrımlarına temas ediyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda kırmızı dudaklarını yaladı. Sanki beni yutmak üzere olan yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordu ama bu işler hiç de böyle yürümüyordu. Birdenbire o kırmızı ruju dağıtmayı takıntı haline getirdim, sabahın üçü olmasına rağmen hâlâ mükemmeldi. Gelmeden önce tekrar sürmüş olmalıydı. Evet, onunla işim bittiğinde özenle sürdüğü ruju her yere dağılacak ve Poppy kendini işaretlenmiş, sahiplenilmiş hissedecekti.

Öne eğilerek onu ilk kez öptüm.

Dudakları beklediğim kadar hatta daha da yumuşaktı. Aynı zamanda hiç beklemediğim kadar da sertti, bana boyun eğmiyordu. Eğer rahip olmadan önce farklı bir hayat tecrübe etmeseydim, isteksizliğini fark edemezdim. Ama deneyimlemiş ve fark etmiştim.

Dudaklarına karşı mırıldandım. “Öpücüğün için mücadele etmemi mi istiyorsun, Kuzu?”

Suluk soluğa başını salladı.

“Onu senden çalmamı mı istiyorsun?”

Bir kez daha başıyla onayladı.

“Senden zorla mı almalıyım?”

Titrek bir nefes verdikten sonra tekrar başını salladı. Benim küçük kuzum sertlik istiyordu ve benim de ona vermek istediğim tam olarak buydu.

Dudaklarım merhametsiz bir saldırıya geçti. Doğanın -Tanrı'nın- bir eylemi gibi, başının arkasını cesaret edebildiğim kadar sert kavrayıp yüzünü benimkine bastırdım. Kalçalarımı öne doğru itip kendimi ona sürttüm. Boştaki elimle memesini o kadar sert kavradım ki bu rahatsız pozisyonda bile parmak uçlarımı hissetmek ona keyif verecekti. Çok ama çok yavaş bir şekilde dudaklarını araladı. Dillerimiz sözsüz bir vaade karışan ipek gibi ilk kez birbirlerine dolandığında neredeyse kendimi kaybedecektim.

Ağzı açgözlü olsa da benimki kadar değildi. Kim daha hızlı tadacak, kim daha hızlı yalayıp yutacak, kim daha hızlı istediğini alacak diye birbirimizle savaşa girdik. Çok geçmeden hareketlerimiz yumuşak kaslardan ve kıvrımlardan ibaret oldu. Kalçaları benimkilere çarparken elleri saçlarımı okşuyor, tırnakları sırtımda geziniyordu.

Nihayet geri çekildiğimde, rujunun tam anlamıyla dağıldığını görmek beni memnun etmişti. Dumanlı göz makyajı, dağınık saçlarıyla ve kıcımı kavrayan ateşten elleriyle uyum içerisindeydi.

“İçinde olmak istiyorum,” dedim. “Sadece birazcık, hissetmek için.”

“Ah Tanrım,” diye soludu. “Lütfen. Tanıştığımızdan beri düşünebildiğim tek şey bu.”

“Tamamen hareketsiz durmalısın,” diye uyardım. “Uslu olacak mısın?”

Dudağını ısıtırıp başını salladığında sikimi kavradım. Bunu yaptığıma inanamıyordum, hem de kahrolası rahip evinin mutfağında. Yine de kilise zemininden daha iyi olduğu kesindi. Fakat Poppy bacaklarını açmışken ve öpücükten dolayı kıvranırken, durmayı denesem de yapamazdım. Denemek de istemiyordum.

Kavradığım sikimi klitorisine bastırıp arka deliğine doğru sürttüm. Yaptığım şeye karşı bir itirazı olmadığını söyler gibi titrediğinde, bunu asla sahip olamadığım için pişmanlık duyacağım şeyler listesine eklemem gerektiğini biliyordum. Yukarı doğru hareket edip sikimi kıvrımlarının arasından klitorisine doğru sürttüm. İfadesi acıyla dolduğunda, onu yüzünün tam ortasından öpmekle üzerine boşalmak arasında kaldım. Birkaç kez daha kendimi üzerinde kaydırırdıktan sonra daha fazla bekleyemedim, istediğim şeyi yapmazsam ölebilirdim.

Alnımı onunkine yasladım ve ikimiz de bakışlarımızı aşağıya çevirip aletimin ucunun yavaşça içine kaymasını izledik. Sikimin ucu içindeyken durdum, kaslarım titrerken donup kalmıştım.

İkimizin de gözleri aşağıda, bu imkânsız manzaradaydı. Ben onun içindeydim, bir rahip yasak meyvenin tadına bakıyor ve hepsini bitirmemek için kendini zor tutuyordu.

“Nasıl hissettiriyor?” diye fısıldadı.

“Bu...” Konuşurken sesim nefes nefese çıkıyordu. “Cennet gibi hissettiriyor.”

Amı o kadar sıkıydı ki kasları aletimin ucunu sıkıştırmıştı. Islak ve kaygan teninin bana neler yaptığını tarif edebilecek bir kelime yoktu. Poppy aklımı, ruhumu, geleceğimi ve hayatımı yeniden yazıyordu. Doğal ve ilkeldi. O kadar leziz bir duyguydu ki bunu tekrar hissetmek için birini öldürebilirdim. Eğer aletimi tekrar bu kadının içine sokabileceğim anlamına geliyorsa, herhangi birini öldürmekten çekinmezdim.

Lanetlenmeme sadece birkaç santim kalmıştı. Benimse tek düşünebildiğim cehennemde daha derine batmaktı.

Poppy kendine engel olamayarak tıpkı açgözlü bir kuzu gibi bedenini öne ittiğinde boynunu kavradım. Bacaklarım titriyordu, sadece bu küçük hareketi yüzünden bile boşalmamak için kendimi zor tutuyordum. “Hareketsiz kal yoksa istemediğim halde boşalacağım ve eğer böyle bir şey olursa, seni dizime yatırıp sözümü dinlemeyi sana öğretene kadar kışını şaplaqlarım.”

Tahmin ettiğim gibi emrim ürpermesine neden oldu. Nefes alışverişleri küçük mutfakta yüksek ve kesik bir sesle yankılanıyordu. “Siktir,” diye fısıldadı. “*Siktir*. Ben... bu... şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey.”

Muhtemelen benim de yaptığım en ateşli şeydi. Hayatım boyunca pek çok seksi kadınla, pek çok ateşli şey yapmıştım ama hiçbiri Poppy ile tecrübe ettiklerime benzemiyordu.

Önümde kırmızı dudaklarıyla ve tüm asaletiyle duruyordu. Siktir, tanıdığım en azgın kadındı.

“Sikime boşalmanı istiyorum.” Alnım hâlâ onunkine yaslıydı, ikimizin de gözleri birleştiğimiz yerdeydi. Yaşadığım sürece bu anı asla unutmayacağımı biliyordum ve onun da unutmasını istemiyordum.

“Çok bekleyeceğini düşünmüyorum.” Boğuk bir kahkaha atıp aletimin etrafında kasıldı. Tıslayarak kontrolümü kaybetmemek için tezgâhı kavradım.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. Karşılık olarak parmaklarımı bacağından üzerinden klitorisine doğru kaydırıp ovmaya başladım.

“Kıpırdama.” İkimiz de kilisede yaptığım ufak tefek işlerden dolayı nasırlaşmış güneşten yanmış iri elimin hareketlerini izliyorduk. Parmaklarım pembe teninin üzerinde hareket ederken aletimin ucu içinde titriyordu.

“Kıpırdamamaya çalışıyorum,” diye mırıldandı. Gerçekten de deniyordu, o da en az benim kadar sikimin etrafına boşaldığını görmek istiyordu. Parmaklarımın hareketlerini hızlandırdım.

Fısıldayarak, “Ahlaksız kız,” dedim. “İçine girmeme izin verecek kadar yaramaz bir kızsın. Benim için bacaklarını açıp bu şekilde kullanılmak hoşuna gidiyor mu? Eminim sana edepsiz isimlerle seslenilmesinden de hoşlanıyorsundur.”

“L-lütfen,” diye inledi.

“Lütfen ne, Kuzu?”

Artık neredeyse konuşamıyordu. Başı arkadaki dolaplara yaslanmış ve sırtı bükülmüştü, memeleri hemen önümdeydi. “İsimler,” demeyi başardı. “Ben... isimleri seviyorum.”

Siktir. Beni gerçekten öldürecekti. Ölüm sebebim de azgınlık olacaktı. Geçmeyen ereksiyon sebebiyle ölüm.

“Sen bir sürtük müsün, Poppy?” Başımı eğip meme uçlarından birini emdim. Dilimin üzerinde bıraktığı hisse bayılmıştım, emdikçe sertleşiyordu. “Beni bu şekilde davranmaya zorlayarak kesinlikle bir sürtük gibi davranıyorsun. Tüm kuralları çiğneme neden oluyorsun ve ben kuralları çiğnemekten nefret ederim.” Dudaklarım boynuna doğru ilerlediğinde tenini öpüp ısırdım. “Ne bulursan hepsini alacaksın, değil mi?”

“Ben...” Nefes aldı, cümlesini bitiremiyordu. İhtiyacı da yoktu çünkü boşalıyordu. Vücudu, zevk dalgalarını kovalıyormuş gibi sarsılmaya başladı. Tekrar ve tekrar. Amı aletimin ucunu sıkıştırıyor, etrafında nabız gibi atıyor ve içine sadece kısmen girmiş olmama rağmen, onu boşalttığımı bilmek neredeyse aklıma kaçırmama neden oluyordu.

Rahatlarken kollarıma yığılıp başını omzuma yasladı. “Sıra sende,” diye fısıldadı tenime doğru.

Kendimi geriye çekmeye başladığımda kıcıımı kavrayıp beni durdurdu. “Hayır,” dedi. “İçime boşal.”

“Poppy...”

“Hap kullanıyorum.” Bakışları üzerimdeyken çenesi gerildi. “Amımın etrafına yayıldığını görmek istiyorum. Onu ait olduğu

yerde, içimde görmek istiyorum. Lütfen, Tyler. Eğer bu bir ke-relik bir şeyse, lütfen bana bunu ver.”

Tyler. Daha önce bana hiç ismimle seslenmemişti. Edepsiz sözleri orgazmımı tetiklemişti, hangi kadın böyle bir şey için yal-varırdı? Hangi kadın bundan tahrik olurdu?

Öte yandan, ne kadar tehlikeli olursa olsun söylediği her şeyi kabul ederdim. Bu yüzden dişlerimi birbirine bastırıp başımı salladım.

Dolaba yaslanıp topuklarını tezgâhın yüzeyine dayadı. Pozis-yonundaki değişiklikle daha derine girmemiştım ama aletim et-rafında sıkışmıştı ve bu da beni zirveye biraz daha yaklaştırmıştı. Ellerini memelerinin altına kaydırıp başparmaklarını hâlâ sert olan uçlarında gezdirdi. Onları kavrayarak birbirine yaklaştıırıp uzaklaştırdı. Ne kadar lezzetli olduklarını vurgulamak ister gi-biydi ve neredeyse gözlerimi şehvetten kör edecekti.

Tanrım, daha derine gitmem gerekiyordu.

Kendimi içine itmeme gerekiyordu.

Onu becermem gerekiyordu.

Parmaklarını klitorisine götürüp kendini tekrar okşamaya başladı. Boştaki parmaklarını ağzına sokup çıkarmaya başla-dığında büyülenmişim. Ateşin başında otururken, zaten sert olan sikimi *kahrolası* derecede daha çok sertleştiren dudakları ve o lanetli ağzı tarafından büyülenmişim. Yaramaz kız, kal-çalarını hafifçe hareket ettirdi ve aletimin biraz daha içine girip çıkmasına yetecek kadar sırtını bük-tü. Çok ıslak, çok sıkıydı. Tam önümde duruyordu. Hayalarım ve sikim acı içindeyken, ikimizin de gözleri birleştiğimiz noktaya odaklanmıştı. Kalçala-rım sarsıldı, karın kaslarım gerildi ve sonra boşaldım.

Bacaklarım ağırlığımı güçlkle taşıyordu. Yıllar sonra, bir ka-dının içindeyken yaşadığım ilk orgazm yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum. Yine de kendimi hareketsiz durmaya zorladım, bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyordum. Bacakları kutsal bir

karşılama için ayrılmışken ıslak amından benim damlıyordu. En sonunda aletim seğirmeyi bıraktı ve Poppy, başını göğsüme yaslayarak mutlu bir şekilde iç çekti. Kalbim göğsümün içinde resmen kıvrılıyordu. Artık sesi azgın şehvetim tarafından bastırılmadığı için istediği her şeyi söyleyebiliyordu.

Öne doğru eğilip yüzümü onun mis gibi kokan saçlarına bastırmadan önce, “Kahretsin,” diye mırıldandım. “Bana ne yapıyorsun böyle?”

Uzun bir süre aynı pozisyonda kaldık, ikimizde bu anın sona ermesini istemiyorduk fakat sonra klima devreye girdi ve üzerimize üflediği soğuk hava yüzünden Poppy titredi. Hâlâ çıplaktı. Poppy’yi tezgâhın üzerinde bırakıp bir bez aldım ve ılık suyla onu temizledim. Daha sonra giysilerini bulmasına yardım edip ona kapıya kadar eşlik ettim.

“Yarın ayinde görüşecek miyiz?” diye sordu.

“Poppy...”

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirirken, “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Yarın yeni bir başlangıç yapacağız. Yasaklanmış şeyler olmadan. Temiz.”

“Güzel ama söyleyeceğim bu değildi.”

Kaşları çatıldı. “Ne söyleyecektin?”

Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. *Son kez. Son bir öpücük.* “Teşekkür etmek istedim. Viski ve... olanlar için.”

Gözlerini kırıştırdı, ardından ben öpücüğümüzü derinleştirip ağzının her noktasını tadarken gözlerini kapattı. Dudaklarını daha önce yaptığım gibi şiddetli, nazik ve aynı zamanda sevgiyle yalarken ondan asla ayrılmak istemiyordum. Tek istediğim onu tatmak, aynı havayı solumak ve bedeninin sıcaklığını kendimin-kinde hissetmekti. Önümde beni bekleyen bir suçluluk tsunamisi, ödenmesi ömür boyu sürecektir bir kefareti yokmuş gibi davranmak istiyordum.

Dudaklarıma karşı, “İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler, Küçük Kuzu.”

Ondan uzaklaşmak cam kırıklarının üzerine basmak gibiydi. Kendime engel olamadım. Bakışları o kadar şaşkın, o kadar sevgime açtı ki alnına küçük bir haç çizmek zorundaymışım gibi hissettim.

Bir kutsama.

Ve daha iyisini yapacağımı umduğuma dair bir yemin.

10. BÖLÜM

Tezgâhın üstündeki telefonum durmadan titriyordu. Günlerden pazartesiydi, tam olarak seks sayılmayan sevişmenin üzerinden iki gün geçmişti ve birkaç dakika sonra öğle yemeği için Poppy ile buluşacağımı düşünüyordum. Tezgâhı temizlerken iki gece önce, tam olarak durduğum yerde nasıl bir görüntüyle baş başa olduğumu hatırlamıştım.

Mesajda ne yazdığını anlamaya çalışmadım, Piskopos Bove'dan geldiğini biliyordum. Patronum mesajlaşmada berbat olduğu gibi aynı zamanda bu konuda kendine pek güvenmiyordu. Bu yüzden mesajı gönderdikten hemen sonra bana ulaştığından emin olmak için arayacağını biliyordum. Ayrıca benim için ne yazdığını da tercüme edecekti.

Elbette bir süre sonra telefonum çalmaya başladı, *The Walking Dead*'in tema müziği mutfağımda yankılanıyordu. Genellikle şarkının birkaç satırını mırıldanır, benimle birlikte yetki alanı ve reform için savaşılan aksi, prensip sahibi adamlarla konuşmaktan büyük bir mutluluk duyardım. Fakat bugün sanki iki gece önce ne yaptığımı biliyormuş gibi içimi bir korku sarmıştı. Sanki sesimi duyduğu anda yaptıklarımı tahmin edecekmiş gibi hissediyordum. “Merhaba?”

Piskopos Bove konuya doğrudan girerek, “Gelecek yıl Orta Amerika Din Adamları Kongre’sine katılacak mısınız?” diye sordu. “Orada bir panel düzenlemeyi ve senin de katılmanı istiyorum.”

“Henüz karar vermedim.” Avuçlarım terlemeye başlamıştı, kendimi başpiskoposun odasına çağrılmış gibi hissediyordum. Lanet olsun. Onunla sadece telefonda konuşmak bile bu kadar gergin hissettiriyorsa, yüz yüze geldiğimizde ne yapacaktım?

“Galiba bu yıl nihayet orada düzenlemek istediğimiz panelle yer bulabileceğiz,” dedi. “Bunun için ne kadar uğraştığımı biliyorsun.”

İstediğimiz panel istismarla ilgiliydi. Piskopos Bove, son dört yılda bu tür eğitim organizasyonlarına birçok teklifte bulunmuş olsa da hepsi reddedilmişti. Şimdiyse organizasyona öncülük edenler değişmişti; artık daha genç organizatörler vardı ve özel olarak Bove’a istediği tartışmalı paneli düzenleyebileceğini söylediklerini biliyordum.

Ancak bir otelin rahiplerle dolu balo salonunda, cinselliğin tehlikeleri hakkında onlara nasıl ders verebilirdim? Poppy’nin içine girdiğim tezgâha baktım. Tamamen olmasa da boşalma yetecek kadar içine girmiştim. Onu boşaltmaya da yetmişti. Gözlerimi ovuşturup görüntüyü yok etmeye çalıştım.

Bir yemin tamamen bozulmamış olabilir miydi? Bir günahın tamamen işlenmemiş olması mümkün müydü?

Elbette hayır. Kimse bilmese bile, kendime karşı meşruluğu kaybettiğimi fark etmiştim. Belki de bu, kamusal meşruluğumu kaybetmekten çok daha kötüydü. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle? En çok önemseydiğim şeyler hakkında konuşabilmek veya vaaz vermek için kendime bir daha hiç izin verebilecek miydim?

“Tyler?”

Gözlerimi ovuşturmaya devam ederken, “Eğer panel düzenlerseniz orada olacağım,” diye mırıldandım. Küçük yıldızlar görecektik kadar sert ovuşturuyordum.

Günahlarımı görmekten daha iyi olduğu kesindi.

“Geleceğini biliyordum. St. Margaret’s nasıl? Millie? Üç aylık vergi raporlarını yanlış yere koyduğu için geçen hafta bölge

muhasbecisine cehennem azabı yaşatmış. Zavallı adamın göz yaşlarına boğulduğunu duydum.”

“Burada her şey yolunda, gerçekten iyiye gidiyor,” diye yalan söyledim. “Sonbahardaki gençlik etkinlikleri için hazırlık yapıyoruz.”

Az da olsa umut verici şeyler vardı.

“Güzel. Seninle gurur duyuyorum, Tyler. Bunu yeteri kadar sık söylemiyorum ama o kasabada yaptığın iş bir tür mucize.”

Sessizce, *Yapma*, diye yalvardım. *Lütfen yapma*.

“İsa’nın vazifesini yerine getiriyorsun, Tyler. Sen örnek alınması gereken bir adamsın.”

Lütfen, lütfen yapma.

“Pekâlâ, seni rahat bırakacağım. Ve panelle ilgili bir haber aldığım anda sana mesaj atacağım.”

“Bundan emin misin?”

“İyi, *arayacağım*. Hoşça kal, Tyler.”

Telefonu kapatıp bir dakika boyunca ekrana baktım. Dün sabah uyandığımda kendime yeniden başlayacağımı söylemiştim. Terbiyeli davranacaktım ve bugün her şey daha kolay olacaktı. Öyleyse neden günahlarım hâlâ peşimdeymiş gibi hissediyordum? Neden sanki bir adım arkamdalarmış gibiydi?

Çünkü onları itiraf etmedin, Tyler.

Ben aptalın tekiydim, bunu en başında yapmalıydım. Her hafta kabinin bir tarafında otururken, diğer tarafa geçmek neden aklıma gelmemişti? Neden her insanın ihtiyacı olan bağışlanmayı ve günahlarımın sorumluluğunu almayı denememiştim?

Gelecek hafta bunu yapacaktım. Önümüzdeki perşembe Kansas City’de günah çıkarmak için gittiğim rahibi ziyaret edecektim. O adamla birlikte rahip okuluna gitmiştik. Daha sonra anne ve babamla akşam yemeği yiyecektim ve her şey çok daha güzel olacaktı.

Bu planla birlikte ufak bir rahatlama hissettim, her şey yoluna girecekti.

Poppy dün sabah ayine gelmiş, ardından bugünkü öğle yemeğini ayarlamak için benimle konuşmuştu. Bir yanımda o öğle yemeğini onunla yemek istiyor, diğer yanımda tadına baktığım şeyin yemek değil de o olmasını istiyordu. Tam olarak hangisinin ağır bastığına emin değildim. Planımızı yapar yapmaz ortalıktan kaybolmuştu. Ayinin ardından etrafımı her zaman olduğu gibi bir kalabalık sarmıştı. Benden uzak durmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bunu istediği için mi yoksa bana iyilikte bulunmak için mi yapıyordu?

Artık birbirimizin yanında böyle olacağımızı düşünmek beni perişan etmişti. Konuşmalarımız işle alakalı ve kısa olacaktı.

Aslında bu aptalcaydı, olması gereken -hayır istemem gereken şey- buydu ama istemiyordum. Her iki hayata da sahip olmayı arzuluyordum. Onun inanç sahibi, benim de rahip olduğum, onun sadece bir kadın ve benimse sadece bir erkek olduğum hayatı diliyordum. Dudaklarımın Poppy'nin teninden ayrı geçirdiği her dakika, irademe inen bir darbe gibiydi. Yine de her türlü suçluluk duygusuna ya da cezaya katlanmak zorunda kalacağıma dair rahatsız edici düşünceler zihnime dolduğunda bu hissi bir kenara bırakabiliyordum.

Bugün eşyalarımı toparlayıp iki blok ötedeki şaraphaneye yürürken aklımda hâlâ aynı düşünceler vardı. Poppy'yi yalnız göreceğimi düşünürken onu şarap bahçesinde Millie ile keyifli bir sohbetin içinde bulmak şaşırtıcı bir sürprizdi. Önlerinde beyaz ve soğuk bir şişe vardı.

Poppy el salladı. "Millie'yi de davet ettim, umarım sorun olmaz."

Millie ben cevap veremedi araya girerek, "Elbette olmaz," dedi. "Bu çocuk, büyük bir proje için bütçe ayırmayı bırak saatın kaç olduğunu bile söyleyemiyor."

Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bu çantanın içinde oldukça özenli küçük notlar ve bar peçetelerinden bir yığın olduğunu bilmeni isterim."

Millie, en karanlık korkularını açığa çıkarmışım gibi huysuzca iç çekti. Bakışlarımı Poppy'ye çevirdim. Çocuksu yanım onu güldürdüğümü görmek istiyordu ama sonra, ne kadar muhteşem görüldüğünü fark edince hiç bakmamış olmayı diledim. Üzerinde turkuaz rengi dar bir kotla pek de bol olmayan bir tişört vardı. Yumuşak, pamuklu ve inceydi, cumartesi günü giydiğine çok benziyordu. Üstünden meme uçlarını emdiğim tişörte... Saçlarını dağınık bir örgü halinde omzunun üzerinde bırakmıştı. Çardaklara sarılı sarmaşıkların arasından süzülen gün ışığıyla, gözleri kahverengiden çok yeşil gibi görünüyordu. Dudaklarında yine ona özgü olan kırmızı ruju vardı, neden daha bu kadar seksi olmak zorundaydı?

"Üzümler olgunlaşmadan otursan iyi olur, oğlum," dedi Millie. "Şimdi Poppy, az önce bana anlattığın şeyleri Peder Bell'e de anlat."

Demir bir sandalye çekip oturdum, eylül sıcaklığında bile terlemeye başlamıştım. Millie üçüncü bir bardağa soğuk şarap doldurdu; Poppy dışında bakabileceğim bir şey olduğu için buna minnettardım.

"Pekâlâ," diye başladı Poppy. "İlk olarak geçmişte bağış toplamak için neler yaptığınızı bilmiyorum, bu yüzden yanlış bir şey söylemek istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," diye söz verdim.

"Ama eğer yaparsam bana söyle, olur mu? Sonuçta bu senin projen."

“Bu, kilisenin projesi,” diye düzelttim. “Ve sen de St. Margarets’a geldiğine göre, bunun senin de projen olduğunu söyleyebilirim.”

Sanki duyduklarına memnun olmuş gibi hafifçe kızardı ve konuşurken iPad’inin etrafında daireler çizmeye başladı. Görüşmemiz hakkında düşündüklerimi hatırladım. İnsanlara yardım etmek için doğmuştu. Heyecanını ve amacını konuşurken gözlerinde görmüştüm. “Weston’da birçok mevsimlik festival düzenlendiğini fark ettim. Buranın küçük bir kasaba olduğunu düşünürsek, pek de tuhaf bir durum değil,” dedi. “Ayrıca kilisenin internet sitesinde festivaller sırasında kapılarınızı ziyaretçilere açık tuttuğunuzu gördüm, hiç daha fazlasını yaptığınız oldu mu?”

“Pek sayılmaz,” dedi Millie.

“Genellikle ne kadar ziyaretçiniz oluyor?”

Hatırlamaya çalıştım. “Üç? Dört?”

Poppy onu haklı çıkarmışım gibi başını salladı. “Festivalin daha fazla bağışçı toplamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyorum. Bu bina yüz yılı aşkın süredir var ve böyle eski şeyler tam olarak insanları kendilerine çekiyor. Burası ve içki. Yani, standınızı kaldırıma kurup yerel şarap ve içki fabrikalarından edindiğiniz viskileri dağıtabilir, her zamanki kilise satışlarından uzak kalabilirsiniz. İnsanlar kitap ya da tespih almaya değil, *görmeye* geliyorlar. Eğer onlara bedava içki verirsiniz içten içe kendilerini size karşı borçlu hissedecekler.”

Şu anda karşımda iş kadını Poppy vardı; konuşurken kalemi parmakları arasında çeviriyor, vurgulamak istediği noktaları kolay ve başarılı bir şekilde sıralıyordu. Ona baktığımda yatılı okulda okumuş zengin kızı, Dartmouth’tan mezun olup büyük yönetim kurulu salonlarında olması gereken kadını ve şirkette başarılı olmak için yaratılmış kişiliğini görebiliyordum.

“Her neyse, birinci adım kiliseyi etrafta dolaşan insanlar için varış noktası haline getirmek. Ama daha da önemlisi yerel gazetelere ve Kansas City’nin televizyon kanallarına ulaşmanız. St. Margarets’ın Twitter ve Facebook gündemine girecek şekilde yerel, ilginç haberlere konu olması gerekiyor. Kilise tamamen Orta Batı geleneğini korumakla ilgili, yani Millie’nin yapmayı planladığınızı söylediği şeyi ortaya çıkaracaksınız. Orijinal pencerelere dokunmamak, parkeleri değiştirmeden restore etmek ve eski taş işçiliğini onarmak. İnsanlar böyle şeylere bayılıyor. Daha sonra üçüncü adım geliyor. Aslında buna sıfırıncı adım demek daha doğru olur çünkü hiçbir şey yapmadan önce bu bölümü halletmelisiniz. Bu restorasyonun Kickstarter”ını yaparsanız, hikâyeler patladığında ve gönderiler yeniden paylaşıldığında insanların takip edebileceği kolay bir bağlantıları olur. Bağışın kapsama alanı muhtemelen Weston bölgesinden bütün Kansas City metropolüne, hatta daha da ötesine taşacaktır.”

Bu kadın çok zekiydi. “O halde neden sadece Kickstarter ve haber olayını yapmıyoruz?”

“Çünkü,” diye başlarken öne eğildi. “İnsanların kiliseyi kendi gözleriyle görmeleri, oranın tarihi ve olası restorasyonu hakkında bilgi edinmeleri gerekiyor. Geldikleri yere döndüklerinde bu projeden bahsetmeleri için buna ihtiyacınız var. Paylaşım yapıp *tweet* atma olasılığı en yüksek insanlar onlar olacaktır. St. Margarets’la ilgilenmiş, zaman ve enerji harcamış olmaları diğerlerinin uyuşukluğunu üzerlerinden atmalarını sağlayacak. Hepsi sizin öğrencileriniz, onlara tüm bunları öğretip, *Gidin ve aynısını yapın,*** demeniz gerekiyor.”

Onaylayan bir ifadeyle, “İncil okuyormuşsun,” dedim.

*Kickstarter, projelerini hayata geçirmek isteyen kişi veya gruplara maddi destek sağlamak isteyen bağışçı ve destekçilere bir araya gelme imkânı sunan bir platformdur. Proje sahipleri kendi projelerini tanıtmak ve destek almak amacıyla bu platform üzerinden bir kampanya başlatırlar.

**İncil’in Luka 10:37 bölümünde geçen bu alıntı, olumlu bir davranış modelinin takip edilmesi ve başkalarına yardımcı olunması konusunda bir çağrı olarak yorumlanır.

Gülümsedi. “Sadece birazcık. Millie beni gelecek hafta gerçekleştirecek olan Gel ve Gör” buluşmasına davet etti. Broşürün arkasında yazıyordu.”

Gel ve Gör buluşmaları kiliseye katılmak isteyen insanlar içindi ve mutluluğunu gizleme sırası bendeydi. Aramızda yanlış giden her şeye rağmen, hâlâ içten bir şekilde inancını keşfetmeye olan ilgisi devam ediyordu.

“Bence fikrin kulağa muhteşem geliyor,” dedim. “Alıştığımız yöntemlerin hemen hemen hepsini denedik ve artık cemaatimizin de fonlarının tükendiğini düşünüyorum. Sen anlatırken her şey çok kolay gibi geliyor ama bedava şarap dağıtmak ne kadar pahalı olur? Ayrıca haber kanallarıyla nasıl iletişime geçebilirim ki?”

Poppy dijital kaleminin kapağını dişleriyle çekiştirip iPad’ine notlar almaya başladı. “Onunla ben ilgilenirim. Şarap konusuna gelirsek eğer o en kolay. Buradaki şarap imalathaneleri bağışta bulunacaktır. Haber kanalları ise genelde böyle şeylerin peşinde olurlar, e-posta göndermekten biraz daha fazlasını yapmak gerekiyor. Bu hafta bunu hallederim. Ayrıca Kickstarter’ı da kuracağım. Gördüğünüz gibi, o kadar zahmetli bir iş değil.”

“Ama öyle görünüyor,” diye itiraf ettim. “Demek istediğim, haklı olduğunu düşünüyor ve bunu yapmak istiyorum ama tüm bunlar çok fazlaymış gibi geliyor.”

“Evet çok gibi görünüyor ama söz veriyorum öyle olmayacak. Özellikle de planı ben yaptığım için senin tek yapman gereken kameralara çekici ve eski kafalı görünmek.”

Millie benimle övünür gibi kolumu okşadı. “Bu konuda oldukça iyi, Tyler bizim gizli silahımız gibi bir şey.”

Poppy’nin bakışları beni buldu. “Evet, öyle.”

*İncil’de de geçen bu tabir, Tanrı’nın tüm insanları kendisini daha iyi tanımasını, dini deneyimleri paylaşmaları ve dini etkinliklere katılmaları için kullandığı ilahi bir çağrıyı temsil eder.

Geri kalan bir saatte planımızın üstünden geçtik. Bağış kampanyamız için hangi festivalin daha mantıklı olacağına -İskoç Festivali- ve kimin ne yapacağına karar verdik. Çoğunlukla her şeyi yapan Poppy'ydi. Yine de Millie ve ben Poppy'ye kişisel e-posta adreslerimizle telefonlarımızı vererek ihtiyacı olduğunda hazır olduğumuzu söylemiştik.

Millie, altın rengi Buick marka sedanına atlayarak iki sokak ötedeki evine gittiğinde, Poppy ile birlikte kilisenin olduğu yöne doğru yürümeye başladık.

"Bugün günah çıkarmaya gelemeyeceğim," dedi aniden. "Bir konferans görüşmem var, umarım sorun olmaz."

"Çoğu Katolik yılda sadece bir defa günah çıkarmaya gider. Gayet iyi gidiyorsun." Yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Elbette bu hayal kırıklığı tamamen yanlış nedenlerden ötürüydü.

"Merak ediyordum da..."

"Evet?" Ses tonum umutluydu.

"Kulağa aptalca gelecek. Önemli bir şey değil."

Ana caddeden geçerek kaldırımın daha gölgeli bir tarafına geçmiştik. Etrafımız rüzgârda hışırdayan yaprakların, kuşların ve uzaktaki arabaların belli belirsiz sesleriyle kaplıydı. Şu anda ona istediği her şeyi verebileceğimi söylemek istiyordum. Sonbaharın bu huzurlu baloncuğunun içinde sonsuza kadar kalabilmek için her şeyi vermeye hazırdım. Sadece ikimiz, yapraklar ve Tanrı tarafından sevildiğimizi hissettirmeyi kolaylaştıran bu yeşil sıcaklıkla sarılı olmak istiyordum.

Ancak ona bunu söyleyemezdim. "Aptalca bir soru sorabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum, Bayan Danforth."

Hafifçe gülüp iç çekti. "Sorumu duyana kadar karar vermemelisin, Peder."

"Ben bir katoliğim, yargılamak benim işim."

Bu gerçek bir kahkaha atmasına neden oldu. Kiliseye yaklaşırken gözlerini kısarak tuğla duvarlara baktı ve sonra, sanki devam etmeye karar vermiş gibi omuzlarını dikleştirdi. “Olay şu ki... bunu... bu Tanrı olayını yapmak istiyorum. Sanırım Dartmouth’daki o sahneye çıktığımdan beri doğru hissettiren ilk seçimim. Öte yandan dini bir hayatın nasıl yaşandığına dair en ufak bir fikrim bile yok. Ayinlere katılmam ve İncil okumam gerektiğini biliyorum, bunların hepsi yeterince basit görünüyor. Dua etmeye gelince... kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Beceriksiz. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve doğru yaptığımdan emin değilim.” Bana döndü. “Sanırım bu konuda bana yardımcı olup olamayacağını sormak istedim. Dua etme konusunda.”

Ona duanın bir tür sınav olmadığını, Tanrı’nın onu ne kadar iyi veya güzel dua ettiğiyle değerlendirmeyeceğini, sessizce oturmanın bile önemli olduğunu söylemek istedim. Katoliklerin dua yazma sebepleri tam da buydu, bu tür krizleri atlatmak. Hafif bir rüzgâr bir parça saçı yüzüne savurdu, hiç düşünmeden uzanıp o tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Dokunuşumla gözleri kapandı ve sikeyim, az önce söylemeyi düşündüğüm şey neydi?

“Bu gece,” dedim. “Erkeklerin çalışma grubunun ardından gelip beni bul ve bunun üzerinde çalışalım.”

11. BÖLÜM

Erkek grubunun ardından bir tespih ve bazı temel duaları içeren küçük bir kitapçık almak için ofisime uğradım. Tapınağa girerken, aklıma Poppy'nin muhtemelen erkenden burada olacağı geldi.

Bilmediğim şey ise onu doğrudan sunağın önünde haça bakarken bulacağımdı. Alacakaranlıkta pencerelerden sızan ışık onu koyu mücevher tonlarına boyamıştı. Safir, kızıl ve zümrüt. Sanki ağlıyormuş gibi omuzlarının hafifçe titreyeceğini tahmin etmemiştim. Tüm kapı ve pencerelerin kapalı olacağını, lezzetli ve ateşli kokusunun içeri hapsolacağını düşünmemiştim.

Durdum, benimle birlikte dudaklarımdaki selamlama da sessizliğin ağırlığıyla bekledi.

Tanrı buradaydı.

Tanrı buradaydı ve Poppy ile konuşuyordu.

Yanına giderken tenime çarpan havanın her bir zerresini hissedebiliyordum. Ona ulaştığımda, tüylerinin ürperdiğini ve göz yaşlarının yanaklarından sessizce süzüldüğünü gördüm.

Söylemem gereken binlerce şey olmasına rağmen yaşadığımız anı bölmeye cesaret edemedim. Aslında bu gerçekten bölmek sayılmazdı, bu anın içine davet edildiğimi hissetmiştim. Bunun bir parçası olmam gerekiyor gibiydi, doğru hissettiren tek şeyi yaparak kollarımı ona doladım.

Bana yaklaştı, gözleri hâlâ haçın üstündeydi. İkimiz de bu anın üzerimizden akıp gitmesine, bizi sönmekte olan ışık ve

sessizlikle temizlemesine izin verirken ona sarıldım. Gölgeleer zemine dağıldı, ayaklarımızın etrafında birikti ve saniyeler dakikalara dönüştü. Çok yavaş bir şekilde sırtını tamamen bana yasladı, burnum saçlarına değene ve parmakları benimkilere dolana dek birbirimize yaklaştık.

Poppy'nin ve ilahi gücün yakınlığı hem sarhoş ediciydi hem de huzurlu hissettiriyordu. Neredeyse başım dönüyordu. Poppy ve Tanrı'm tarafından sarhoş edilmişim. Bu muhteşem karşılaşmada suçluluğa, tartışmaya, özel eleştiriye ve karşılıklı suçlamalara yer yoktu. Sadece şu anda burada olmaya yer vardı. Poppy kollarımda hareket edip yüzünü benimkine çevirdi.

“Sen de hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Senin için hep böyle mi?”

Başımı salladım. “Belki haftada bir. Bazen iki. Günah çıkardığım rahip gibi bunu her an hisseden ve piskoposum gibi hiç hissetmeyen insanlar tanıyorum.”

“Bu çok güzel bir şey.”

Artık içerisi tamamen karanlıktı, farklı gölgeler dışında bir şey yoktu ama gölgelerde bile gözyaşlarının yüzünde bıraktığı izler parlıyordu. “Güzel olan *sensin*,” diye fısıldadım.

Kısık sesle konuşuyorduk, aramızdaki havada hâlâ kutsallığın ve mevcudiyetin ağırlığı vardı. Tanrı'nın huzurunda Poppy'yi bu şekilde tuttuğum için kendimi kötü hissetmeliydim ama bu sessiz odada Tanrı'nın rehberliğinde her şey doğru hissettiriyordu. Sanki onu kollarımda tutup yüzünü izlemek, yapılacak en doğru şey gibiydi.

Parmaklarımla çenesinin altını tutup yüzünü benimkine çevirdim ve burunlarımız birbirine değene kadar eğildim. Şu anda onu öpebilirdim. Belki de onu şimdi öpmeliydim. Belki de en başından beri Tanrı'nın planı buydu. Bizi burada, sunakta yalnız bırakıp gerçekte yüzleşmeye zorlamaktı. Bu arkadaşlıktan ve

şehvetten öte bir şeydi. İlkel, gerçek ve inkâr edilemezdi, yok olmayacağını biliyordum.

Benimkine yaslı bedeni titriyor, dudakları aralanmış halde bekliyordu. Kendime ufak bir tolerans daha tanıdım, dudaklarımı sadece bir santim daha aşağı indirip kolumu sırtının altına dola-dım. Çok yakındık, kelimenin tam anlamıyla nefeslerimizi payla-şıyorduk ve kalplerimiz aynı baş döndürücü ritimle atıyordu.

Aramızda olan tüm şeylere rağmen, bu beklenmedik bir şe-kilde şimdiye kadar paylaştığımız en samimi ve savunmasız andı. Diğer tüm yaşananlar Tanrı beni izlemiyormuş gibi davrandı-ğım sırada olmuştu, artık öyle değildi. Kutsal ve kutsal olmayan şeyler birbirine karışıyor, kaynaşıp yeni bir şeye dönüşüyordu. Bütün ve tekil bir şeye. Eğer aşk buysa, herhangi birinin bunun ağırlığını nasıl taşıyabildiğini bilmiyordum.

“Kendime engel olamıyorum, özür dilerim,” dediğim sırada o da aynı anda konuştu.

“Senden uzak durmaya çalıştım...”

Sonra onu öptüm.

Sadece teninin yumuşaklığını hissedebilmek için dudakları-mı bir kez onunkilere sürtüp, ardından büyük bir özenle onu öptüm. Dizlerinin titrediğini hissedip boğazının arkasından kı-sık sesler çıkardığını duyana kadar, mümkün olan her şekilde onu yoğun ve derin bir açıklıkla öptüm.

Gözlerim kararana, öpüşmeden geçirdiğimiz herhangi bir zamanı hatırlayamayana kadar öptüm. Benim dudaklarımın nerede başlayıp, onun dudaklarına tam olarak nerede karıştı-ğını artık bilmiyordum. Sanki birbirimize bir şey veriyormuşuz gibi hissedene dek onu öptüm. Belki bir söz, bir anlaşma, belki de ruhlarımızdan bir parça. Nihayet geri çekildiğimde, yeniden doğmuş biri gibi hissediyordum. Artık yeni bir adamdım. Suyla değil, bir öpücükle vaftiz edilmiştim.

“Biraz daha,” diye yalvardı. “Biraz daha.”

Onu tekrar öptüm. Bu defa dudaklarım açlıkla, ihtiyaçla hareket ediyordu. Dudaklarından kaçan küçük iniltilerden, gömleğimin kumaşını kavrayan parmaklarından anlıyordum ki o da benim gibi kendini kaybetmişti. Asla durmak istemiyordum, bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Ancak bitmek zorundaydı.

Ayrıldığımızda bir adım geri çekilip kollarını kendine doladı, klimadan ötürü biraz titriyordu. Dışarıdaki bulutlar dağılmış, pencerelerden içeri gümüş rengi bir ışık huzmesi göndermişti. Parlayan ay ışığından oluşan bir peri havuzunda gibiydik. Tanrı'nın varlığını hâlâ hissedebiliyorduk ama dışarıdan gelen bir ağırlıktan ziyade, ilahi olan kanıma sızmış gibi hissediyordum. Başımı döndürüyor, beni sarhoş ediyordu.

Poppy, "Yorgunum," dese de sesi daha çok sersemlemiş gibi çıkmıştı. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

"Sana eşlik edeyim."

Başını salladığında o gizemi arkamızda bıraktık, kilisenin kapısına yürürken az önce olanlardan uzaklaşıyor gibiydik.

"İnanılmazdı," diye mırıldandı.

"Daha önce iyi öpüştüğümü söyleyenler olmuştu."

Omzuma vurdu. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Şimdi kilisenin dış dehlizindeydik ama haçın önünde durduğu anı, çoğu insanın tamamen reddedeceği bir deneyime karşı bu kadar açık ve gönüllü olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. "Poppy, bunu sormak zorundaydım. Seni kiliseye yönlendiren bir şey mi oldu? Çocukken gidiyordun ve şimdi geri mi dönüyorsun?"

"Neden?"

"Sanki..." Doğru kelimeleri arayarak durakladım, kiliseyle ilgilenmesinin ne kadar güzel bir şey olduğunu ifade etmek istiyordum. "Bence bu kadar hızlı girişmen harika bir şey, pek çok insan bunu yapamıyor."

Dışarıya çıktığımızda, “Bana biraz yavaş geliyor,” dedi. Kilisenin bulunduğu tepedeki taş merdivenleri inerken aramızdaki mesafeye dikkat ettim. “Ailem dinle pek ilgili değil. Aslında çevremizdeki insanların hiçbiri değildi. Sanırım her zaman şüpheliydiler, insanlarda böyle büyük bir coşku uyandırabilecek herhangi bir şeyin en iyi ihtimalle uygunsuz olduğunu düşünüyorlardı. En kötü ihtimalle de tehlikeli. Sanırım ben bu konuya biraz daha açtım. Üniversitedeyken neredeyse her hafta Budist tapınağına gidiyordum. Haiti’de ise misyonerlerin yanında çalışıyordum. Ama günah çıkarmaya geldiğim güne kadar bunu kendi başıma araştırdığım olmamıştı.”

“Tekrar gelmene sebep olan şey neydi?”

Durakladı. “Sen.”

Merdivenin son basamağına ulaştığımızda söylediğini sindirmeye çalıştım. Birlikte kiliseyle evi arasındaki ağaçlık parka doğru yürüdük, dip dibe duran lambalar ve ay ışığıyla etraf aydınlıktı. Boğazımı temizledim, sorumun bir şey değiştirmeyeceğini düşünsem de sordum. “Rahip olarak mı yoksa bir erkek olarak mı?”

“İkisi de. Galiba işin kafa karıştırıcı kısmı da bu.”

Sessizce yürümeye devam ettik. Birlikte yürüyorduk, gerçi tam olarak öyle sayılmazdı. İkimizin de aklı kilisedeki anın güzelliğinde, ruhlarımız tutuşmuşken öpücüğün hissettirdiklerindeydi.

Kahretsin. Tüm bunlar benim için de çok kafa karıştırıcıydı ama bazı kısımlar netleşmeye başlamıştı. Her şeyin anlaşılır bir hal alması gerekiyordu fakat tam tersi olmasından endişeleniyordum. Hatırlamam gerekenleri unutmuş olmaktan korkuyordum.

Daha iyi biri olacağıma dair ettiğim yemin gibi.

“Şu anda elini tutmak istiyorum,” dedim aniden. “Kolumu beline sarmak ve seni kendime çekmek istiyorum.”

“Ama yapamazsın,” diye karşılık verdi sessizce. “Biri bizi izliyor olabilir.”

Evinin arka bahçesine ulaşmıştık.

“Artık ne yapacağımı bilmiyorum.” Dürüst davranıyordum. “Ben sadece...”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ona karşı hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ya da mesleğim ve bana yüklediği sorumluluklar hakkındaki hislerimi. Ona, onu tekrar öpmek istediğim için tüm bu sorumlukları geride bırakmaya hazır olduğumu nasıl açıklayabilirdim? Geceleri parkta lanet olası elini tutabilmek istiyordum.

Yıldızlara baktı. “Ben de elimi tutabilmeni isterdim.” Tekrar titrediğinde meme uçlarının akşam serinliğinde sertleştiğini gördüm, sert küçük noktalar emilmek için yalvarıyordu.

Birkaç dakika önce hissettiğim tatlı duygular kasıklarımaya sızan farklı ve basit duygularla karışmıştı. Onu çitlere yaslayıp tekrar öpmemek, iç çamaşırını indirip burada, herkesin görebileceği bir yerde onu becermemek için kendimle mücadele ediyordum.

“Seni tekrar görmek istiyorum,” dedim kısık bir sesle.

Söylediklerimi anlamamasının imkânı yoktu, bacaklarını birbirine bastırdı.

“Bu... demek istediğim, biz...”

“Artık umurumda olduğunu düşünmüyorum.”

Fısıldadı. “Ben de.”

“Yarın.”

Başını iki yana salladı. “Bazı kulüp işleri için Kansas City’ye gitmem gerekiyor, yeni bir muhasebe yazılımına geçiyoruz. Perşembe akşamı döneceğim.”

Yüksek sesle inlemek istesem de kendimi durdurmayı başardım. “Bu üç gün sonra demek.”

Parmaklarını arka kapının sürgüsüne yerleştirdi. “İçeri gel,” dedi. “Bu gece biraz zaman geçirelim.”

“Geç oldu,” diye karşılık verdim. “Ayrıca aklımdakiler için geniş bir zamana ihtiyacımız var.”

Yavaş bir nefes verdiğinde kırmızı dudakları aralandı, iki ön dişi ve dilinin bir kısmını görebiliyordum.

Etrafa bakıp kimsenin bizi izlemediğinden emin oldum ve ardından elini tutup kapıyı açarak onu bahçenin içine çektim. Onu büyümüş bahçe kafesinin altına çekerek kıcını ereksiyonuma bastıracak şekilde döndürdüm. Bir elimle ağzını kapattıktan sonra diğer elimle pantolonun düğmelerini açtım.

Kulağına, “Üç gün çok uzun bir süre,” dedim. “O zamana kadar seninle yeteri kadar ilgilenmiş olduğumdan emin olmak istiyorum.”

Ellerimi karnından aşağı kaydırıp ipek külotunun içine soktum. Dokunuşuma karşı inledi. “Şşt,” diye fısıldadım. “Uslu bir kız ol ve ben de sana istediğini vereyim.”

Cevap olarak inledi.

Tanrım, amını seviyordum. Bacaklarının arasındaki tenden daha yumuşak bir şey hissetmemiştim ve *lanet olsun*, ıslaktı. O kadar ıslaktı ki tam burada, hemen şimdi kotunu indirip istediğimi alabilirdim. Ama hayır, Poppy bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yine de onu boşaltırken bunun hayalini kurmayacak değildim.

Artık klitorisini iyice ovalıyordum, sert ve hızlı daireler çizerken elime karşı kasıldığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Bu pozisyonda rahat olmadığının ve ona fazla baskı uygulayıp hızlı olduğumun farkındaydım fakat aynı zamanda bunun hoşuna gideceğini biliyordum. Bu zevkten aldığı ufak acının tadını çıkaracağını biliyordum.

“Bütün gün bunu yapabilirim, Küçük Kuzu,” dedim. “Kotunun içine uzanıp amınla oynamayı ve seni boşaltmayı seviyorum. Senin de hoşuna gidiyor mu?”

Başını salladı, nefesi elime çarpıyordu. Boşalmasına az kalmıştı.

“Perşembe gecesi.” Kendimi bu sözleri söylerken duymak, neredeyse ruhani bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ama umursayacak durumda değildim, daha doğrusu umursadığım kuralların önemli olmadığı bir noktadaydım. “Eğer senin de istediğin buysa seninle olmak, seni becermek istiyorum.”

Tekrar başını salladı, hevesli ve çaresizdi.

“Sabırsızlanıyorum.” Sesim boğuktu. “İçinde olmak için sabırsızlanıyorum. Beni hisset. Sadece düşüncesinin bile beni nasıl sertleştirdiğini hisset.” Aletimi kışına sürttüğümde ürperdi, sözlerim ve sertliğim onu zirveye ulaştırdı. Attığı ufak çılgılığı elimle bastırdım, uzun bir dakika boyunca dokunuşum altında titredti. En sonunda kendine geldiğinde bedeni kollarıma yığıldı.

Elimi birkaç dakika daha iç çamaşırının içinde tuttum. Bu görüntüye ve hissettirdiklerine bayılmışıım. Elim bacaklarının arasından isteksizce ayırıp fermuarını çektim ve düğmesini ilikledim. Bakışlarını bana çevirdiğinde parmaklarımı emdim. Gözleri parlıyordu, karanlıkta bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Gitmeme karşı çıkacağını anladığımda, “Uyumaya git Poppy,” dedim. “Perşembe gecesi görüşürüz.”

Ertesi sabah ayin sırasında kocaman bir gerçek tokat gibi yüzüme çarptı: Poppy Danforth’a âşık oluyordum.

Sadece onu becermek için sabırsızlanmıyordum ya da sırf inancını bulmasına yardım ettiğim için de mutlu değildim. Ona gerçekten âşık olmaya başlıyordum.

Bir ayda.

Aptal, aptal, aptal.

Ve şimdi Poppy burada değildi, yakınlarda bile değildi. Takıntımın, dozunu almayı talep eden bir uyuşturucu bağımlısı gibi kontrolden çıktığını fark ediyordum.

Rowan ve büyükanneleeri sabah ayininden uğurladıktan sonra, Poppy’nin sesinin kiliseyi doldurduğunu hayal ettim.

Sonraki erkek grubu için çalışma kâğıtları hazırlarken yüzünü ve dağılmış örgüsünü hayal ettim. Kendimi *The Walking Dead* forum sitelerinde gezinmek yerine Google'da Dartmouth ve Newport'un resimlerini ararken buldum. Ürkütücü olduğunu biliyordum. Ailesini bile Google'da aratmıştım. Gösterişli insanların fotoğraflarına bakarken sonunda bir politikacı için bağış toplama etkinliğine benzeyen eski bir fotoğraf buldum. Poppy, annesi, babası ve kardeşleri olduğunu düşündüğüm bir grup çekici insan vardı. Geniş omuzlu ve gümüş saçlı olan babası, ince ve zarif olan annesi olmalıydı. Aynı pahalı kıyafetlere, aynı yüz hatlarına sahip bir erkek ve bir kız kardeşi vardı.

Poppy'nin yüzünü daha net görebilmek için fotoğrafı büyüttüm.

Çok eski olmasa da daha genç bir haliydi, belki yirmili yaşlarının başlarında çekilmiş bir fotoğraftı. Mutsuz olduğu yüzünden belliydi. Diğer herkes zengin ve mutlu gülümsemelerle kameraya bakarken Poppy sadece dudaklarını büzmüş, gözlerini kameranın arkasındaki bir noktaya dikmişti. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeye dalmıştı. Göğsümde istenmeyen bir kıskançlık ve şüphe sisi belirdi. Sterling'e mi bakıyordu? Onun hakkında bildiklerime dayanarak, bu onun katılacağı türden bir davete benziyordu. Ya da belki de sadece kendi mutsuzluğunun, menü kartlarında ve oturma düzeninde yazan sıkıcı geleceğinin hayaletine bakıyordu.

Gecenin geri kalanında gençlik grubu için hazırlık yaparken bu fotoğrafı düşündüm. Ayrıca o da aklımdaydı, perşembe günü görüşecektik. Kendimi birkaç dakikada bir gülümserken yakaladım. Ve bunun tek nedeni Poppy'yi tekrar göreceğim olmamdı.

Bu gece gençlik grubuyla İsa'nın çölde nasıl baştan çıkarıldığı hakkında konuşmuştuk, geçen haftaya göre sürpriz bir şekilde kendimi tamamen ayetlerden uzak hissediyordum. Çölde değil, hışırdayan yaprakların ve berrak suyun olduğu bir yerdeydim.

Değişen neydi? Merak ediyordum. Geçen haftayla bu haftanın, dün ve bugünün arasında değişen neydi?

Dün geceydi. Dua, o sihir ve Poppy'nin saçlarının kokusu. O öpücük bir şeyi, fiziksel ve ruhsal olanı aşan bir şeyi mühürlemişti. Artık ayrı ve parçalanmış değillerdi, bütünlerdi. Poppy'nin deneyimi kafa karıştırıcıdan harikaya dönüşmüştü. Muhteşemdi. *Havalı* bir muhteşemlikten bahsetmiyordum, beni hayran bırakan türden bir şeydi.

Beni hayran bırakan oydu. Dünyaya yeni bir merak duygusuyla bakmamı sağlamıştı. Artık her ağaç daha yeşil, tüm köşeler daha keskin ve bütün yüzler gözüme daha hoş görünüyordu. Yardım etmek daha keyifli bir eyleme dönüşmüştü.

Öte yandan suçluluk duygusu ortadan kalkmış değildi. Fantezilerle suçlamalar arasında gidip geliyordum. Kendimi daha fazla koşu, daha çok sınav ve kilisenin etrafında daha fazla iş yaparak cezalandırıyordum. Bir cevap bulabilmek için saatlerce dua ediyordum.

Poppy'ye âşık olmamam gerekiyorsa, Tanrı neden onu buraya göndermişti?

Kendini tanrıya adanmış bir adamın seks yapması gerçekten bu kadar korkunç muydu? Protestanlar yarım bin yıl kadar uzun bir süredir bunu yapıyordu ve cehenneme gitme olasılıkları Katoliklerden daha fazla görünmüyordu.

Her ikisini de istemek çok mu yanlıştı? Bu kiliseyi yönetmek, insanların Tanrı'yı bulmalarına yardımcı olmak istiyordum. Fakat lanet olsun ki Poppy'yi de istiyordum, seçim yapmak zorunda kalmam hiç adil değildi.

Tanrı sorularıma cevap vermedi. Son birkaç haftadır kilisede nasıl bir sihir varsa kendini benden saklıyordu ve aslında bu onun cevabıydı.

Bunu kendi başıma çözmeliydim.

12. BÖLÜM

*P*erşembe günü kafese kapatılmış bir hayvan kadar tedirgindim.

Netflix'te bir şeyler izlemeyi ve kitap okumayı denemiştim. Evim tertemizdi, çimlerimi biçmiştim. Odaklanabildiğim tek şey Poppy ve bu gece onu göreceğ olmamdı.

Sonunda pes ederek odama gittim. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturup kotumun fermuarını açtım. Bütün gün boyunca yarı sert bir haldeydim ve sadece kendimi boşaltma düşüncesi bile -ki üç yıldır bunu reddediyordum- beni azdırmaya yetmişti. Poppy'nin ıslak amını bana bastırduğında hissettiklerimi hatırlayarak, sikimi dik tutana kadar birkaç kez sıvazladım. Geriye yaslanırken çenem gergindi. Daha fazla dayanamayacağımı fark ederek telefonuma uzandım.

İkinci çalışta cevap verdi. "Efendim?" Bu ses. Telefonda kulağa daha boğuk geliyordu. Elimizi sikimin etrafına sarıp yavaşça kendimizi okşadım.

"Neredesin?"

"Kulüpteğim." Sanki konuşabilmek için daha özel bir yere gidiyormuş gibi hareket ettiğini duyabiliyordum. "İşlerim neredeyse bitti. Ne oldu?"

Tereddüt ettim. Tanrım, oldukça aptalcaydı ama bunu yaparken sesini duymak istiyordum. "Sertim, Poppy. O kadar sertim ki doğru düzgün düşünemiyorum."

“Ah.” Durakladı ve bir an sonra sesinden ne demek istediğini mi anladığı belli oldu. “Ah, Tyler sen...”

“Evet.”

“Nasıl?” diye sorarken hareket ettiğini ve bir kapıyı kapattığını duyabiliyordum. “Nerede?”

“Odamda. Kotumu aşağı indirdim.”

“Bacakların aralık mı? Arkana mı yaslanıyorsun yoksa dik mi oturuyorsun?” Soruları arzu ve açlıkla doluydu, kendimi daha hızlı kavramama neden olmuştu.

“Arkama yaslanıyorum ve evet, bacaklarımı açtım. Bu, onların arasında diz çöküp beni nasıl emdiğini hatırlamamı sağlıyor.”

“Bunu tekrar yapmak istiyorum,” diye mırıldandı ve bir şekilde onun da kendine dokunduğunu biliyordum. “Aletini boydan boya yalamak istiyorum. Seni uzun uzun emmek istiyorum.”

“Bunu ben de istiyorum.”

“Tüm elini mi kullanıyorsun yoksa sadece parmaklarını mı?”

“Bütün elimi.” Şimdi gerçekten burada olmasını deliller gibi isteyerek mastürbasyon yapıyordum.

“Bekle.” Birkaç saniyelik sessizliğin ardından telefonum titredi.

“Bir mesajın var,” dedi yumuşak bir sesle.

Telefonumu yüzümden uzaklaştırdım ve neredeyse o anda bayılacaktım. Bana parmaklarını amına soktuğu bir fotoğraf göndermişti. “Çok ahlaksızsın,” dedim ve bir fotoğraf daha geldi. Bu seferki siyah topuklusunu masanın kenarına yasladığını görebileceğim bir açıyla çekilmişti.

Siktir.

“Şu anda seni duyabiliyorum,” dedi. “Sikinin üzerinde hareket eden elinin çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Tanrım, keşke görebilseydim.”

“Ben de görmeni isterdim,” diye karşılık verdikten sonra telefonun kamerasını yukarı kaldırıp video çekmeye başladım. Tüm bunları tek elimle yapmıştım, artık yavaşlamam imkânsızdı.

“Çok ıslağım,” dedi. “Her tarafı batırıyorum. Şu anda patronumun odasındayım -*ahh*- her şey çok ıslak ve keşke parmaklarım yerine aletini hissedebilseydim. Bunu çok isterdim. Bugün bu topukluları daha sonra sırtında gezdirebileceğimi bilerek giydim.”

Sözlerinin büyüüne kapılıp topuklu ayakkabılarının ve o mükemmel amının görüntüsünü aklıma kazıdım. Zirveye ulaştığımda titriyordum, elime boşalıp benim aletimden akarken yüksek sesle inledim. Yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımda dudaklarımın arasından bir *siktir* döküldü.

“Bunu duymaya bayılıyorum,” dedi telefonun diğer ucundan. “Çıkardığın sesleri seviyorum, dün gece otel odamda kendime dokunurken onları düşündüm.”

“Ahlaksız kız.” Ona videoyu gönderdim. “Şimdi mesajlarını kontrol etme sırası sende.”

Durakladı ve ardından videoyu oynattığında kendime dokunurken çıkardığım belirsiz sesleri duyabildim. İniltim patronunun odasında yankılanıyordu. “Ah Tanrım,” diye fısıldadı, artık hoparlörde olduğuma emindim. “Kahretsin, Tyler. Bu çok... Eğer orada olsaydım son damlasına kadar yalardım.”

“Eğer burada olsaydın, hepsi daracık amının içinde olurdu,” diye hırladım.

“*Tanrım.*” İnledi ve sonra, “Evet,” diye soluyarak sikimin yeniden canlanmasına sebep oldu. Orgazmı yüksek sesli bir iç çekiş ve oturduğu sandalyenin gıcırdamasıyla son buldu.

Hoparlörden bir *klik* sesi duyuldu. “Tyler?”

“Evet?”

Sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “İstedğin zaman arayabilirsin.”

Her nasılsa günün geri kalanını düşünemeyecek noktaya gele-
ne kadar koşarak, sabırsızlıkla saati izleyerek ve cinsel günahlarla

ilgili notlarımı toparlarken suçluluk duygumu görmezden gelecek geçirmeyi başarmıştım. Ayrıca Piskopos Bove'un bahsettiği panel için notlarımı gelişigüzel bir şekilde bir araya getirmiştım.

Akşam, saat yediye doğru telefonum titredi.

-Evdeyim. Evine mi gelmemi istersin?

Hızla cevapladım.

-Seninle kilisede buluşurum.

Perşembe gecesı herhangi bir etkinliğin yapılmadığı, grup çalışmalarının olmadığı ya da Kutsal Kitap incelemesinin gerçekleşmediği tek geceydi. Kilise boştu. Dışarıdaki aydınlatmaların açılması için henüz yeterince erkendi ve biri onu kiliseye girerken görürse danışmanlık ya da bütçe planlaması gibi makul bir bahanem vardı. Evime gelişini açıklamak çok daha zor olurdu.

Arka kapıdan içeri girdikten sonra ön kapıların kilitli olduğu dış dehlize doğru neredeyse koştum. Sürgüyü çekip kapıyı araladığımda Poppy kısa, kırmızı elbisesi ve siyah topuklularıyla önümdeydi. Kıp kırmızı dudaklarıyla beni bekliyordu.

En başta nazik davranmak, ikimizin de aklını başından alan derin ve tatlı öpücüklerden daha fazlasıyla onu karşılamak istemiştım. Ama o elbise ve o topuklular...

Sikerler nazikliği.

Poppy'yi bileğinden tutup içeri çektim ve kilidi çevirmeye vakit bulamadan onu kapıya doğru ittim. Dudaklarım anında onunkilerin üzerine kapandı. Kalçasını kavrayıp onu kaldırdığımda, bedeni tamamen kasıklarım ve kapı arasına sıkışmıştı. Öpücüğü sürdürürken kendimi ona bastırdım.

İç çamaşırı giymediğini fark etmişim.

"Poppy." Dudaklarımı onunkilerden çekerek elimi aramıza soktum. "Bu da ne böyle?"

Nefesini dizginlemeye çalışarak, "Sana söyledim," dedi. "Bugün beni darmadağın ettin, çamaşırımı çıkarmak zorunda kaldım."

“Yani tüm öğleden sonrayı böyle mi geçirdin?”

Dudağını dişleyip başını salladı.

Kucağımda onu tutmaya devam ederken yürümeye başladım ve sırtımla kapıyı açıp tapınağa taşıdım. Bacaklarını belime doladığında onu kollarımda tutmak o kadar doğal, o kadar doğruyd ki bir daha hiç bırakmak istemedim.

Çekingen bir şekilde, “Başım belada mı?” diye sordu.

Boynunu ısırırken, “Evet,” diye hırladım. “Büyük belada. Önce seni bir güzel eğip tam olarak ne kadar kötü olduğunu göreceğim.”

Planım onu ofisime götürmekti ama oraya geri yürümek beş dakika sürerdi ve ben bekleyemezdim. Kotumun fermuarını açıp içine girmemek için bile kendimi zor tutuyordum. Onu sıralardan birinin üzerine eğebilirdim ama hazır olmasını ve kendi dengesini sağlamasını istiyordum. Piyano, tapınağın karşısındaydı ama sunak... kilisenin kutsal taşın masası birkaç adım ötemizdeydi.

Bağışla beni, diye düşünüp Poppy’yi engin merdivenlerden yukarı taşıdım. Onu yere bırakıp yüzünü sunağa doğru çevirdim, topukluları sayesinde mükemmel bir yükseklikteydi.

“Sunak,” diye mırıldandı. “Bu gece Tanrı’ya sunduğun ben miyim?”

“Bu bir teklif mi?”

Cevap olarak ellerini sunak bezinin üstüne koyup sırtını bükerek, kıcının kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde durdu.

“Ah, bu çok iyi, Kuzu ama yeterince değil.” Bir elimi sırtına bastırarak onu aşağı ittim ve eteğinin kalçalarının arkasına doğru kaymasını izledim. Yanağı sunağa yaslanana dek bedenini eğip bileklerini başının üzerinde tuttum.

Kulağına, “Bir santim bile kıpırdama,” diye fısıldadıktan sonra ufak odaya doğru ilerleyerek bir yakalık aldım. Apsise geri

döndüğümde bıraktığım gibi hareketsiz olduğunu görmek hoşuma gitmişti. Daha sonra bunun için onu ödüllendirecektim.

Beyaz yakalığı bileklerine dolayıp hızlıca bağladım ve rahiplerin bu sırada ettikleri duayı düşündüm. *Tanrım, beni saflıkla çevrele ve kalbimdeki şehvet ateşini söndür...*

Arzularım bileklerini bağlamış, onu hareketsiz bırakmıştı. Yakalık, amacının tamamen dışında bir şeye hizmet ediyor, hiçbir şeyi söndürmüyordu. Bütün vücudum Poppy için yanıyor, alevler çoktan tenimin her santimini yalıyordu. Bu ateşi söndürmenin tek yolu sikimi tatlı amının derinliklerine bütünüyle gömmekti. Bu bana kendimi kötü hissettirmeliydi.

Hissetmeliydim.

Eserime hayranlıkla bakmak için geri çekildim, kollarının arkaya uzanmış ve bağlanmış görüntüsüyle yalvaran bir esir gibiydi. Siyah topukluları halıya saplanmışken kışının manzarası ondan isteyeceğim her şey için hazırды.

Yanma gidip parmağım ile eteğinin kenarını kaldırdım. “Bu şey oldukça fazla yerini gösteriyor, Küçük Kuzu. Ne kadar olduğunu biliyor musun?”

Omzunun üzerinden beni izliyordu. “Evet,” dedi. “Havayı neredeyse...”

Daha önceki itirafının ardından yaptığım gibi arkasında eğildim ama bu seferki incelemek içindi. Gerçekten de etek gerektiği kadarını örtüyordu, sadece azıcık kaldırısam bile amının pembe kıvrımlarını görebilirdim.

“Bugün neden bu elbiseyi giydin, Poppy?”

“Ben... Beni bunun içinde becermeni istedim.”

“Bu çok edepsizce. Yine de insanların arasında, işyerinde iç çamaşırı giymeden dolaşman kadar değil.” Ayağa kalkıp elimi bacaklarından yukarı kaydurdım ve yumuşak kumaşı parmaklarımın arasına alıp kalçalarından yukarı çektim.

“Ya rüzgâr eteğini havaya kaldırıyordu?” Konuşurken kışını okşuyordum. “Ya sen bacak bacak üstüne atarken biri baksaydı?”

Sesi kolum yüzünden boğuk çıkıyordu. “Eskiden para için soyunuyordum, bu konuda bir endişem yok.”

Şak.

Derin bir nefes aldı. Bakışlarım kalçasında, akşamın loş ışığında bile belli olan kırmızı el izinin üzerindeydi.

“*Ben* endişeleniyorum,” dedim. “Seni öyle gören erkekleri ne kadar kışkırttığımı biliyor musun? Sterling’i ne kadar kışkırttığım hakkında bir fikrin var mı?”

“Böyle hissetmene gerek yo...”

Şak.

Titredi, ardından kışını elime yaklaştırmak için sırtını kaldırdı.

“Kışkırtmamam gerektiğini biliyorum,” dedim. “Konu bu değil. Geçmişte yaşadıklarını sana karşı kullanmıyorum. Ama bu...” Elimini aşağı kaydırıp sıcak, şişmiş ve ıslak amını avuçladım. “Bu gece bunu alıyorum, benim olacak. Bugün böyle başına buyruk davranmış olman fazlasıyla kötü bir kız olduğunu gösterir, Poppy.”

Ona tekrar şaplak attığımda koluma doğru inledi. “Bana ne yapıyorsun bilmiyorum,” derken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Ancak içimdeki mağara adamını ortaya çıkarıyorsun. Bana bak, Poppy.”

Dediğimi yaptı, güzel ela gözlerinden biriyle, bağlı kolunun üstünden bana bakıyordu. Amını kavradım, elimin içinde çok kaygandı. Bunun beni ne kadar vahşileştirdiğini, şaplağın ve itaatkârlılığının beni ne kadar azdırdığını göstermemek için kendimi zor tutuyordum. Fakat bunu yapmam, geriye kalan son soruyu çözmem gerekiyordu. Kaderimde çoktan cehenneme gitmek varken bir de feministler birliği cehennemine katılmak istemiyordum.

Onu tekrar kavradım ve bakışları üzerimdeyken kıvranmasını izledim. “Poppy, ben... ben seninle böyle olmak istiyorum. Sert. Sahiplenici. Ama bunun senin için sorun olmadığını duymam gerekiyor.” Başımı sırtına yaslayıp boynuna doğru sürttüm. “Bana sorun olmadığını söyle, Poppy. Kelimeleri kullan.”

Tanrım, lavanta kokusu, saçlarının yanağımdaki ipeksi dokunuşu ve amının avucuma karşı nabız gibi atışı... “Sadece... ah, sikeyim.”

“Evet.” Sesi aceleci, kendinden emin ve yüksekti. “Evet, lütfen.”

“Lütfen ne?” Emin olmak zorundaydım çünkü bu kadına yapmak istediğim şeyleri düşünürsek, Levililerde* yazanların hiçbiri arzularıma yaklaşamazdı.

Sesindeki ihtiyacın yanı sıra gülümsediğini de duyabiliyordum. “Tam olarak istediğim şey sensin, Tyler. Beni kullan. Sert davran. İz bırak.” Durakladı. “Lütfen.”

İhtiyacım olan buydu. Boynunun arkasını öpüp kıkına tekrar şaplak atmak için doğruldum. Ardından tenindeki yanmayı azaltmak için orayı ovaladım. “Ayağa kalk ve arkanı dön,” diye emrettim. Hızla itaat edip arkasını döndüğünde yüzündeki ifade bile oracıkta boşalmamı sağlayacaktı. O anda becerilmek için her şeyi ama *her şeyi* yapabilirmiş gibi görünüyordu. Ve benim de yapmasını istediğim birçok şey vardı.

Ama önce...

Bileklerini çözdükten sonra yakalığın bıraktığı belirsiz çizgileri öperek arkasına uzandım ve elbisenin fermuarını indirdim. Elbise ayak bileklerinin dibinde toplandığında artık topukluları dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Bir süre, avuçlayabileceğim kadar büyük ama dik durabilecek kadar küçük damla şeklindeki memelerine baktım. İnce, esnek ve biçimli bir karnı vardı, kalçaları parmaklarımı derisine saplayabileceğim türdendi. Gözlerim

*Levililer, Tevrat’ın üçüncü kitabını oluşturur. Bu kitapta ahlaki ve dini standartlara yönelik yönergeler bulunur. Karakter, isteklerinin bu kitapta yasaklanan eylemlerden daha aşırı bir noktada olduğunu ifade etmek istemiştir.

çıplak kadınlığının pürüzsüz ve yumuşak V şekline, kalçalarının leziz kıvrımlarına kaydı.

“Şu anda fark ettim. Üstünde...” Boğazını işaret etti.

“İzin günüm.” Sesim beklediğimden boğuk çıkmıştı. Enseme uzanıp tişörtümün kumaşını tuttum ve başımdan çekip çıkardım. Üzerimdeki gözlerini ve aralanan dudaklarını keyifle izliyordum. Daha sonra kemerimi çözüp kotumun halkalarından çıkararak yere bıraktım. Son olarak ayakkabılarımı tekmeleyip pantolonumun da yere düşmesine izin verdim.

Genellikle seks sırasında az da olsa giyinik olmayı severdim ama bunu, çıplaklığımı, ona hediye olarak vermek istiyordum. Ayrıca bencilce de olsa teninin her santimini benimkinin üzerinde hissetmek istiyordum. Bu üç yıl sonraki ilk düzüşmemdi, tek bir anını bile kaçırmak istemiyordum.

“Buraya gel,” dedim. “Ve diz çök.”

Nefesleri sesli bir hal almışken önümde diz çöküp ayak bileklerini arkasında çaprazladı. Topukluları benimle alay eder gibiydi.

Çenemi aşağı doğru eğip siyah boxer şortumu işaret ettim. “Onu çıkar.”

Çamaşırlarımı sabırsızlıkla kalçalarımın altına çekti ve nihayet ereksiyonum serbest kaldı.

Yumuşak, kırmızı dudaklarını sikimin kadifemsi derisine bastırdı. “Seni emmeme izin ver,” diye soludu. “Sana iyi hissettirmeme izin ver.”

Başparmağımı altdudağı boyunca gezdirerek ağzını açması için onu aşağı çektim. “Kıpırdama,” dedikten sonra sikimi hazırda bekleyen ağzına doğru ittim.

Kahretsin.

Lanet olsun, bu iyi hissettirmişti.

Sadece beş gün geçmesine rağmen bu kadının dudaklarının cennetten bir parça gibi hissettirdiğini unutmuştum. Ilık ve ıslaktı, dili sikimin altında hafif dokunuşlarla dans ediyordu.

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim, lanet olası saç modelinin ne olduğunu bilmiyordum ama tapılası güzellikteydi. Yavaşça geri çekilip dudaklarıyla dilinin tenimle öpüşmesini izledim. Ardından kendimi tekrar ağzına ittim, bu defa hareketlerim daha kabaydı. Gözlerim dudaklarına, topuklularına ve ben ağzını yavaşça sikerken elinin klitorisinde çizdiği dairelere odaklanmıştı.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve ben de her seferinde nasıl dikkatimi dağıttıklarını düşünüyordum. Bu, onu aklını başından alacak şekilde becerme isteğimi uyandırıyor. Sonra da beni böyle çılgına çevirdiği için tatlı kıcına şaplak atmak istiyordum.

Saçlarını daha sıkı kavradım. Daha sert olmak, gözyaşlarını görmek ve boğazına boşalmadan duramayacak bir noktaya gelene dek kendimi ağzının içine itmek istiyordum. “Hazır mısın?” diye fısıldadım, hâlâ rızasına ihtiyaç duyuyor; temkinli yaklaşıyordum.

Bunu tekrar sormam onu öfkelenlendirmiş gibi boğazından sinirli bir inilti yükseldi.

“Ahlaksız Kuzu,” dedikten hemen sonra sikimi sertçe ağzına ittim. Aletim boğazına çarptığında boğulur gibi bir ses çıkardı fakat kendimi tekrar tekrar ağzına itmeden önce ona sadece bir dakika verdim. Çoğu erkeğe göre daha büyük ve uzun bir aletim olduğunu biliyordum. Poppy istemediği sürece onu rahat bırakmayacaktım, o öfkeli iniltisinden sonra olmazdı.

“Ahlaksız olmayı seviyor musun? Seni cezalandırmam hoşuna mı gidiyor?”

Başını sallamayı başardığında her nasılsa doğru söylediğini biliyordum.

Küfrettim. “Aklımı kaçırmama neden olacaksın.”

Sikimin etrafındaki dudakları kıvrıldı. *Lanet olsun*. Bütün günahlarımın bağışlanması gerekiyordu, Aziz Peter bile bu kadına karşı koyamazdı. Karnımdaki tanıdık baskıyı hissedene kadar birkaç defa daha aletimi ağzına itip geri çekildim. Muhteşem yüzünün her yerine boşalma ihtiyacı nefesimi sıkıştırıyordu. Bunun yerine başparmağımla Poppy’nin gözyaşını okşadım. Gözlerindeki makyaj yaşlar yüzünden bozulmuştu. Hafifçe dağılmış rujuna dokunmadım.

Dudaklarını öpme, yalama ve ısırma dürtüsüyle dolmuştum. Onu olduğu yerden kaldırıp sunağa götürürken dürtülerime teslim oldum. Dudakları sikimin saldırısından ve öpücüğüme teslim olmasından dolayı şişmişti, yine de hâlâ çok yumuşaktı. Dilini dişlerimin üzerinde gezdirip dilimi tattığında ağzına doğru inledim. Dudaklarını istila ederken hareketlerim gittikçe daha da sertleşti, artık neredeyse zar zor nefes alabiliyordum.

Onu sunağa oturtsam da öpmeye devam ettim. Ellerim memelerinin ve kıcının üzerinde gezinirken durmam neredeyse imkânsızdı. Ne var ki artık içine girmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir eşiğe varmıştım, bu yüzden kendimi durdurmayı başardım.

“Uzan.” Öpücüğü kestikten sonra yanlışlıkla başının arkasını incitmemesi için elimi arkaya doğru uzattım.

Uzun bir sunaktı ve Poppy de uzun boylu bir kadın değildi, rahatça yerleşmişti. Arkaya doğru yürürken bir elimi karnında gezdirdim, bakışlarım az sonra komünyon ayinine başlayacakmışım gibi tapınakta dolandı. Bunun komünyon ayininden tek farkı, önümde İsa’nın bedeni ve kanı yerine Poppy Danforth’ın olmasıydı.

Burnumun ucunu çenesinde gezdirip oldukça yavaş bir şekilde vücuduna doğru ilerledim, açgözlü dokunuşum karşısında kıvrınmasına bayılmıştım. Vücudundaki eğimler, çukurlar ve esnek kıvrımlar bir şöleni andırıyordu. Ona bu şekilde sahip

olmak, sudan çıktıktan sonra alınan ilk oksijen gibiydi; güçlü ve içgüdüsel bir tarafı vardı. Şu anda işlediğim günahların hiçbirisi umurumda değildi, bu anın her dakikasının tadını çıkaracaktım.

Bacaklarının iç kısmını ısıırıp dilimi amının her noktasında gezdirdim. Sızlanana dek memelerini sertçe sıktım ve karnını ısıırıp sunakta kıvrandığını görene dek meme uçlarını emdim. Öpücükleri *onunla* paylaşmak yerine *ondan* aldım. Parmaklarımı amına soktuğumda bunu ona iyi hissettirmek için değil, parmak uçlarıma değen ıslaklığın tadını çıkarabilmek için yapmıştım.

Tüm bunlardan zevk aldığını biliyor, benimleyken sık sık ve sert bir şekilde orgazm olmasını istiyordum. Fakat içinde bulunduğumuz bu an farklıydı. Onu okşadığım, tenini sıkıştırdığım, kokusunu soluduğum ve dudaklarından kaçan seslerle beslendiğim bu an, benim içindi.

İstediğimi aldıktan ve düşünemeyecek kadar sertleştikten sonra, sunakta yanına tırmanıp ayrılmış bacaklarının arasında diz çöktüm.

Bekledim. Neredeyse birkaç saniye boyunca Tanrı'nın gürlemesini duymayı bekledim. İbrahim'in tek çocuğunu bağladığı ve onu Tanrı'ya sunacağı zamanki gibi ilahi bir müdahaleyle karşılaşmayı bekledim. Ancak hiç ses yoktu, sadece Poppy ve onun hızlı hızlı soluduğu kelimeler vardı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Herhangi birinin Poppy'yi daima bunu isteyen, sosyeteye yeni takdim edilen bir kızın vücudunda doğmuş herhangi bir fahişeden başka bir şey olarak görmeden nasıl yok saydığını anlayamıyordum. Çünkü şu anda, gözleri bu kadar koyulaşmış, teni bu kadar kızarmışken şimdiye kadar gördüğüm en kutsal şeydi. O, bedene bürünmüş bir mucizeydi; kendi bedenimin onunkine karışmasını bekliyordu.

Parmağımı çenesinde gezdirerek, "Gerçekten çok güzelsin," dedim ve eline uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Bu yaşanacaklardan sonra ne olursun bilmeni isterim ki her anma değdi. *Sen* buna değdin. Sen her şeye değersin."

Ağız açılıp tekrar kapandı, doğru kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünde onu öperek uzaklaştırmak için eğildim.

“Tyler...” Devamını getirmesine müsaade etmeden onu öperek susturdum.

“Sadece dinle.” Bacaklarının arasına eğildim, sikimin ucunu girişine bastırmamla titredi.

“Bu,” derken uzunluğumun az bir kısmını içine ittim, etrafımda o kadar sıkıydı ki zar zor nefes alabiliyordum. “Bu senin bedenin.”

Başımı aşağı eğip boynundaki narin deriyi dişlerimin arasına aldım. Kulağına, “Bu senin kanın,” diye fısıldadım.

Aletimin tamamını soktuğumda sırtı sunakta havalandı ve dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Boş tapınağa ve ona, “Sensin,” dedim. “Bu senin, benim için kendinden vazgeçişin.”

Bir süre ikimiz de hareketsizdik. Birbirimize tattırdığımız bu yeni hissin, aletimin onun yumuşaklığına yaslanmışken hissettirdiklerinin tadını çıkardık. Kadınlığı tarafından sıkıca sarılmıştım. İçinde böyle hareketsiz dururken bile boşalacağımdan endişeleniyordum.

Sonra dudağını ısırıldığını, nefes alırken titrediğini ve aletime alışmaya çalıştığını fark ettim. Güçlkle sığabilmıştım ve daha da kötüsü aldığım zevkin sebebi de buydu.

Tanrım, tam bir şerefsizdim. Onu yeterince hazırlamamıştım ve bunu oldukça ateşli bulan bir tarafım vardı. O kadar ateşliydi ki iyi bir adam gibi onunla yeterince ilgilenmiyordum. Hareketsiz kalabilmek için eğilip boynunu ve omuzlarını dişledim. Tek istediğim gerçekçi şişme bebekler gibi içine girmek, dünyada Poppy’nin amı dışında hiçbir şey yokmuş gibi onu becermekti.

Bir yanımda ilk seferimizin bu şekilde olmaması gerektiğini biliyordu. Daha önce sert olmak istediğimi söylemiştim ama ona

asıl yaşatmak istediğim düzüşme, kaldırabileceğinden fazla olacaktı. Kuzumu bu şekilde kötüye kullanmaya katlanamazdım.

En sonunda kendime az da olsa hâkim olmayı becererek biraz geriye çekildim ve klitorisini ovma için elimi aramıza soktum. Aklımda onu boşaltıp incitmeden orgazm olabileceğime dair bir düşünce vardı. Elim tutarak, “Yapma,” dedi. “İyi adam olma, sana ne istediğimi söyledim ve şimdi onu bana vermeni istiyorum.”

“Senin de zevk almanı istiyorum.”

“Alacağım.” Gözleri irileşmişti, içlerinde bir ateş vardı. “Bana istediğimi ver, Tyler. Bunu istiyorum. Lütfen.”

Söyledikleri karşısında inledim. Biraz daha sertleşirken yavaşça tekrar içine girdim. Bacaklarım ve kollarım bastırılmış bir ihtiyaçla titriyor olsa da o adam olamazdım. Bir kadını kendi arzuları için kullanan ve seksi, partneri için güzelleştirecek bir şey yapmayan o adam olmak istemiyordum. Bunu istediğini söylemişti, rızasını aldığımı biliyordum ama Poppy ne kadar sert olabileceğimi ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordu.

Kollarını boynuma dolayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırmak için sırtını kaldırdı. “Nasıl kontrolü elinden bırakmanı sağlayabilirim? Hımm?” Altımda kıpırdandığında keskin bir nefes aldım, öylece durmamızın ardından bu hareketi neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazla şey hissettirmişti.

“Beni paramparça etmen için seni nasıl ikna edebilirim?”

Sikeyim.

“İstediğinin bu olduğunu anlayabiliyorum,” diye mırıldandı kulağıma. “Titrediğini hissedebiliyorum. Kendini tutma. Kendini çek ve geri it. İyi hissettirmiyor mu?”

Kahretsin, hissettiriyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki birkaç kez daha yaptım, gözlerimi kapatıp yavaş ve düzensiz nefesler verdim. Her defasında kendimi klitorisine sürtüyor, ardından G noktasında hareket ediyordum. Bir tarafım önce onu

boşaltmam gerektiğini söylerken diğer tarafım buna karşı çıkıyor, aklımı kaybetmiş gibi onu becermemi söylüyordu.

“Bana şaplak atan adama ne oldu?” diye sordu. “Gözlerim sulanana kadar boğazımı beceren adam nerede?”

Kapalı olan gözlerimi söyledikleriyle araladım ve bakışlarıyla buluştum. “Seni incitmek istemiyorum.” Ses tonum ona karşı koyma çabalarımından ötürü sertti. “Sana gerçekten değer veriyorum.”

“Tyler.” Sesi yalvarır gibi çıkmıştı. “Daha önce bunu yaptın.”

“Bu şekilde değil.”

“Bak,” diye ısrar etti. “Bize bak.”

Dediğini yaptım ve sadece aletimin ucu içinde kalana kadar geri çekildim. Ancak bu bir hataydı, birleştiğimiz noktayı görmek oldukça ateşli ve ilkeldi, sırtımdan yukarı bir ürperti yollamıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Şehvet, aşk, biyolojik bir tepki veya kaderdi. Her ne ise centilmen gibi davranma girişimim son bulmuş, içimdeki canavar serbest kalmıştı.

“Bağışla beni,” diye mırıldanıp ne demek istediğimi anlamasını sağladım. Dudaklarından kaçan şaşkın iniltiyle beraber bedenimi üzerine bıraktım. Şimdi sadece üst kollarımdan destek alıyordum, göğüslerimiz ve karnımız birbirine yaslıydı, kalçalarım tamamen kasıklarına gömülüydü. Onu bu şekilde sabitleyerek defalarca içine girdim, sikimi tekrar tekrar kadife amına gömdüm.

“Daha fazla,” diye inlediğinde ona istediğini verdim.

Topuklularının yere yuvarlandığını duydum, sunak örtüsü altından kayıyordu ve hareketlerim çok sertti. Ne var ki bunu pek umursamıyordum; kendimde, onda ve dünyada kaybolmuştum. Kulağımdaki iniltileri, sızlanışları ve altımdaki ıslak amı dışında hiçbir şeyin farkında değildim.

Mükemmeldi ve ben böyle bir mükemmelliği beceriyordum. Sikimin bu kadının içini benimle doldurması dışında başka

hiçbir şey umurumda değildi. Tanrı aşkına, ebedi cezaya layık bir günahı işlemek neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

Artık içine girerken ne dediğimi bile bilmiyordum. *Tanrım, lütfen ve özür dilerim. Çok darsın. Bunu yapmak zorundayım, zorundayım, zorundayım.*

Poppy de söylediklerime karşılık veriyordu, kelimeler dudaklarından soluklar ve inilti halinde dökülüyordu. *Tam orası, daha sert. Yakınım, çok yakınım.*

Fiziksel olarak çok daha derine girebilmemin mümkün olmadığını bilmeme rağmen, kendimi daha derine itmek zorunda hissediyordum. Bununla beraber dudaklarını ele geçirdim. Öpücüğüm şiddetli, öfkeli ve tapınır gibiydi. İkimiz de zar zor nefes alıyor olmamıza rağmen durmayı reddediyorduk, onu becermeye devam ediyordum. Kaslarının sıkıştığını, altımda kıvrandığını hissettim. En sonunda paramparça oldu. Sarsılırken dudaklarıma karşı haykırdı ve tırnakları sırtımda kırmızı çizgiler bıraktı. Orgazmının üstesinden birlikte geldik çünkü Poppy vahşi ve ele geçirilmiş bir kadın gibiydi. Altımdaki bedeni dışı bir kaplanı andırıyordu fakat onu becermeye devam ettim. Ardından o noktaya, o eşiğe ulaştık. Dudaklarına tutunmaya devam ederken son bir kez daha kendimi içine ittim ve boşaldım.

Şiddetli bir şekilde boşaldım.

Sikim hâlâ nabız gibi atmaya devam ediyordu, neredeyse ruhumun kalp atışlarını hisseder gibiydim. Kaslarım sıkıştıkça göğsüm de sıkışıyor gibiydi. Bu kadın karşısında olabilecek her şekilde *çıplaktım*. Morarmış kalçalarım, içinde seğiren aletim, her yere sıçramış ve beyaz sunak örtüsüne bulaşmış benim ebedi ruhumla aynı yerdeydi. Sinirlerim altüst olmuştu, kalbimin kapısı ardına kadar açılmıştı. Ve tam da bu yüzden kilise, evlilikle seksin ayrılmaz bir ikili olmasını istiyordu. Çünkü şu anda kendimi onunla evlenmiş gibi hissediyordum. Tıpkı sıradan bir adam ve sıradan bir kadının olabileceği gibi.

SIERRA SIMONE

Birkaç defa daha içine girdim, orgazmın son melodileriyle birlikte kalan son damlaları da dışarı attım. Ellerimin üzerinde doğrulup ona baktığımda bakışlarıyla buluştum.

Dudaklarında miskin ve doyuma ulaşmış bir gülümsemeyle konuştu. “Âmin.”

13. BÖLÜM

Küçük odaya girip ufak, beyaz bir bez ve temizleyici aldım. Normalde bunlar komünyon ayinlerinde her şarap yudumunun ardından kadehi temizlemek için kullanılırdı.

Bu gece Poppy'yi temizlemek için kullanacaktım.

Sunağında seks yapmış olmamın, normal şartlarda oldukça saygın törenler için kullanılan kutsal eşyaları kullanmanın inancımı ciddiye almadığım ve günah işlemekten de öte, kutsala saygısızlık ettiğim anlamına geldiğini düşünebilirdiniz. Oysa gerçek bu değildi. En azından gerçeğin tamamı bu şekilde değildi. Tam olarak açıklayamıyordum fakat her nasılsa, *her şey* kutsal hissettiriyordu. Sunak, sunağın içindeki kutsal emanet ve onun üzerindeki bedenlerimiz. Bugünün ardından suçluluk hissedeceğimi biliyordum, yaşananların sonuçları olacaktı. Lizzy'nin anısı ve uğruna savaşmak istediğim her şeyle yüzleşecektim.

Yine de Poppy'nin kokusu tenimde, tadı dudaklarımdayken bunları düşünmüyordum. Sadece bağı, aşkı, canlı ve renkli bir şeyin vaadini hissediyordum.

Onu temizlemeyi bitirip sunak bezini etrafına sararak oturduğum merdivenin ucuna taşıdım. Bedenini kollarımın arasına aldıktan sonra dudaklarımı saçlarına ve göz kapaklarına sürttüm. Bir yandan da duyması gerektiğini düşündüğüm şeyleri mırıldanıyordum. Ne kadar güzel ne kadar çarpıcı ve ne kadar mükemmel olduğunu söylüyordum.

Üzgünüm demek istesem de aklım ve ruhum hâlâ sersemlemiş bir şaşkınlık içindeydi. Kontrolü kaybedip sert davrandığım için mi yoksa seks yaptığımız için mi üzgün olduğumdan emin değildim.

Oysaki üzgün değildim. Az önce yaptığımız hayat değiştirici seksten çok, tam olarak *bu* an günah işlemeye değerdi. Kollarımda kıvrılmış, başını göğsüme dayamış halde bedenime karşı keyifli soluklar alırken, kıvrımlarını örten uzun sunak örtüsünün altından soluk teni hâlâ görünüyordu.

Parmaklarını göğsümden yukarı çıkarıp köprücük kemiğime dokunduğunda onu derimin altından geçirip ruhuma bastırabilecekmiş gibi yakınımda tuttum.

“Yeminini bozdun,” dedi en sonunda.

Ona baktım, hem uykulu hem de üzgün görünüyordu. Cevap vermeden önce dudaklarım alnını buldu.

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum.”

“Şimdi ne olacak?”

“Ne olmasını istiyorsun?”

Gözlerini kırıştırdı. “Seni tekrar becermek istiyorum.”

Güldüm. “Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

Üzerime ata biner gibi oturana kadar kollarımda döndü, tekrar sertleşmem için sadece derin bir öpücük yeterli olmuştu. Onu yukarı kaldırıp aletimi tekrar kadınlığına hizaladım. Tekrar üzerime otururken boynuna doğru sessizce inledim.

Duyusal algılarım küçük ve ince parçalar halindeydi. Sıcaklık ve ıslaklık. Bacaklarımın üstündeki kıcı. Ağzıma yakın memeleri.

“Bundan sonrane olmasını istiyorsun, Tyler?” diyesordu. Bunu *şu anda*, beni becerirken sormasına inanamıyordum. Sorusuna cevap vermeyi denediğimde neden şimdi sorduğunu anlamayı

başardım. Kontrolcü davranmamı istemiyordu, dürüstlük ve saflık istiyordu. Bu haldeyken aksi mümkün olmayacaktı.

“Durmamızı istemiyorum,” diye itiraf ettim. Kalçalarını üzerimde öne arkaya hareket ettirdiğinde yüzümü göğsüne bastırdım. Orgazmın çok hızlı bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyordum. “Sanki...”

Söyleyemedim. Şu anda, tamamen onun merhametine kalmışken bile söylemiyordum. Çok erkendi, ayrıca ne kadar anlamsız olduğundan bahsetmiyordum bile.

Rahiplerin âşık olma izni yoktu.

Benim âşık olmama izin yoktu.

Parmaklarını saçlarımin arasına sokup yüzüme bakabilmek için başımı geriye çekti. “Eğer sen söylemezsen ben söylerim.”

“Poppy...”

“Senin hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Politika hakkında ne düşündüğünü söylemeni, Kutsal Metinleri okumanı ve seninle Latince konuşmak istiyorum. Seni her gün becermek istiyorum. Birlikte yaşadığımız, her anı birlikte geçirdiğimiz günlerin hayalini kuruyorum. Tyler, eğer bu aş...”

Elimle ağzını kapatıp hızla onu sırtüstü yatırdım ve içine girdim.

“Söyleme,” dedim. “Henüz değil.”

“Neden?” diye fısıldadı. Gözleri irileşmişti ve biraz da incinmiş görünüyordu. “Neden söyleyemiyorum?”

“Çünkü bir kez söylediğinde ve ben de bir kez *söylediğimde*, her şey değişmek zorunda olacak.”

“Çoktan değişmedi mi?”

Haklıydı, onu Tanrı’nın huzurunda öptüğüm anda her şey değişmişti. Onu piyanonun üzerine eğdiğimde her şey değişmişti. Belki de günah çıkarma kabinine adım attığı anda bile değiştiğini söylemek mümkündü.

Ama eğer ona âşırıksam... eğer Poppy de bana âşırıksa... bu, kilisede yaptığım şeyler için ne anlama gelirdi? Gizli bir ilişki içindeyken rahipler cemiyetinde cinsel ahlaksızlıkla mücadele edemezdim. Eğer mesleğimden uzaklaşırsam, mücadele etme yeteneğimi tamamen kaybederdim. Olduğum adamı kaybetmiş olurum.

Diğer seçenek Poppy'yi kaybetmektir ve henüz bunu düşünmeye hazır değildim. Bu yüzden sorusuna cevap vermek yerine içinden çıkıp onu ters çevirdim ve elimi kalçasında dolaştırıp klitorisini buldum. Arkadan içine girdiğimde sadece üç dört vuruş ardından zirveye ulaşmıştı. Tıpkı olacağını bildiğim gibi, saldırganlaşmam onu daha hızlı boşaltmıştı.

Orgazmını takip ederken dudaklarımdaki adı bir dua gibiydi. İçine girerken sanki geleceği ve geleceğin sunacağı korkunç seçimleri bir kenara fırlatabilecekmiş gibi hissediyordum.

Ah Tanrım, bunun doğru olması için her şeyimi verirdim.

“Hâlâ evinin bu kadar temiz olmasına inanamıyorum,” dedi Poppy.

Kiliseyi temizledikten sonra gizlice evime gelmiştik ve şimdi yatağımdaydık. Saygıyla karışık bir hayranlıkla saçlarını okşuyor, uzun koyu tutamlarına dudaklarım ve parmak uçlarımla tapınıyordum. Uyuşuk bir şekilde yastık muhabbeti yapıyor, *The Walking Dead* hakkındaki tahminleri tartışıyor, Latince metinlerden bahsediyor ve geçtiğimiz ay birbirimize duyduğumuz arzu yüzünden nasıl acı çektiğimizi konuşuyorduk.

Bunu söylediğinde neredeyse onu tekrar öpmek üzereydim, bu yüzden elimi çarşafın altına sokup memelerini kavramakla yetindim.

“Temiz şeyleri severim.”

“Hayranlık uyandırıcı. Sadece senin gibi adamlar genelde böyle olmaz.”

“Benim gibi adamlar derken neyi kastediyorsun? Rahipler mi?”

“Hayır.” Vücudunu bana yaklaştıırken gülümsüyordu. “Genç. Çekici. İyi görünümlü. Harika bir iş adamı olurdun.”

“Kardeşlerim öyleler,” dedim. “Ben hiç o tür şeylere ilgi duymadım. Hiçbir zaman para ya da başarı istemedim. Eski şeyler hoşuma giderdi. Eski diller ve eski ayinler. Eski tanrılar.”

“Sanırım nasıl bir ergen olduğunu hayal edebiliyorum,” dedi düşünceli bir ses tonuyla. “Kızları çılgına çevirdiğine eminim. Ateşli, atletik *ve* kitap kurdu. Ayrıca temiz.”

“Hayır, her zaman temiz değildim.” Bir anlığına tereddüt etsem de az önce bu kadar özel şeyler paylaşmışken, gerçeği neden ondan saklayacaktım ki? Sadece depresif olduğu için mi? Birdenbire kendimi paylaşmak isterken buldum. İçinde bulunduğum tüm o karanlık şeyleri bilmesini istiyordum. Ona sırtımdaki bütün yükleri göstermek, zekâsı ve şefkatiyle onları benden almasını istiyordum.

Elimi memesinden çekerek parmaklarımı kaburgalarının altından geçirip onu kendime çektim.

“Kız kardeşimi bulduğum gün,” diye başladım. “Mayıs ayının bir cumartesi günüydü. Dışarıda şiddetli bir fırtına vardı, gündüz olmasına rağmen her yer loştu. Gece gibiydi. Lizzy, Sean’ın arabasını almıştı; o zamanlar ikisi de Kansas Üniversitesi’ndeydi. Yani sadece hafta sonu için gelmişti. Ebeveynlerim, Aiden ve Ryan’ı öğle yemeği için dışarı çıkarmıştı, Lizzy’yi de götürdüklerini düşünmüştüm. Geç saatte yatmıştım ve uyandığımda ev boştu.”

Poppy bir şey söylemese de cesaret verir gibi biraz daha yaklaştı.

“Trafo patlamış gibi parlak bir ışık göründü ve büyük bir gürültü duyuldu. Ardından elektrikler gitti. El feneri almaya gittim ama aptal piller bitmişti, yenilerini almak için garaja gitmek

zorundaydım. Brookside'da eski bir evde oturuyorduk, bu yüzden garajımız evden bağımsızdı. Yağmurda yürümek zorunda kalmıştım, oraya ilk girdiğimde etraf çok karanlıktı. İlk başta onu görmedim...”

Elimi bulup sıktı.

“Pilleri buldum, arkamı döndüğüm sırada şimşegın çakması büyük şanstı yoksa onu göremezdim. Orada asılı duruyordu, sanki zamanda donmuş gibiydi. Filmlerde hep sallanırlar veya bir gıcirtı sesi duyulur ama hareketsizdi. Öylece duruyordu. Ona doğru koştuğumu, kablolarla dolu bir süt sandığına takıldığımı hatırlıyorum. Boya kutularından oluşan bir kule devrilmişti. Kendimi yerden kaldırdım. Lizzy'nin kullandığı bir merdiven vardı... şey için...” Kelimeleri söyleyemiyordum, “*Kendini asmak için kullandığı bir merdiven vardı,*” diyemiyordum.

Devam etmeden önce yutkundum.

“Merdiveni tekrar dikleştirip tırmandım. Onu kucağıma alıp aşağı indirene kadar yere düştüğüm için ellerimin kirli olduğunu fark etmemiştim. Yağmurdan ıslanmış, ardından kir ve yağa bulanmıştı. Yüzünde lekeler bırakmıştım...”

Derin bir nefes aldım. Hissettiğim paniği, aceleyle 911'i aradığım anı ve ailemle hıçkırarak yaptığım telefon görüşmesini tekrar yaşıyordum. Aceleyle eve gelmişlerdi. Ebeveynlerim ve Aiden polisten sadece birkaç saniye önce garaja girmişlerdi ve kimse Ryan'ı dışarıda tutmayı düşünmemişti. Ablasını garajın zemininde ölü gördüğünde sadece sekiz ya da dokuz yaşındaydı. Sonra kırmızı ve mavi ışıklar, sağlık görevlileri ve soğuk teniyle boş gözleri bize çoktan bildiğimiz şeyi söyledi.

Lizzy Bell -hayvan barınağında gönüllü olarak çalışan, Britney Spears âşığı ve on dokuz yaşındaki bir kızı oluşturan diğer binlerce şey- ölmüştü. Birkaç dakika boyunca nefeslerimizin sesi ve Poppy'nin ayağını benimkine sürmesiyle beraber hışırdayan çarşaf dışında hiçbir ses yoktu. Anılar yavaşça zihnime dolmaya başladığında devam ettim.

“Annem sürekli Lizzy’nin yüzündeki lekeleri silmeye çalışıyordu,” dedim. “Otopsi için cesedin alınmasını beklerken, bütün zaman boyunca o lekelerle uğraştı ama yağ lekesi o kadar kolay çıkmazdı. Lizzy, ona veda edene dek yüzünde o lekeyi taşıdı. Bundan nefret ettim. Ölesiye nefret ettim. O sikik garajı tamamen temizlemeyi aklıma koydum ve temizledim. O zamandan beri hayatımdaki her şeyi temiz tutuyorum.”

“Neden?” Poppy tek dirseğinin üzerinde durabilmek için doğruldu. “Bu sana daha mı iyi hissettiriyor? Bir daha böyle bir şey olmasından mı endişeleniyorsun?”

“Hayır, o yüzden değil. Bunu hâlâ neden yaptığımı bilmiyorum. Galiba bir tür dürtü.”

“Kulağa kefaret gibi geliyor.”

Cevap vermeyerek söylediğini düşündüm. Bu şekilde söylediğinde Lizzy’nin gitmesine hâlâ izin vermemişim, hâlâ ölümüyle boğuşuyormuşum gibi görünüyordu. Sanki o gün, ona engel olmak için uyanık olmamanın suçluluğuyla boğuşuyormuşum gibi. Fakat aradan on yıl geçmişti, bunu hâlâ düşünmem mümkün değildi. Değil mi?

“Nasıl biriydi?” diye sordu. “Yaşarken nasıldı?”

Bir dakikalığına düşündüm. “Lizzy benim ablamdı. Bazen annelik yapar, bazen de acımasız davranırdı. Yine de çocukken ne zaman karanlıktan korksam odasında uyumama izin verirdi. Biraz daha büyüdüğümde sokağa çıkma yasağımı çiğnediğim zamanlar arkamı kollardı.”

Panjurların yorganın üzerine yansıyan çizgilerine baktım. “Berbat pop müziği çok ama çok severdi. Sean’ın arabasını ödünç aldığında CD çalarına hep kendi sevdiği şeyleri bırakırdı. Arkadaşları arabasına binip de CD çaları oynattığında bir erkek grubunun ya da Britney Spears’ın çalması Sean’ı çok kızdırırdı.”

Poppy başını eğip tahminde bulundu. “Britney Spears dinlemenin sebebi Lizzy.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Bana onu hatırlatıyor. Odasında o kadar yüksek sesle şarkı söylerdi ki evin her yerinden sesi duyulurdu.”

“Sanırım onunla iyi anlaşırdım.”

Gülümsedim. “Ben de öyle düşünüyorum.” Fakat gülümsemem kayboldu. “Cenazenin olduğu hafta sonu Sean ile birlikte evdeki akrabalarından birkaç dakikalığına kaçmak için Taco Bell yemeye karar verdik. Arabayı ben kullanmak istedim ama düşünemedim... Arabayı en son Lizzy’nin kullandığını hatırlamamıştık. Müziği çalmaya başladığında... Sean altüst oldu.”

Ağabeyimin hissettikleri, aslında altüst olmak ifadesiyle tam olarak açıklanamazdı. Yirmi bir yaşma yeni girmişti, Lizzy’nin yasını İrlandalılara özgü bir şekilde tutmuştu. Oldukça fazla viski içip çok az uyuyarak. Arabayı çalıştırdığımda “Oops, I Did It Again” çalmaya başlamıştı, Lizzy sesi sonuna kadar açtığı için tiksindirici bir şekilde müzik yankılanıyordu. Sean ile donakalmıştık, CD yerine sanki az önce oradan bir şeytan çıkmış gibi bakıyorduk. Sonra bağırmaya ve küfürler savurmaya başladı. Ön panele attığı tekme o kadar sertti ki eskimiş plastik kırıldı. Araba öfkesi ve ilkel kederiyle sallanıyordu. Lizzy ve Sean’ın yaşları birbirine yakındı, bu yüzden hem en iyi arkadaş hem de birbirlerinin can düşmanlarıydılar. Aynı arabayı, aynı öğretmenleri ve en sonunda da aynı üniversiteyi paylaşmışlardı. Aralarında sadece bir yaş vardı. Lizzy’nin ölümü, Bell kardeşler arasında en çok Sean’ın hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı.

Bu yüzden arabasında görünür bir boşluk yarattı, Taco Bell’lerimizi alıp bir daha bu konu hakkında konuşmadık. Hâlâ da konuşmuyorduk.

“Bu hikâyeyi daha önce kimseyle paylaşamadım,” dedim. “Lizzy hakkında böyle konuşmak daha kolay.”

“Nasıl?”

“Çıplak ve birbirimize dolanmışken. Sadece... seninleyken. Seninleyken her şey daha kolay.”

Başını omzuma yasladı, bir süre öylece uzandık. Uykuya daldığını düşündüğüm sırada karanlıkta sesi duyuldu. “Benimleyken kendini bırakmaktan korkmanın sebebi Lizzy mi?”

Şaşırarak, “Hayır,” dedim. “Neden böyle düşündün?”

“Yaptığın pek çok şeyin arkasındaki motivasyonun sebebi o gibi görünüyor. Ayrıca cinsel olarak yaralandı. Onun başına gelenlerin bir başkasının başına gelmesinden ve bundan sorumlu olmaktan korkuyor olabilir misin?”

“Ben... sanırım hiç bu yönden düşünmemiştim.” Parmaklarım tekrar saçlarını bulup onlarla oynamaya başladı. “Sebebi bu olabilir, bilmiyorum. Seksi ne kadar çok sevdiğimi üniversitede keşfettim ama zordu. Kendine güvenen, akıllı ve özgüvenli bir kızla karşılaştım bile seksin sert olmasından hoşlanmazlardı. Eğer sertlikten hoşlanan bir kız bulduysam sertlikten hoşlanmasının sebebi duygusal sorunları oluyordu. Vê evet, ne zaman öyle bir kız görsem aklıma Lizzy geliyordu. Ne kadar işareti kaçırdığımızı düşünüyordum. Eğer duygusal sorunlarından yararlanan bir erkek görürsem de...”

“Kadınlar konusunda pek şanslı değilmişsin gibi duruyor.”

“Tam olarak değil. Üniversitede gerçekten harika birkaç kız arkadaşım oldu. Yine de o yanımı sakladım. Böylece sağlıklı, kendine güvenen kız arkadaşlara ve vanilya sekse* sahip olmak daha kolay oluyordu. Daha güvenliydi.”

“Böylece rahip oldun.”

“Bu *daha da* güvenliydi.”

Doğrulup bana baktı, gölge ve sokak ışıkları yüzüne yansıyor. “Beni incitmiyorsun. Ciddiyim. Bana bak, Tyler.”

Bakışlarımı ona çevirdim.

*Herhangi bir özellik veya fantezi barındırmayan, klasik ve normal türdeki cinsel ilişkilere denir.

“Sertlikten hoşlanma sebebim duygusal olarak hasarlı olmam değil. Hayatım boyunca prenses muamelesi gördüm. Şımartıldım, övüldüm ve bana zarar verebilecek her şeyden korundum. Sterling bana öyle davranmayan ilk kişiydi.”

Sterling.

Çenem kasıldı. Poppy’nin birçok ilkinin sahibi olması hoşuma gitmiyordu. Hiç mantıklı olmadığına farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Belki de asıl hoşuma gitmeyen şey onunla yaşadığı çoğu ilki hatırlamasıydı.

“Sanırım yasak olması ve yasak olduğu için de edepsiz hissettirmesi beni tahrik eden şeylerden biri. Öte yandan bana kendimi kırılmaz hissettiren bir tarafı vardı. Güçlü hissettiren. Birlikte olduğum adam bunu fark edecek kadar bana saygı duyuyormuş gibi. Ben yatak odasında bu deneyimi yaşayabilecek, ardından da normal ve sağlıklı bir hayat sürebilecek kadar güçlüyüm.”

“Sterling ile işlerin yürümemesi kötü olmuş.”

Vay canına, Tyler. Bu etik değildi. Huzursuz ve kıskançtım, benim hatam olmayan bir şey yüzünden azar işitiyor gibi hissediyordum.

Gerildi. “Sterling ile yürümemesinin sebebi yatak odasında yaşadıklarımızla gerçek hayat arasındaki ayrımı yapamamasıydı. Seks sırasındaki davranış şekli hoşuma gittiği için gerçek hayatta da böyle olmasını istediğimi sanıyor. Fahişe olmak istediğimi düşünüyordu. Aslında sadece baş başayken onun fahişesi olmayı istiyordum. Kulüpte onu bırakıp gitmemin sebebi buydu.”

Ama önce seni becermesine izin verdin.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözlerini kıstı. “Onu kıskanıyor musun?”

Yalan söyledim. “Hayır.”

“Burada benimle uzanıyor olman bile yanlış,” dedi. “Toplum içinde el ele tutuşamayız, günah işlemekten birlikte hiçbir şey

yapamayız. İşini kaybedebilir, hayatına anlam katan tek yerden sürülebilirsin ve endişelendiğin şey eski erkek arkadaşım mı?”

“İyi tamam. Evet. Evet onu kıskanıyorum. Senin için buraya gelmesini kıskanıyorum. Bunu *yapabilmesini* kıskanıyorum. O senin peşinden koşabilir ama ben yapamam.”

Kelimelerim uzun bir süre havada asılı kaldı.

Başını eğdi. “Tyler... biz ne yaptık? Biz ne yapıyoruz?”

Yine oraya geri dönmüştü, düşünmek istemediğim şeyleri düşünüyordu.

Ona uzanarak kendime çektim ve yüzümün önünde diz çökecek şekilde konumlandırımdı.

“Bunu konuşmamız gerek,” dese de dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdiğim anda inledi. Böylece bu anı tekrar dondurmayı başardığımı, konuşmayı ve verilecek tüm kararları başka bir zamana ertelediğimi biliyordum.

14. BÖLÜM

*İ*sa, karanlıkta söylenen her sözün gün ışığında duyulacağını söylemişti. O sabah yatağında yalnız uyandığımda, tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. Dün gece düşünmeyi ertelediğim her şey geri gelmiş, önüme yığılmıştı. Şimdi sadece bununla yüzleşmek zorunda değil, aynı zamanda bununla tek başıma yüzleşmek zorundaydım.

Neredeydi? Herhangi bir not, mesaj ya da lavaboda kahve bardağı yoktu. Veda etmeden gitmişti ve bu, göğsümde keskin ve sancılı bir sızıya neden olmuştu.

O bu mesleği yapmıyor, diye hatırlattım kendime. Meslekten olmayan insanlar böyle yaparlardı. Tanışır, düzüşür ve hayatlarına devam ederlerdi. Çabucak âşık olmazlardı.

Diğer yandan dün gece bunu söylemek üzereydi, itiraf etmeye hazırdı. Yoksa bunu hayal mi etmiştim? Belki de aramızdaki kıvılcımın iki taraflı olduğunu hayal etmiştim. Belki de sadece beni -yakışıklı rahibi- merak ediyordu ve şimdi merakını giderdiğine göre hayatına devam etmeye hazırdı.

Kahvaltı için kalmayı umursamayacak bir kadın için yemini mi bozmuştum.

İsteksiz bir şekilde banyoya girip aynaya baktım. İki günlük kirli sakalım, karışmış saçlarım ve köprücük kemiğimdeki morluk bana bakıyordu.

Yansımadaki adamdan nefret ettim, öyle ki neredeyse camı yumruklayacaktım. Kırıldığını duymak, binlerce keşiğin acısını

hissetmek istiyordum. Sonra, küvetin kenarına oturup ağlama dürtüsüne boyun eğdim.

Ben iyi bir adamdım. İyi bir adam olmak için çok çalışmış ve kendimi, hayatımı Tanrı'nın istediği şekilde yaşamaya adanmıştım. İnsanlara tavsiyeler vermiş, onları teselli etmiş, saatlerce dua etmiş ve meditasyon yapmıştım.

Ben iyi bir adamdım.

O zaman neden böyle bir şey yapmıştım?

Poppy sabah ayinine gelmemişti ve gün içinde ondan haber alamamıştım. Ayrıca açık mavi Fiat marka arabasının hâlâ garaj yolunda olup olmadığını kontrol etmek için gereğinden fazla pencerenin önünden geçmiştim.

Oradaydı.

Her üç dakikada bir telefonuma bakıp mesaj var mı diye kontrol etmiştim. Birkaç defa mesaj yazmış fakat hiçbirini göndermeyip kendimi azarlamıştım. Daha bu sabah banyoda tıpkı bir bebek gibi ağlamıştım. Aptalca, sesli ve hıçkırıklarla doluydu. Birbirimizden uzak kalmamız daha iyiydi, Poppy'nin yanında dikkatimi toplayamıyordum. Kontrolümü kaybediyordum, bana günahların ve cezaların sadece boğuk kahkahasını duymak için katlanılabilir olduğunu hissettiriyordu. Şu anda yapmam gereken tek şey, hayatım olarak adlandırdığım bu karmaşaya öncelik verip işleri yoluna koymaktı.

Bu mesafeyi benimsemek, ihtiyatlı ve cinsel perhiz için gerekli bir davranıştı. Onunla tanıştığımdan beri yaptığım ilk akıllıca şeydi.

Veda etmeden gittiği için gururumun incinmesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

O gece gençlik grubunun okula dönüş partisi vardı, bu yüzden geceyi pizza yiyerek, video oyunu oynayarak ve kızları etkilemeye çalışan erkeklerin kendilerini tamamen aptal durumuna

düşürmelerini engelleyerek geçirdim. Son çocuk da kiliseden ayrılınca bodrumu temizleyip eve döndüm. Soyunup üzerime eşofmanımı geçirdikten sonra yatak odamın penceresinden düşüncelere dalmış bir şekilde Poppy'nin garaj yoluna baktım.

Kilise, onun ve benim aramdaki her şeyin yanlış olduğunu söylüyordu. Şehvet ve zinaydı. Yalandı. İhanetti.

Aynı zamanda kilise, tüm sınırları aşan bir aşktan da söz ediyordu. İncil, Tanrı'nın isteğini yerine getiren *ve* gayet insani arzulara sahip olan insanların öyküleriyle doluydu. Demek istediğim, bunun neresi günahtı? Poppy ve benim birbirimizi sevmemizin kime zararı vardı?

Güven meselesi, diye hatırlattım kendime. Çünkü eğitimli bir teolog gibi günahın epistemolojik doğasıyla boğuşurken aynı zamanda bir yol göstericiydim. Yol göstericilerin pratik yapıları gerekiyordu. Sorun şuydu ki buraya kiliseye güvenilmesini sağlamak, başka bir adamın hatalarını düzeltmek için gelmiştim. Poppy ile ilişkim rızaya dayalıydı ve diğer her şey önemsizdi, yine de bunu mahvedecekti. İşimi, hedeflerimi, Lizzy'nin hatırasını.

Lizzy.

Poppy ile onun hakkında konuşmak çok iyi hissettirmişti, aile içinde bu konu pek konuşulmazdı. Aslında annemle yalnız olmadığımız sürece hiç bu konuya girilmezdi. Onun hakkında konuşmak acımı dindirmemiş olsa da daha farklı bir hale getirmişti, kolaylaştırmıştı. Pencereden uzaklaşarak gümüş ve yeşim boncuklardan oluşan, en sevdiğim tespihimi almak için komodine ilerledim.

Eskiden Lizzy'nindi.

Dua etmedim fakat oturup boncukları parmaklarımın arasından geçirirken hem düşündüm hem de üzüldüm. En sonunda, zihnimin endişe ve suçluluk duygusunun eskimiş yollarına doğru kıvrılmasına izin verdim.

Yokluğunun yeni ve zorlu acısını hissetmeye, tüm korkularımın ilhamı olmasına müsaade ettim. Bütün bunlarla boğuşarak uykuya dalarken peşimi bırakmayan asıl şey Poppy'nin benimle işinin tamamen bitmiş olması ihtimaliydi.

Ertesi gün krep kahvaltısının yapıldığı gündü, Poppy kahvaltıya gelmiş ve benden uzak durmuştu. Konuştuğu tek kişi Millie'ydi, son konuk da merdivenlerden çıktıktan sonra oradan ayrılmıştı.

"Dün öğleden sonra Gel ve Gör buluşmasına katıldı," dedi Millie. "Katılmaya meraklı görünüyor. Ona ilmihalin nasıl bir şey olduğunu anlattım ve galiba kabul de etti ama başka bir kili-sede yapıp yapamayacağını sordu." Millie'nin bakışları sertleşti. "Aranız bozulmadı, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Her şey yolunda."

"Yani bu sabah ikinizin de fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünmesinin sebebi bu muydu?"

Yüzümü buruşturdum. Millie çoğu insandan daha kurnazdı ama *hiç kimsenin* Poppy ile aramdaki dinamiği fark etmesini istemiyordum. Dostluğumuzu ya da gerginliğimizi görmelerini istemiyordum. Sadece birkaç kez seks yapmıştık ama şimdiden her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"St. Margarets'in ona ihtiyacı var, Peder Bell. Umarım bunun içine sıçmayı planlamıyorsundur."

"Millie."

Kapitone çantasını kaldırıp, "Ne?" diye sordu. "Yaşlı kadınlar küfredemez mi? Çağın gerisinde kalma, Peder."

Ve böylece gitti.

Haklıydı. St. Margarets'in Poppy'ye ihtiyacı vardı. Benim de Poppy'ye ihtiyacım vardı. Ayrıca St. Margarets'in ve Poppy'nin de bana ihtiyacı vardı. Oldukça fazla insanın, oldukça fazla

insana ihtiyacı vardı. Tüm kartları aynı anda elimde tutmanın bir yolu yoktu, birini düşürürdüm ve bunun yıkıcı sonuçları olurdu.

Pazar akşamı olduğunda endişeme yenik düşmüştüm, bu yüzden Poppy'ye mesaj attım.

Seni düşünüyorum.

Göğsümle boğazım birbirine yapışmış gibi hissediyordum. Ekranda beliren üç noktayla birlikte neredeyse yerimden kalkacaktım, bu noktalar yanıt yazdığı anlamına geliyordu. Sonra kayboldular.

Derin bir nefes verdim. Yazmayı bırakmıştı. Cevap veremeyecekti.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Kendime Millie'nin güveçlerinden birini ısıtıp viski eşliğinde üç bölüm *House of Cards* izledim.

Lizzy'nin tespihini tutarak uyuyakaldım, bir şekilde kendimi hayatımdan hiç olmadığım kadar uzakta hissediyordum.

Sabah Poppy'yi ayinde görmemiştim, bu yüzden Rowan'ın günah çıkarma seansından sonra beklediğim son şey onun kabinin diğer tarafında oturmasıydı.

Kapının tereddütlü gıcirtısından, yumuşak kalçalarına değen elbisenin kusursuz hışırtısından ya da aniden tenimin elektriklenmesinden mi bilmiyordum ama tek kelime bile etmeden gelenin Poppy olduğunu biliyordum.

Kapı kapandı ve bir süre sessizce oturduk. Poppy hafifçe nefes alıyor, bense endişeyle başparmağımı avucuma vuruyordum. Sadece onun yanında olduğum için bile yarı sertleşmekten nefret ediyordum.

Sonunda konuşabildim. "Neredeydin?"

Nefesini verdi. "Burada. Tam buradaydım."

“Öyle hissettirmedi.” Kulağa ne kadar acı ve yaralı geldiğini duyunca kendimden utandım ama umurumda değildi. Yirmi bir yaşındaki Tyler Bell, bir kızın gurur zırhını indirmesine asla izin vermez, ona incindiği asla göstermezdi. Şimdiyse neredeyse otuz yaşındaydım, üniversite çağını çoktan geçmiştım ve o zamanlar benim için neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen şeyler, şu anda çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Belki de değişen ben değildim. Belki de Poppy’nin her yaşta, her yerde üzerimde bırakacağı etki buydu. Bana bir şey yapmıştı ve ben bunun adil olmadığını düşünmüştüm. Biraz huysuzcaydı. Orada öylece oturup bizimle ilgili, içinde bulunduğumuz durumda *biz* ne anlama geliyorsa, benim kadar çok üzülmemesi adil değildi.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu.

Duvara yaslanarak, “Hayır,” dedim ve sonra tekrar düşündüm. “Biraz. Bilmiyorum.”

“O halde kızgınsın.”

Kelimeler dudaklarımdan zar zor döküldü. “Sanki ben her şeyimi riske atıyormuşum ve sen de hiçbir şeyi riske atmıyormuşsun gibi hissediyorum. Bunun yanı sıra uzaklaşan da sensin, bu adil gelmiyor.”

“Neyden uzaklaşıyorum, Tyler? Sahip olamayacağımız ilişkiden mi? Kariyerini mahvedecek hatta belki daha kötüsüne sebep olacak seksten mi? Son üç günümü kendimi güçlkle tutarak geçirdim çünkü seni istiyorum. Seni çok istiyorum ama sana sahip olursam hayatını mahvederim. Sence bu *bana* nasıl hissettiriyor? Sadece kendi iyiliğim için geçim kaynağını, topluluğunu parçalamak istediğimi mi sanıyorsun?”

Konuşmayı kestiğinde bile ani patlaması zihnimden çıkmadı. Kendini suçlu ve sorumlu hissedeceği hiç aklıma gelmemişti. Beni mahvedecek bu şeyin parçası olmanın suçluluğunu taşıyamayacağı için benden uzak durmak isteyeceğini düşünmemiştim.

Ne cevap vereceğimi bilemedim, aynı anda hem minnettar hem şaşkın hem de incinmiş hissediyordum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Son itirafının üzerinden ne kadar zaman geçti?”

İç çekti. “O halde bu konuşma bu şekilde mi ilerleyecek?”

Konuştüğümüz sürece nasıl gerçekleşeceğinin bir önemi yoktu. “Eğer istersen.”

“Ne var biliyor musun? İstiyorum.”

Poppy

Evlenmeden önce seks yapmak günahtı, değil mi? Ve eminim ki bir rahiple seks yapmak da günahdır. Sunakta düzüşmenin Rahiplik Ansiklopedisi’nde yer almadığını düşünüyorum ama muhtemelen o da günahdır. O yüzden bugün bunları itiraf edeceğim. O sunakta seni bacaklarımın arasında görmenin beni nasıl delirttiğini itiraf edeceğim. Sonunda seni kontrolü bırakmaya ikna ettim. Her zamankinden daha insan ve her zamankinden daha hayvandık. Yine de bir şekilde kendimi Tanrı’ya çok yakın hissedebildim; sanki tüm ruhum uyanmış, alarına geçmiş ve dans eder gibiydi. Bakışlarımı haça, çarmıhta asılı duran İsa’ya çevirdiğimde aşk için parçalanmanın böyle bir şey olduğunu düşündüm. Yeniden doğmak böyle bir şeydi. Omzumun üzerinden sana baktım, beni çiviliyordun; İsa da çivilenmişti. Birden her şey tek saklı ve ısıltılı bir gizeme dönüştü. Derin ve sözel. Anlaşılmaz şekilde eski bir şey yapmışız, kendimizi bizi birbirimize bağlayan gizli bir törende bulmuşuz gibi hissediyordum. Ama bu kadar ağır bir bedeli varken bu duygunun tadını nasıl çıkarabilirdim? Onu nasıl kutlayabilirdim?

Sana kendimi suçlu hissettiğimi söyledim ve bu doğrudu. Yine de suçluluğun etrafını çevreleyen pek çok şey var. Suçluluğu neşeden ve arzudan ayıramıyorum. Ne zaman bir karar verdiğimi düşünsem fikrimi değiştiriyorum. Sana, yeminlerine ve

seçimlerine uyman gerektiğini ya da birbirimizi görmeye devam etmek için bir yol bulmamız gerektiğini söyleyecek olsam kararım değişiyor.

Endişe bir tür günahtır, bunu ben bile biliyorum. Yine de tarladaki bir zambaktan* daha fazlasıyım. Ben topraktan koparılmış ve ayaklarının dibine bırakılmış bir zambağım. Söz konusu sen olduğunda köksüz ve çaresizim. Gün ışığı ve su için tamamen senin merhametin altındayım. Ve bunun için sana ait olmam bile gerekmiyor. Nasıl endişelenmem?

Dün gece, mesajına cevap vermeyi gerçekten çok istedim ama ne söyleyebileceğimi, düşüncelerimi nasıl tutarlı birkaç cümleye dönüştürebileceğimi bilmiyordum. Evine gelip seninle konuşmak istedim fakat eğer bunu yaparsam sana dokunmaktan ve seni becermekten kendimi alıkoyamazdım. İşleri olduğundan daha karmaşık hale getirmek istemedim.

Fakat sonra, mesajına bakmaya devam ettim. Benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü, içimdeyken nasıl hissettiğini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Altında nasıl hareket ettiğimi düşünüyor muydun, diye düşündüm. Mutfağında olanları, içime girerken ikimizin de o noktaya baktığımızı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Ve işte son itirafım. Yatak odamda diz çöktüm, dua edecek gibiydim ama bunun yerine bacaklarımı aralayıp bunu yapanın sen olduğunu hayal ederek parmaklarımla kendimi becerdim.

Boşaldığım zaman, Tanrı'dan adını söylediğimi duymuş olmanı diledim.

*İncil'de geçen bu ifade İsa'nın "Dağdaki Vaazı" olarak bilinen vaazda yer alır. İsa burada dünyadaki nimetlere çok fazla odaklanmamaları, doğadaki güzelliklerin Tanrı'nın kudretini yansıttığı ve O'nun tarafından sağlandığını ifade eder. İsa, Tanrı'ya güvenmeyi ve her şeyin O'nun kontrolü altında olduğunu vurgulamak istemiştir.

15. BÖLÜM

Muhtemelen insanlar nefes alışverişlerim hızlandığı için beni yargıarlardı. Pantolonumun üzerinden kendimi avuçlamama tepki gösterirlerdi. Ama Poppy'nin dizleri üzerine çökmüş, gözlerini kapatmış ve beni düşünerek güzel amını parmakladığını hayal etmek karşı konulmazdı.

Kemerimi çözerken, "Poppy," dedim. "Biraz daha anlat."

Kemerin ve fermuarın sesini duyabildiğini biliyordum. Titrek bir nefes alıp verdi.

"Bir elimle mememi avuçladım," diye fısıldadı. "Öbürüyle de klitorisimi okşadım. Sikini o kadar çok istiyordum ki düşünebildiğim tek şey buydu. Beni nasıl esnettiğini, her seferinde o mükemmel noktayı bulduğunu düşünüyordum."

Arkama yaslanmış bir şekilde, sikimi çıkarıp avuçladım ve elimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Boşaldığında ne düşünüyordun?" diye sordum. Tanrım, ahlaksız olmasını istiyordum. Kahrolası ahlaksızlığı istiyordum.

Poppy beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Beni parmaklarken kıcıımı becerdiğini düşünüyordum. Sırtıma boşalmak için nasıl geri çekildiğini hayal ediyordum."

Siktir. Daha önce de serttim ama şimdi neredeyse kaya gibiydim. Kimi kandırıyordum ki? Onu tekrar becermem gerekiyordu ve bunu tam burada, kilisede, gün ortasında yapacaktım.

"Ofisime," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Şimdi."

Kabinden dışarı çıktığında sikimi tekrar pantolonuma sokup onu takip ettim, fermuarı çekmekle uğraşmamıştım. Ofise girdiğimiz anda kapıyı kapatıp kilitledim ve o bana döndüğü sırada ben de ona doğru döndüm.

İki fırtına bulutu gibi bir araya geldik, ayrılmış varlıkların çarpışıp bütünleşmesi gibiydi. Ellerden, dudaklardan, dişlerden, ısırıklardan, öpücüklerden ve iniltilerden ibarettik. Onu masaya yerleştirmek için geri geri yürüdüm ama bacaklarımız birbirine dolanınca yere düştük ve kollarımla onu kafesledim.

Endişeyle, “İyi misin?” diye sordum.

“Evet.” Ses tonu şabırsızdı, yakalarımın tutup beni dudaklarına doğru çekti. Öpücükleri beni kendimden geçirdi, dudaklarının yumuşaklığı eteğinin altındaki ipeksi sıcaklığın bir yansıması gibiydi.

“Seni sikmek zorundayım,” dedim öpücüklerin arasından. Bir gerçeği belirtmiştim. Uyarmıştım. Elimi aşağı kaydırduğım da, bir kez daha çamaşır giymediğini fark ettim.

“Ahlaksız kız,” dedim. “Kahrolası ahlaksız kız.”

Dokunuşumun altında kıvranıp parmaklarımın daha iyi erişebilmesi için kıcını yukarı kaldırdı. İki parmağımı amına sokarken dudaklarım boynundaydı. Şimdiden çok ıslanmıştı ve sert olmam onu daha da azdırmış gibiydi. Elleriyle gömleğimi avuçladı. Ben de saldırıma devam edip korkunç şeyler söyledim. *Beni azdırıyorsun, sürtük ve bunu istiyorsun, bunu istediğini biliyorsun.*

İnledi, söylediklerim Poppy’yi parmaklarımın yapabileceğinden çok daha fazla azdırıyordu. Bir tarafım ona söylediğim bu aşağılayıcı sözlerin beni bu kadar tahrik etmesinden utanırken diğer tarafım utancıma çenesini kapamasını ve sadece onu becermesini söylüyordu.

Dudaklarım onunkilerin üzerindeyken pantolonumu sikimi serbest bırakacak kadar aşağı çekip tek bir sert hareketle kendimi içine ittim.

Bacaklarını belime, kollarını boynuma doladı. Yakıcı ağzı her yerdeydi. İçine girmeyi sürdürüp bütün şüphenin, kıskançlığın ve korkunun beni ele geçirmesine izin verirken altımda kıvrınması çıplak elle elektrik teli tutmak gibiydi. Onu, bana aitmiş gibi hissedene kadar becerecek, yürüyemez hale gelene kadar da sikecektim.

Poppy'yi ondan uzak kalamayana dek becerecektim.

Her itiş beni orgazma daha da yaklaştırdı ama bir düşünce peşimi bırakmıyordu. Vücudumu onunkine bastırıp klitorisini arkaya doğru okşadım. Kıvranıyor ve etrafımda sıkışıyordu, çok yakındı.

“Sikimi kışına sokmama izin ver, Poppy.” Burnumun ucunu çenesi boyunca gezdirip titremesini sağladım. “Seni oradan becermek istiyorum.”

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı. “Evet. Lütfen.”

Detayları ve daha hazırlıklı bir yere gitmeyi düşünmeye zamanım yoktu. Sadece birkaç adım ileride işe yarayacak bir şeyim vardı ve başka bir şey arayarak vakit kaybetmeyecektim.

İçinden çıktım, o kadar serttim ki canım acıyordu. Ayağa kalkarken, “Kıpırdama,” diye emrettim. Arka taraftaki kilere doğru giderken sikimi çamaşırlarımın içine geri soktum. Kutsal yağlarımızı burada, küçük bir dolapta saklıyorduk.

Kapıyı açarken ellerim titredi. Bunlar Kutsal Hafta'da piskoposum tarafından kutsanan yağlardı. Sadece vaftiz, kiliseye kabul törenleri ve hastaların mesih edilmesinde kullanılırdı. Cam şişedeki bir yağı seçtim, Krisma Yağı'ydı. Poppy'nin yanına dönerken gözlerimi haçtan ve tapınaktan özenle kaçırmıştım.

Hâlâ yerdeydi, eteği beline kadar kıvrılmışken yanakları kızarmıştı. Kapıyı tekrar kilitleyip üzerinde durdum ve yakamı çekştirip açmaya çalıştım.

“Hayır.” Gözleri büyümüş ve kararmıştı. “Çıkarma.”

Aletim seğirdi. Ahlaksız kız.

Diz çökerken, “Beni öldüreceksin,” dedim. Onu yüzüstü çevirdim. Artık leziz kıcını görebilecektim, o da gerektiğinde başını kollarının üzerinde dinlendirebilecekti.

Şişenin tıpasını açıp birkaç damla yağı parmak ucuma döküm, ardından kıcının sıkı tomurcuğunun etrafında kaygan bir daire çizdim. Dokunuşum altında titredi, deliğine dokunmamla istemsizce geriliyordu. Öte yandan kadınlığının kasıldığını hissedebiliyor, klitorisinde oluşan ağrıyı hafifletmek için bacaklarını yere sürtmeye başladığını görebiliyordum.

Parmaklarıma biraz daha yağ döküp deliğinin kenarında gezdirerek ona masaj yaptım, gevşemesini sağlıyordum. Balsamın kokusu -eski, kiliseye özgü bir kokuydu- odaya yayılmıştı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun, Poppy?”

Kollarına yasladığı başını iki yana salladı.

“Bu kutsal yağ. Vaftizlerde ve rahipliğe atanma törenlerinde kullanılır. Kilise inşa edildiğinde duvarlarını kutsamak için bile kullanılmış.” Elimi sırtının pürüzsüz, sıkı eğiminde gezdirdim, dokunuşuma karşı iç çektiğini hissedince bir parmağımı içeri kaydardım.

Nefesi kesildi.

“Şimdi seni kutsuyorum,” diye açıkladım. “Seni içten dışa kutsuyorum. Bunu hissediyor musun? Parmağımın kıcını beceriyorum. Ve sadece bir dakika içinde parmağımın yerini sikim alacak. Seni kutsayan benim sikim olacak. Hayır. Kendine dokunma, tatlım. Birlikte boşalacağız.”

Karnının altından aşağı kayan elini yakalayıp başının yanına geri bıraktım. Bu sırada yağlı parmağımın kıcını okşamaya devam ediyordum. Deliği çok sıkıydı ve birkaç dakika içinde orada aletimin olacağını bilmek beni vahşi bir adama dönüştürmeye yetiyordu.

Daha fazla bekleyemezdim, avucuma yeterli miktarda yağ döküp sikimi avuçladım. Önümdeki görüntü ve kaygan, güçlü elim neredeyse beni doruğa ulaştıracaktı.

Poppy başını bana çevirerek, “Tyler,” dedi. “Bunu daha önce yaptım ama hiç senin büyüklüğünde biriyle olmadı.” Biraz endişeli görünüyordu, aynı zamanda hâlâ yere sürtünmeye devam ediyordu. Düzülmek için yanıp tutuşuyordu.

Ona kıcını becerirken nazik olacağımı söylemek isterdim ama tutamayacağımı bildiğim bir söz vermek de istemiyordum. Çünkü *kahretsin*, bakarken bile kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine, “Durmamı istediğin zaman söyle ve ben de hemen durayım, tamam mı?” demekle yetindim.

Başını sallayıp kalçalarını aletimle buluşturmak için havaya kaldırdı. Ona doğru eğildim, bir elimle sikimi deliğine doğru yönlendirirken diğer elimle de yağa uzandım. İkimiz de yeterince kaygan olana dek kıcına ve aletime yağ döktüm.

Şişeyi yere bıraktım. Kendimi sıkı deliğinin içine iterken sırtını okşadım, yavaş yavaş beni içeri kabul ettiğini hissedebiliyordum.

Aletimin başını ittim ve en sonunda baştaki direnci aşabildim. Aniden kendimi içinde bulmuştum, kıcı sikimi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen sıkı bir ateşle kavramıştı. Bunu yaptığım diğer kız arkadaşlarımla bile böyle bir şey deneyimlememiştim. Başımı eğip ona kadar sayarak birkaç derin nefes almak zorunda kaldım, bu şekilde tadını çıkaramadan kendimi kaybetmeyecektim.

Kendimi biraz daha içeri ittim ve onu uyardım. “Ah Kuzu, çok zor sığacak.”

Öyle de oldu.

Tamamen içine girdiğimde durup büyüklüğüme alışması için ona zaman tanıdım. Nefes alıp verdi ve sonra klitorisini bulup onu okşamaya başladığımda keskin, muhtaç bir nefes aldı. Birkaç dakika boyunca hareket etmedim. İçinde oluşturduğum

doluluğu hissetmesine izin verirken, yarattığım gerginlikten yararlanarak birlikte atlamak için onu uçurumun eşiğine götürdüm.

Daha fazlası için hazır olup olmadığını sormak istiyordum ama İyi Adam Tyler'ın izin istemesinin onu ne kadar öfkeliendirdiğini biliyordum. Bu yüzden yavaşça hareket ettim, her hareketimde beklememi söylemesini ya da durmam için bir işaret vermesini bekliyordum.

Kıçını kaldırıp dört ayak üzerinde durmasını sağladım.

Bekledim.

Klitorisini ovmaya devam ederken duruşumu düzelttim.

Bekledim.

Birkaç santim geri çekilip sonra bir santimimi içine ittim.

Tekrar bekledim.

Yavaş yavaş bana alıştı, artık istekli bir hale gelmişti. Tıpkı açgözlü bir kedi yavrusu gibi kendini bana doğru itti ve elim klitorisini terk ettiği anda sızlanmaya başladı. Ben de ona daha fazlasını verdim. Aletimin ucunu çıkarıp tekrar içine süzülürken acelem yoktu, sakın olduğumu bile söyleyebilirdim. Fakat artık hızımı artırmıştım.

Bu sırada bacaklarını ve sırtını okşayıp klitorisini ovdum. Ona ne kadar uslu bir kız olduğunu, tatlı kıçını sikmeme izin verdiği için ne kadar uslu bir sürtük olduğunu söyledim. O benim itaatkâr küçük fahişemdi ve bana aitti. Değil mi? İçinde sadece beni istiyordu. Sadece benim sikimi, benim parmaklarımı ve benim ağzımı.

Söylediklerimin hepsini, başıyla onayladı. Onu sikmeye devam ederken cildi terle kaplanmıştı ve sanki ateşi var gibi titriyordu. Son ana kadar boşalmasına izin vermemeyi planlamıştım ama Poppy'yi bu şekilde görmek beni çıldırtmıştı. Ben kıçını becerirken boşalacağının düşüncesi aklımdan çıkmadı.

En sonunda istekli bir şekilde ortaparmağımın ucunu klitorisine bastırdım ve tıpkı sevdiği gibi sert, hızlı bir şekilde daireler çizdim.

Saniyeler içinde adımı haykırmaya, kıcını aletime doğru itmeye başladı. Böylece hayalarım kadar içine girmiştim. Parmakları halıyı tırmalıyor, boğazından boğuk sesler çıkıyordu.

Dağılmasını izledim. Poppy Danforth'ın özenle şekillendirilmiş ve yontulmuş parçalarının iskeleden düşer gibi yeri boylamasını izledim. Arkasında titreyen ve gevşemiş arzudan bir yaratık bırakmıştı. Sonra aniden tek bir kelime söyledi, o anda kayboldum. Kontrolü kaybetmiş, yeminlerimi unutmuştum. Bu kadını en ilkel ve basit şekilde işaretleme ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordum.

Tek bir kelime.

Seninim.

Hareketlerim sertleşti. Kalçalarını kavrayıp bedenimi ona çarptım ve kendi kendime homurdandım. Poppy orgazmın artçı sarsıntıları boyunca kesik soluklar alırken ben de kendi orgazmımı kovaladım. Kıçı lanet derecede kaygan ve sıkıydı, tüm kasları aletimi sıkıştırıyordu. Bununla beraber karanlık bir gelgit tarafından ele geçirildim. Saf bir çılgınlık sırtımdan ve hayalarımından yukarı doğru patlarken hırladım. Sikeyim, durmaksızın boşalmaya devam ediyordum. Görüşümün kenarında bir siyahlık vardı. Ya nabız gibi atarken bayılacaktım ya da hiç sona ermeyecekmiş gibi boşalmaya devam edecektim.

Son anda kendimi geri çektim, böylece orgazmımın kıcını ve sırtını benimle kaplamasını izleyebilecektim. Bir çeşit yağmur gibi damlalar deliğinden aşağıya, sırtına ve kalçalarının kıvrımlarına aktı.

Görüşüm netleştiğinde ve duyularım kendine geldiğinde eserime hayranlıkla bakabildim. Önümde, nefes nefese kalmış, titreyen ve *benimle* kaplı bir kadın vardı.

Poppy sırtüstü döndü, her nasılsa bu hareketi zarif ve erotik bir şekilde yapmayı başarmıştı. Küçük bir kraliçe gibi, “Beni temizle,” diye emrettiğinde hızla itaat ettim. Onu ıslak bir havluya silip yerde kalmasını sağladım. Ardından sırtına, kollarına, bacaklarına ve kalçalarına masaj yaptım. Bu sırada Latince ve Yunancada aklıma gelen tatlı şeyleri fısıldayıp Ezgiler Ezgisi’nden alıntılar yaptım, teninin her bir noktasına öpücükler kondurmayı ihmal etmedim.

Gülümsemesinden ve gözlerini kapatıp gözyaşlarını bastırmasından Sterling’in bunu hiç yapmadığını anlayabiliyordum. Seksten sonra hiç Poppy’nin nasıl olduğuyla ilgilenmemiş, ona iltifatlar yağdırmamış ve onu ödüllendirmemişti.

Zafer kazanmış gibi hissetmemek için bile uğraşmadım.

Poppy’yi temizledikten sonra birlikte oturup bağış kampanyası üzerinde çalıştık. Erkekler grubu için hazırlık yapmama yardım ettikten sonra Millie’nin evine gidip kadınlar grubuna katıldı. Tüm bu süre boyunca onun ve benim tenimden balsam kokusu yayılıyordu. Günün her dakikası bu kadınla birlikte olmaktan başka hiçbir şey içimdeki açlığı dindirmeye yetmeyecekti.

Ya da daha tehlikelisi, kalbimdeki açlığı durdurmayacaktı.

16. BÖLÜM

Öğün, bir süredir değişmekte olduğunu fark ettiğim bir şey değişti. Küçükken birkaç saat kaydıktan sonra patenlerimi çıkardığımda tuhaf bir şekilde hafiflemiş ve uçuyormuş gibi hissettiğim zamanlara benziyordu. Ya da babam ve Ryan ile kamp yaptığımızda olduğu gibiydi. O zamanlar, birkaç saat yürüdükten sonra eşyalarımızı yere bırakmak bana kendimi o kadar hafiflemiş hissettirirdi ki birkaç santim yukarıda, havada asılı kaldığımı düşünürdüm.

Bu hissin bir adı yoktu ama hafiflemiş ve yükselmiş gibiydim, bunun Lizzy ile bir ilgişi olduğunu biliyordum. Ölümünün ardından yaşananları Poppy ile paylaşmakla ve Poppy'nin fısıldadığı sözlerle ilgiliydi. *Benimleyken kendini bırakmaktan korkmanın sebebi Lizzy mi?*

Şimdi Lizzy'nin tespihini avuçlarımda tutarken, pek çok şeyin nedeninin o olduğunu fark ettim. Her şeyin sebebi oydu; ölümü daima yanımda taşıdığım bir yük, intikamını almam gereken bir hataydı. Peki ya bunu değiştirebilirsem? Ya intikamın yerine aşk koyabilirsem? En nihayetinde bu çağrı Hıristiyanlara yapılmıştı. Her şeyden önce aşkı seçmeleri söylenmişti.

Aşk. Bu sözcük bir tür bombaydı. Göğsümün içinde yaşayan, patlamamış bir bomba.

O gece Poppy'ye mesaj attım. *Uyanık mısın?*

Hızlıydı. *Evet.*

Hemen cevap verdim. *Oraya gelebilir miyim? Sana bir hediyem var.*

Eh, aslında hayır derdim ama bir hediye olduğuna göre... gelebilirsin ;)

Sessiz ve dikkatli bir şekilde parkın içinden geçtim, üzerimde koyu renk bir tişörtle kot vardı. Geç olmuştu ve park küçük bir vadinin içindeydi. Gözlerden uzaktı fakat patikadan hızlıca inip, Poppy'nin kapısına ulaşmak için otlarla kaplı çimlerin arasından geçerken gergin hissediyordum. Kapı mandalının her gıcırtısında irkilerek içeri girdim. Ardından evin kapısına ilerleyip elimi tersiyle cama bir kez vurdum.

Kapıyı açtığında yüzü hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyle ışıldadı.

"Vay canına," dedi. "Buradasın. Gerçek bir insan gibi."

"Daha önce gerçek olmadığımın mı şüphelenmiştin?"

Başını salladı, içeri girmem için kenara çekilip kapıyı kapattı. "Aslında daha önce hiç teknik olarak çıkmadığım biriyle çıkmamıştım. Sadece kilise duvarlarının arkasında var olduğuna neredeyse inanmak üzereydim."

"Çıkmak mı?" Sesim fazla hevesli ve heyecanlı geldiği için boğazımı temizledim.

"Siz, birinin kışını ilkel bir şekilde becermeye ne diyorsunuz bilmiyorum ama benim dilimde bu çıkmak anlamına geliyor, Peder Bell."

Göğsümü saran ani korkuyla ona doğru bir adım attım ve gözlerine bakabilmek için Poppy'yi kendime çektim. "Ağrın mı var?" Ses tonum endişeliydi.

Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Olabilecek en güzel şekilde." Parmak ucunda yükselerek çenemi öptükten sonra mutfığa yöneldi. "Bir şeyler içmek ister misin? Bekle, tahmin edeceğim... Cosmo*? Hayır dur, narlı martini."

*Votka, yabanmersini ve limon suyuyla yapılmış bir kokteyl.

“Viski. İrlanda ya da İskoçya olması fark etmez, sek olması yeterli.”

Oturma odasını işaret ettiğinde ben de evini inceleme fırsatını değerlendirmek için içeri geçtim. Etrafta hâlâ koliler ve boya kutuları vardı. Göz alıcı mobilyalara ve duvara yaslanmış havalı tablolara rağmen, Poppy’nin iç mimariyle pek ilgilenmediği ortadaydı.

Kitap yığınları duvara yaslanmış, kalıcı bir eve sahip olmayı bekliyorlardı. Parmaklarımı kitaptan kulede gezdirip sırtlarını okşadım. Bir yanım bundan hoşlansa da diğer yanım içten içe Poppy’nin bu kadar iyi bir okur olmasını kıskanmıştı. Elbette her zamanki yazarları görebiliyordum. Austen, Brontë ve Wharton. Öte yandan beklemediğim isimler de vardı. Joesph Campbell, David Hume ve Michel Foucault. Poppy içkilerimizle içeri girdiğinde Böyle Buyurdu Zerdüşt’ün sayfalarını karıştırıyordum. Tarih dersinde ve yüksek lisansım sırasında baş düşmanımdı.

Bir kadeh Macallan’ı elime alırken parmaklarımız birbirine sürtündü ve kendi bardağımı kenara bırakıp onunkini de elinden aldım. Poppy’yi öpmek istiyordum. Ellerimi ince boynundan yukarı kaydırıp ağzını talan ederken yüzünü kavramak, onu kanepeye götürmek istiyordum. Böylece uzanabilirdi ve ben de bedenindeki bütün giysileri çıkarabilirdim.

Fakat buraya gelmemin bir amacı vardı ve bu onu becermek değildi. Eh, en azından *sadece* becermek değildi. Bu yüzden tek bir öpücükle yetinip içkimi almak için geri çekildim. Öpücükten biraz sersemlemiş görünüyordu, bardağından bir yudum alırken dudaklarında hayalperest bir gülümseme vardı. Bize atıştırmalık bir şeyler getireceğini söyledi.

Oturma odasını yavaşça incelemeye devam ettim, kendimi rahatlamış ve huzurlu hissediyordum. *Doğru olanı yapıyorum.* Bu bizim için, benim için yeni bir başlangıç olabilirdi. İlişkimizi resmileştirecek bir şey olabilirdi. Ayinlerin işleyişi buydu, değil mi? Soyut olanı somutlaştırmak. Poppy’ye benim için -bizim

için- ne ifade ettiğini anlatan bir hediye. Onun sayesinde hayatımdaki tuhaf ama aynı zamanda ilahi dönüşümü gösterecek türden bir hediye.

Evi küçüktü ama yakın zamanda yenilenmişti. Ahşap zeminleri şık, şöminesi büyük ve genişti. Etrafındaki çerçeve temiz duruyordu. Pencerenin yanında geniş, tahta bir masa vardı ve bu masa, kolileri boşaltıp burada kalmayı düşündüğünün tek göstergesiydi. Masanın üzerinde bir iMac, yazıcı, tarayıcı, düzgün dosyalar ve pahalı kalemlerle dolu küçük ahşaptan bir kutu vardı.

Masanın yanında duran karton kutunun kapağı açıktı, içinde çerçevelenmiş diplomalar duruyordu. Özensizdi, diğer gereksiz ofis malzemelerinin, birazı kullanılmış yapışkan kâğıtların ve zarfların arasına gömülmüştü.

Dartmouth – Ekonomi Lisans Diploması, onur derecesi.

Dartmouth Tuck İşletme Bölümü – İşletme Yüksek Lisansı, onur derecesi.

Ve hiç beklemediğim bir tane daha vardı. *Kansas Üniversitesi* – Güzel Sanatlar Fakültesi, Dans. Diploma tarihi geçen bahara aitti.

Poppy elinde peynir ve dilimlenmiş armutlarla dolu bir tabakla içeri girdiğinde elimdekini kaldırdım. “Başka diploman var mı?”

Gerçekten de kızardı ve elindeki tabağı sehpanın üzerine koymakla meşgulmüş gibi davrandı. “Buraya taşındığımda çok boş zamanım vardı. Kulüpten iyi para kazandığımı fark ettiğimde bunu değerlendirebileceğimi düşündüm. Bu defa ailem dans diploması almamamı söylemek için yanımda değildi, ben de peşine düştüm. Dört yıl yerine üç yılda bitirmeyi başardım.”

Ona doğru ilerledim. “Bir ara benim için dans eder misin?”

“Şimdi yapabilirim.” Elini göğsüme bastırıp beni kanepesine itti. Üzerime tırmanıp ata biner gibi kucağıma oturduğunda

aletimi uyandırmayı başardı. O sırada bacakları pantolonumun cebine baskı yaptı ve ben de neden burada olduğumu hatırladım.

Cebimden peçeteyle sarılı küçük paketi çıkarırken kolumu beline dolayıp onu hareketsiz kalmaya zorladım.

Paketi ona uzatırken başını kaldırdı. Keyifli bir şekilde, “Bu hediyem mi?” diye sordu.

“Bu...” Ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. “Yeni bir şey değil.”

Paketi açtı ve peçetenin içine yerleştirilmiş yeşimden boncuk yığınınına baktı. Tespihi yavaşça çıkarırken ucundaki gümüş haç loş ışıkta dönüyordu. “Çok güzel,” diye fısıldadı.

“Herkesin güzel bir tespihi olmalı. En azından büyükanne-min söylediği buydu.” Poppy’dan başka bir yere bakabilmek için ellerimi üzerine yerleştirdim. “Bu Lizzy’nindi.”

Kucağımdaki bedeni gerildi.

“Tyler,” dedi dikkatle. “Bunu kabul edemem.”

Tespihi geri vermeye çalışsa da elini tutup parmaklarını boncukların etrafına kapattım.

“Lizzy’nin ölümünden sonra, kimse onun kilisede yaşadıklarını hatırlatacak bir şey istemedi. İncil’i, kutsal kartları, aziz mumları... Babam hepsini attı.” Tespihi çöpten çıkardığımı fark ettiğinde ne kadar öfkелendiğini hatırlayınca irkildim. “Ona ait bir şey istedim, Lizzy’nin tüm parçalarının zihnimde canlı kalmasını istedim.”

“Artık istemiyor musun?”

“Elbette istiyorum ama geçen geceki konuşmamızdan sonra... benim de onun bir parçasını bırakmam gerektiğini fark ettim. Ayrıca onu düşündüğümde... eh, yaşasaydı seni seveceğinden eminim.” Gözlerine baktım. “Tıpkı benim gibi, o da seni severdi.”

Poppy’nin dudakları aralandı. Gözleri irileşmişti, bakışlarında umut ve korku karışımı bir şeyler vardı. Yine de söylediklerime

yanıt vermesine fırsat bırakmadan elini tutup, “Sana bunu nasıl kullanacağını öğreteyim,” dedim.

Evet, korkağın tekiydim. Hem beni sevdiğini söylememesinden hem de *sevdiğini* söylemesinden korkuyordum. Aramızdaki hissedilebilir bağdan, kaburgalarımın dolanıp kalbimin etrafını saran ve aynı zamanda onun kalbini de ele geçiren bağdan korkuyordum.

Elini alnından kalbine, kalbinden de omuzlarına götürürken bakışlarını bir an olsun benimkilerden ayırmadı. “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh Adına,” dedim Poppy yerine. Ardından parmaklarını haçın üzerine yerleştirdim. “Şimdi Havariler Bildirgesi’ni okuyacağız...”

O kucağımdayken bütün duayı birlikte tekrarladık, sesi benimkinin ardından belirsizce duyuluyordu. Boncukların arasındaki parmaklarımız birlikte hareket ediyordu. Neredeyse son onluğa ulaşmışken yumuşak, ince atletinin altındaki memelerinin nasıl görüldüğünü ve ne kadar sertleştiğimi fark ettim. İri ela gözlerinin, uzun dalgalı saçlarının ve yüz ifadesinden belli olan zekâsının farkına vardım.

Olağanüstü bir şekilde, sersemlemiş hissederek *bu aşk*, diye düşündüm. *Çarmıha gerilmek böyle hissettiriyor. Yeni bir hayatı yaşamaya başlamak... Poppy Danforth gibi hissettiriyor.* Bildirgenin son kelimeleri dudaklarımdan dökülürken neredeyse kime dua ettiğimi unutuyordum.

Sağ ol kutsal kraliçe... aşkımız ve ümidimiz sensin.

Gecenin ilerleyen saatlerinde üzerine uzanmış, içinde hareket ederken kelimeler tekrar zihnime düştü. Poppy’nin parlak zekâsına ve bedenindeki cennete kalıcı bir şekilde işlenmişti.

Kutsal. Kraliçe. Aşk.

Ümit.

*Tanrı inancını bildirmek adına havariler tarafından hazırlanmış bildirgedir. Bu bildirge Hristiyanlar için bir inanç göstergesidir.

17. BÖLÜM

"Jordan."

Önümde diz çöken rahip duasına ara vermedi ya da yüzünü bana çevirmedi. Aynı ritmik ses ve hızla mırıldanmaya devam etti. Jordan'ın dilinde bunun, işi bitene dek defolup gitmemi söylemenin kibar bir yolu olduğunu biliyordum, onu iyi tanıyordum.

Arkasındaki sıraya oturdum.

Jordan yakından tanıdığım ve hâlâ Saatlerin Litürjisi'ni okuyan tek rahipti. Bu neredeyse eskimiş, manastırdan fırlama bir uygulamaydı, hoşuna gitmesinin nedenlerinden biri de muhtemelen buydu. O da benim gibi eski şeyleri seviyordu fakat Jordan'm hayranlığı kitapların ve tesadüfi ruhsal deneyimlerin ötesindeydi. Ortaçağda yaşayan bir rahip gibi, hayatını tamamen duaya ve ayinlere adamıştı. Birçok insanın onun cemaatine çekilmesinin sebebi mistik ve esrarengiz doğasıydı. Devraldığında kapanmak üzere olan bu eski kiliseyi üç yıl içinde yeniden canlandırmıştı.

Duasını bitirip haç işareti yaptıktan sonra özellikle yavaş olmaya özen göstererek ayağa kalktı ve yüzüme baktı.

Resmi bir şekilde, "Peder Bell," diye beni selamladı.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım, daima sessiz ve gergin biri olmuştu. Bir defasında ilahiyat fakültesinin düzenlediği bir barbekü etkinliğinde yanlışlıkla içkiyi fazla kaçırmıştı ve ben de bütün gece ona bakıcılık yapmak zorunda kalmıştım. Öte yandan

kibir veya soğukluk olarak algılanan bu şey, aslında sadece iç dünyasında baş başa olduğu kutsallığın ve hayatına ilham olan şeyin bir yansımasıydı. İçinde bulunduğu atmosfer elle tutulur cinstendi, diğer insanların bunu neden kendisi gibi deneyimleyemediğini anlayamıyordu.

“Peder Brady,” diye karşılık verdim.

“Günah çıkarmak için burada olduğunu düşünüyorum.”

“Evet.” Ayağa kalktığımda beni süzdü. Önce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi sonra bakışları hüznünlendi ve en sonunda da ne düşündüğünü anlayamadığım bir şekilde bana baktı.

En sonunda, “Bugün değil,” dedi ve ofisine yürümeye başladı.

Kafam karışmıştı. “Bugün değil mi? Vaktin mi yok? Meşgul müsün?”

Yürümeye devam etti. “Hayır, meşgul değilim.”

Kaşlarım çatıldı, günah çıkarmaya gelen birini reddetmek kilise hukukunda meşru sayılıyor muydu? Sayılmadığına emindim.

“Dur, bekle.”

Beklemedi. Bir şey söylediğimi ya da peşinden koştuğumu anladığını belirten hiçbir şey yapmadı.

Kapılarla sıralanmış dar bir koridora girdik, onu ofisine kadar takip ederken her zamanki çekingenliğinden daha farklı bir şey olduğunu fark ettim. Peder Jordan Brady üzgündü.

Geldiğimde böyle değildi.

Ofisin kapısını kapatırken, “Dostum,” diye seslendim. “Ne haltlar dönüyor?”

Masanın arkasına geçti, öğleden sonrası güneşi saçlarını altın rengine boyuyordu. Jordan, saçları ve parlayan teniyle sadece Calvin Klein reklamlarında görebileceğiniz türden bir yakışıklılığa sahipti.

Onun da biçimli bir vücudu vardı, ilahiyat fakültesindeki ilk dönemimizde şehrin spor salonunda sürekli karşılaşarak bir

dostluk kurmuştuk. Sonraki iki yıl boyunca da aynı daireyi paylaşmıştık. Bu adamın sahip olduğu, arkadaşına en yakın şeyin ben olduğuma emindim.

Bu yüzden ortadan kaybolmayı reddettim.

Bilgisayarını açarken bakışlarını yerde tuttu. “Daha sonra gel, Peder Bell. Bugün olmaz.”

“Kilise yasaları itirafımı dinlemen gerektiğini söylüyor.”

“Yasalar her şey demek değil.”

Bu beni şaşırmıştı, Jordan kuralları çiğneyen bir adam değildi. Daha çok *Da Vinci Şifresi*’ndeki ürkütücü suikastçıdan iki adam önde olduğunu düşünürdüm.

Masanın karşısındaki sandalyeye oturup kollarımı birleştirdim. “İtirafımı tam olarak neden dinlemediğini açıklayana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Kalmanı sorun etmem,” dedi sakince.

“Jordan.”

Kendisiyle tartışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı, sonunda başını kaldırdığında kahverengi gözleri endişeli ve keskindi.

“Adı ne, Tyler?”

Korku ve adrenalinle doldum. Biri bizi görmüş müydü? Neler olduğunu anlayıp olanları Jordan’a anlatan biri mi vardı?

“Jordan, ben...”

“Yalan söylemekle vaktini harcama,” derken ses tonunda tiksinti yoktu, aksine beni endişelendiren, öfkesinden daha fazla gerginleştiren bir yoğunluk vardı.

“İtirafıta bulunmama izin verecek misin?” diye bastırdım.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü,” derken dirseklerini masasına dayayıp öne doğru eğildi. “Henüz durmaya hazır değilsin. Ondan vazgeçmeye hazır

değilsin ve sen hazır olana dek seni bağışlamamın hiçbir anlamı yok.”

Sandalyemde geriye yaslandım, haklıydı. Poppy'den vazgeçmeye hazır değildim, durmak istemiyordum. O halde neden buradaydım? Jordan'ın benim için özel bir dua edeceğini ve böylece sorunlarımın çözüleceğini mi sanıyordum? Harekete geçmenin kalbimdekileri değiştireceği yanılgısına mı kapılmıştım?

“Nereden bildin?” Bacaklarıma baktım, birinin Poppy ile beni birlikte görmemiş olmasını umuyordum.

“İçeri girdiğinde, bunu bana Tanrı söyledi.” Jordan bunu sanki kıyafetini hangi mağazadan aldığını söyler gibi oldukça basit bir şekilde söylemişti. “Tıpkı senin bunu bitirmeye hazır olmadığını söylediği gibi. Henüz itirafta bulunmaya hazır değilsin.”

“Tanrı sana söyledi,” diye tekrarladım.

Başını salladı. “Evet.”

Kulağa delice geliyordu ama ona inandım. Eğer Jordan bir toplu iğnenin başına tam olarak kaç meleğin sığabileceğini bildiğini söyleseydi bile ona inanırdım. O bu türden bir adamdı, bir ayağı bu dünyadayken diğeri öbür dünyadaydı. Yıllardır sürdürdüğümüz dostluğumuz boyunca onunla, başkalarının göremediği şeyleri gerçekten görüp hissedebildiğini bilecek kadar çok şey deneyimlemiştim.

Söz konusu başkalarından biri olmamak, durumu daha az sinir bozucu hale getirmişti.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. “Yeminini bozdun.”

Sesimdeki sertliği bastırma zahmetine girmedim. “Tanrı bunu da mı söyledi?”

“Hayır ama sana bakınca bunu görebiliyorum. Suçluluğun ve neşenin yüklerini eşit şekilde taşıyorsun.”

Evet, bu her şeyi özetlemişti.

Yüzümü ellerime gömdüm, duygularıma yenik düşmüş de-
ğildim ama birdenbire her şey üstüme gelmeye başlamıştı. Baş-
tan çıkarıcı olan hiçbir şeye boyun eğmeyecek bir adamın önün-
de zayıflığımdan utanmıştım.

Mırıldanarak, “Benden nefret ediyor musun?” diye sordum
yüzüm hâlâ ellerime gömülüken.

“Etmediğimi biliyorsun. Tanrı’nın da etmediğini biliyorsun.
Ayrıca piskoposa bundan bahsetmeyeceğimi de biliyorsun.”

“Söylemeyecek misin?”

Başını iki yana salladı. “Şu anda Tanrı’nın bunu istediğini
sanmıyorum.”

Başımı kaldırdım, hâlâ boğuluyor gibi hissediyordum. “Peki
ne yapacağım?”

Jordan’ın yüzünde acımaya benzer bir ifade belirdi. “İtirafta
bulunmaya hazır olduğunda geri gel, “dedi. “Ve o zamana kadar
fazlasıyla dikkatli ol.”

Dikkatli.

Fazlasıyla dikkatli.

Annemle babamı ziyaret ederken, mutfakta bulaşıkları yıkar-
ken, karanlıkta eve dönerken ve Poppy’yi tekrar becerebilmek
için gizlice parkın karşısına geçerken bu kelimeleri düşündüm.

Şu anda benimle ilgili hiçbir şey dikkatli değildi.

18. BÖLÜM

Dikkatli ol.

Bir hafta sonra, Poppy'nin tavanına bakıyordum. Bedenini bana yaslamıştı, başı koluma gömülüydü. Nefesleri yavaş ve ritmikti. Sevişmemizin ardından uyanık kalıp onu seyretmiş, kendinden geçmiş ifadesinin huzurla yer değiştirmesini izlemiştim. Bilinçsiz bir ferahlıktan başka bir şey hissetmemiştim. Birkaç saattir uyuyordu ve artık bu ferahlık, yerini endişeli bir şüpheyeye bırakmıştı.

Son birkaç gün rüya ya da peri masalından fırlamış gibiydi. Gündüzlerim rahip olarak hayatımın temelini oluşturan iyilik-severlikle geçerken, gecelerim inilti, iç çekişler ve birbiri üstünde kayan iki tenle doluydu.

Geceleri rol yapabiliyorduk. İçebiliyor, Netflix'ten bir şeyler izleyebiliyor, düzüşebiliyor ve sonrasında birlikte duş alabiliyorduk. Ardından tekrar düzüşüyorduk. Birbirimizin yanında uyuklayabiliyor ve sonra yavaşça uykuya dalabiliyorduk. İlişkilerinin ilk haftalarında olan sıradan bir çift gibi davranabiliyorduk. Bizi normal şeyler hakkında konuşmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu. Birbirimizin aileleriyle tanışmak veya Şükran Günü'nü nerede geçireceğimiz gibi şeyleri konuşabilirdik.

Öte yandan rol yaptığımızın son derece acı bir şekilde farkındaydık. Rol yapıyorduk çünkü gerçekle yüzleşmek çok daha kötüydü. Yaşadığımız bu cennetin bir şekilde sona ereceğini hatırlatıyordu.

Peki ya bitmek zorunda olmasaydı? Ya yarın piskoposu arayıp rahipliği bırakmak istediğimi söyleseydim? Rahiplikten atılmak istediğimi ve tekrar normal bir adam olmak istediğimi söylesem ne olurdu?

Laikleştirmek. Kelime tam olarak buydu. Eski Latince *laci*us rahip sınıfından olmayanlara denirdi. Meslekten olmayan biri haline gelmek.

Peki ya bundan birkaç ay sonra Poppy'nin önünde diz çöküp ona orgazmlar vermekten daha fazlasını yapabilseydim? Ya ona evlenme teklifi etseydim?

Gözlerimi kapatıp gerçek dünyayı unuttum ve zihnime daha önce gitmesine izin vermediğim yerlere, geleceğe gitme izni verdim. Bir evde, Poppy ile birlikte ayaklarımızın dibinde dolanan küçük Bell çocuklarının olduğu bir gelecek düşündüm. Nereye giderse onu takip ederdim. New York, Londra, Tokyo ya da Kansas City, nerede çalışmak isterse yanında olurdum. Noami'nin* yanında yer alan Ruth gibiydim, onun hayatını ve arzularını benimsemeye hazırdım. Poppy nerede olmak isterse, orayı eve çevirebilirdik. Zamanımızı düzüşerek ve birbirimizi severek geçirirdik. Bir gün karnında bebeğimin büyümesini izlerdim.

Fakat ben ne yapabilirdim ki? İki diplomam vardı ve ikisi de Tanrı'nın tapınaklarında ve dini eğitim kurumları dışında gerçek dünyada pek işe yaramazdı. İlahiyat alanında eğitim verebilir veya dil öğretebilirdim. Hep akademisyen olmayı dilemiştim. Tozlu bir kütüphanede, tozlu kitapları incelemek ve bir arkeoloğun unutulmuş hayatları kazıdığı gibi unutulmuş bilgileri kazımak istemişim. Bu fikir beni heyecanlandırdı, düşüncelerimin üzerine düşen yağmur damlaları gibiydi, olasılıklar her yerdeydi. Yeni şehirler, yeni üniversiteler... Zihnimde en iyi klasik bilimlere ve ilahiyat programına sahip yerlerin bir listesi belirdi, ikisini bir

*İncil'de yer alan bu iki figür, sadakatin, sevginin ve bağlılığın anlatıldığı hikâyede önemli bir yer tutar.

araya getirmenin bir yolu olmalıydı. Belki de doktora programına başvurabilir veya misafir profesör olabilirdim.

Gözlerimi açtım. O hoş, akıl almaz yağmur durmuş, arkamda bırakmak zorunda kalacağım her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü. Bu kasabadan ayrılmam gerekecekti. Millie'den, gençlik grubumdan, erkek grubumdan, özenle Tanrı'ya geri dönmelerini sağladığım bütün cemaat üyelerinden uzaklaşacaktım. Krep kahvaltılarını, barınağı ve rahiplerin içindeki avcılarla mücadele etmek için yaptığım her şeyi bırakacaktım. Ekmeği ete, şarabı kana dönüştüren armağanı terk edecek, bu dünyayı öbüründen ayıran perdenin üstündeki kontrolümü yitirecektim. Peder Bell'i, dönüştüğüm adamı geride bırakacaktım ve o, yok olacaktı. Yeni birine dönüşmenin sancısıyla yüzleşecektim.

Cennette bir hazineye sahip olmamı sağlayacak bir hayatım vardı, kendimi yarışa hazırlanan bir atlet gibi hırpalarken bundan vazgeçmeyi düşünüyordum. Peki ne uğruna? Ezbere bildiğim dizelerin zihnimi doldurmasını engellemeye çalıştım. Bedensel arzular ve karşılık olarak yozlaşmakla ilgili ayetler. Ruha savaş açan beden tutkuları hakkındaki ayetler. *İçinde dünyevi ne varsa öldür.**

Bu, Poppy'ye duyduğum aşkı öldürmek anlamına gelirdi.

Boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu, sanki biri boğazıma bıçak dayamış da şu anda seçim yapmam gerekiyormuş gibi endişeye kapılmıştım. Her iki seçeneğin de bedeli bu kadar ağırken nasıl seçim yapabilirdim ki?

Eğer olduğum yerde kalırsam, yanımda uyuyan kadını kaybedecektim. *The Walking Dead* izlerken ırk ve cinsiyet eşitsizliği hakkında tartışan, aniden edebi alıntılar yapan ve boğuluyormuş gibi içki içen kadını kaybedecektim. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sert boşalmamı sağlayan kadın hayatımdan çıkacaktı.

*İncil'de Pavlus'un mektubu olarak adlandırılan bölümde günahkâr davranışlardan arınmanın, ahlaki ve dini prensiplere uygun bir yaşam tarzını benimsemesinin çağrısı yapılır.

Bu farkındalık, içimdeki paniği yoğunlaştırdı.

Yüzümü ona çevirerek vücudunun yan tarafını okşadım. Parmaklarım kaburgalarından aşağı ve kıcının kıvrımından yukarı tırmanırken hafifçe kıpırdanarak bana yaklaştı. Hâlâ uyuyordu. Göğsüm sıkıştı.

Onu kaybedemezdim.

Ancak onu hayatımda da tutamazdım.

Bu tür bir korku, böylesine eşsiz bir panik beni sertleştirmeliydi ama yaptı. Uzanıp kendimi sıvazlamak zorunda kalacak kadar sertleştim. Kızımı bir kez daha sahiplenme ve içine gömülme ihtiyacıyla yanıyordum. Bir orgazm daha yaşamak lanetli geleceğimizi korkutup kaçırırmış gibi.

Vücudumu onun kine çevirip elimi aramızdan aşağı kaydırdım, bacaklarının arasındaki yumuşak kıvrımları bulup onları ayırdım. Parmaklarımı klitorisinin üzerinden geçirip deliğini buldum. Uykulu, mutlu bir iç çekişle kıpırdandı. Bacakları daha kolay hareket edebilmem için aralandı, yüz hatları rahatlarsa da gözleri kapalı kalmaya devam etti. Hâlâ uyuyordu.

Eğilerek meme ucunu dudaklarımın arasına aldım ve nazikçe emdim. Dilimi sertleşmiş tomurcuğun etrafında gezdirdiğimde, uyumasına rağmen kıvranmaya devam etti. Sikerler, daha fazla dayanamayacaktım. Bacaklarından birini kaldırıp kalçamın üzerine attım ve sikimi girişine konumlandırımdım. Onu tutmaya devam ederken kendimi içine ittim. Böylece güneşin yansıdığı bir pencerenin üzerine düşen perde veya gürültüye karşı kapatılan bir kapı gibi, şüphelerim hemen yok oldu. Aramızdaki bağ sayesinde, gergin amının aletimi kavrayışına karşı tüm şüpheler yok oldu. Tanrım, sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Hareket etmeden, sadece içinde kalabilir, azgınlığını hissedebilir ve ben onun kalçalarına tutunurken miskin bir kedi gibi gerinmesini izleyebilirdim.

Sonunda gözleri açıldı, bakışları uykulu fakat aynı zamanda halinden memnundu. “*Hımm.*” Mırıldanırken bacağına belime daha sıkı bir şekilde doladı. “Böyle uyanmak hoşuma gidiyor.”

Boğuk bir sesle, “Benim de,” diye karşılık verip yanağındaki saçı çekmek için yüzüne uzandım.

Bir elini omzuma yerleştirip vücudumu geriye iterek üzerime çıktı. Yavaş, uykulu bir şekilde hareket edip beni becermeye başladı. Uyku ve seks saçlarını karıştırmış, dağınık tutamlar açık teninin ve yumuşak memelerinin üzerine yayılmıştı. Sokak lambasının içeri sızan ışığı, kıvrımlarının üzerinde dans ediyordu.

Bazen bakılamayacak kadar güzel görünüyordu.

Arkama yaslanıp kollarımı başımın arkasında birleştirdim. Bedenimin ona verdiği zevki, hareketlerinin hızlanmasını, gözlerinin kapanmasını ve ellerini karnımın üzerine yerleştirmesini izledim. Bu açıdan onu doldurup esnettiğim noktayı görebiliyordum, kasıklarına sürtünen muhtaç tomurcuk gözlerimin önündeydi. Kahretsin, eğer kendimi tutmasaydım kontrolü kaybedebilirdim.

“İşte benim kızım,” diye fısıldadım. “Boşalmak için beni kullan. İşte böyle. Şu anda çok seksisin. Hadi bebeğim, istediğin şeyi al. *Al.*”

Dudakları aralandı. Kaslarının kasılmasını, inlemesini ve zirveye ulaştıktan sonra göğsüme yaslanmak için eğilmesini hayranlıkla izledim.

Poppy’yi sıkıca kendime çektikten sonra onu sırtüstü yatırıp üzerine çıktım. Eğilip boynunu emdim ve bacaklarının arasına uzanıp amının arkasındaki dar, küçük deliği buldum.

Dokunuşumdan kaçmak ister gibi kendini yatağa bastırdı fakat bu hiç işe yaramayacaktı. O deliği için parmaklarımdan çok daha farklı planlarım vardı.

“Hayır mı diyorsun?”

Dudağını ısırıp başını salladı. “Hayır değil. Evet.”

Kulağına, “O halde bana kıcını ver,” diye hırladım. “Ver ve böylece onu almak zorunda kalmayayım.”

Dudaklarının arasından soludu, aklımı kaçırmama neden olacaktı. Dokunuşuma karşı koymaya çalışmayı bırakarak, “Kayganlaştırıcı,” diye soludu. “Komodinde.”

Elimi çekme zahmetine girmeden ağırlığımı Poppy’nin üzerine vererek komodinin çekmecesine uzanıp, yeni alınmış kayganlaştırıcı tüpünü buldum. “Görünüşe göre hazırlık yapıyor-muşsun, Küçük Kuzu.”

“Ya kayganlaştırıcı ya da kendi özel kutsanmış yağımı alacaktım,” diye soludu şakacı bir tavırla.

Üzerinden kalkarak dizlerimin üzerine oturdum ve bacaklarını biraz daha ayırdım. Zamanımın bir kısmını onu alıştırma-ya ayırarak bir elime kayganlaştırıcıyı döküp diğeriyle klitorisini ovalamaya başladım. Daha sonra iki deliğini de iyice kaygan, yapış yapış bir hale getirene kadar onu parmakladım. En sonunda bacaklarımı ayırarak kendimi kıcına gömdüm.

Durmalı, ona alışması için birkaç dakika izin vermeliydim ama içimdeki şüphe ve endişe beni çok rahatsız ediyordu. Kendimi içine itmek, sırtımdaki parmaklarını ve aletimi sıkıştıran sıcaklığı hissetmek düşüncelerimi susturuyordu.

“Tyler,” diye soludu.

“Kuzu.” Dizlerimin üzerinde yükselip ellerimi kalçalarına yerleştirdim.

“Tekrar boşalacağım.”

“Güzel.” Zirveye ulaşmak üzereydim, nabzım kasıklarım- da atıyordu. Tüylerinin ürperdiğini görmek ve klitoris- iyle oynarken karnına yayılan kırmızılık beni azdırıyordu.

“Ah, bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim.” Hırladım. “Çok uslu bir kızsın, bana bundan ne kadar hoşlandığını göster.”

Gözlerini benden ayırmadı. “Beni sana ait olmamı ister gibi becer.”

Söylediklerinin kalbimi sıkıştırmasıyla gözlerimi kapattım. Onu söylediği gibi becermek çok kolay olurdu çünkü sonsuza kadar bana ait olmasını istiyordum. Birbirimizi sadece altı haftadır tanıyorduk ve ben ömrümün geri kalanını onunla geçirmek istiyordum.

Tam bir aptaldım.

Onu biraz daha yakınıma çekip kendimi o dar deliğe defalarca ittim. Onu kendime ait kılmam için bana yalvarmaya devam etmesini, zirveye ulaşip dağılmasını izledim. Nasıl olur da çoktan bana ait olduğunu göremezdi? Benim de ona ait olduğumu bilmiyor muydu? Biz birbirimize aittik. Orgazma ulaşmasıyla nabız gibi atan kadınlığını izlerken ve aletimi köküne kadar içine sokup boşalırken olanları değiştiremeyeceğimi, son birkaç ayda karmakarışık hale gelen hiçbir şeyi çözemeyeceğimi fark ettim.

İkimiz de sakinleştiğimizde bakışlarımız buluştu ve kendimi avutmak için kullandığım ne varsa hepsini kaybettim. Sıcak bir bez almak için ayağa kalktım, geri döndüğümde Poppy düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu.

“Tyler.”

“Efendim?” Yatağa oturup onu temizlemeye başladım.

“Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.”

Donakaldım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Sesi titriyordu. “Seninle olmak istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Sana âşığım, Tyler ve bir geleceğimizin olmayacağı gerçeği beni öldürüyor.”

Ne cevap vereceğimi düşünürken onu temizlemeyi bitirdim. Havluyu yakındaki bir sandalyeye bırakırken, “Geleceğin neye benzediğini bilmiyorum,” dedim. “Sana âşık olduğumu biliyorum... ama aynı zamanda işimi ve hayatımı da seviyorum. Poppy, burada sahip olduğum şey... sadece hayırsever olmam veya ibadet etmemle alakalı değil. Bu bir yaşam tarzı. Bütün hayatımı,

her günümü ve günümün her dakikasını Tanrı'm için yaşıyorum. Bu olmadan yaşayabileceğimden emin değilim."

İkimiz de son birkaç dakikanın Tanrı için değil, sadece ikimiz için yaşandığı gerçeğini görmezden geldik.

Doğrulurken, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Üzerini çarşafıla örtme zahmetine girmedi ve ben de söylediklerine dikkatimi verebilmek için kendimi diri memelerine bakmaya zorladım. "Tek düşündüğüm bu. Seni bundan vazgeçmeye zorlayamam, hayatını sevdiğini görebiliyorum. Tanrım, seninle ilgili sevdiğim şey de tam olarak bu. Tutkulu ve cömert olmanı, ruhsal şeylere önem vermeni, hayatını Tanrı'ya adamanı seviyorum. Ama sonra onun yerine..." Artık yüzünde gerçek gözyaşları vardı. "Onun yerine benden vazgeçmenden korkuyorum."

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunu kendine yapma."

Ona duymak istediği şeyi söylemedim. Ondan vazgeçip vazgeçmeyeceğimi ben de bilmiyordum. Bunun beni öldüreceğini biliyordum ama birilerinin olanları öğrenmesi ve uğruna savaştığım tüm şeyleri kaybetmek de beni öldürecekti.

Aklımdan geçenleri anlayıp, ona birlikte olacağımızı söylemeyeceğimi fark etti. Başka bir şey söyleyemeden -ne olduğunu bilmesem de *herhangi* bir şey- tekrar uzanıp bana sırtını döndü.

"Seni o kadar çok istiyorum ki bunu düşündüğüm anda kânın tadını alabiliyorum. Fakat sahip olduğun hayatı kaybetmene neden olan ben olmayacağım." Sesi zihnimde yankılanan bir çan gibiydi. "Pişmanlıklarının hiçbirinin sebebi olmayacağım. Buna dayanabileceğimi... sana bakıp laikleşmene sebep olduğum için bir parçanın benden nefret edip etmediğini merak etmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Kullanması gereken doğru kelimeyi biliyordu, araştırmasını yapmıştı. Bu hem gururlanmama hem de üzülmemeye sebep oldu.

"Senden asla nefret edemem."

“Gerçekten mi? Seni, Tanrı ve benim aramda bir seçim yapmaya zorlasam bile mi?”

Siktir, bu acıtmıştı. “Hepsi bundan ibaret değil, Poppy. Yapma.”

Derin bir nefes aldı, genellikle arkasından acımasız bir yanıtın geleceği türden bir nefesti. Sonra birden donmuş gibi göründü. “Eve gitmelisin, güneş doğmak üzere.”

Ses tonundaki ciddiyet beni öldürüyordu. Onu rahatlatmak, ona sarılmak ve onu becermek istiyordum. Neden rol yapmaya devam edebilecekken bu korkunç şeyler hakkında konuşuyorduk? “Poppy...”

“Sonra görüşürüz, Tyler.”

Sesi herhangi bir güvenli kelime kadar keskindi, kovulmuştum.

Ellerimi ceplerime sokup omuzlarımı düşürerek eylül gecesinin soğukunda, sisli parkta yürüdüm. Dua etmeye çalıştım ancak zihnimde sadece parçalanmış düşünceler vardı.

Dopdolu bir hayat istiyor, dedim Tanrı’ya sessizce. Evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyordu. Aşkın, yaşamının içinde iş, aile ve arkadaşlıklar kadar normal bir yere sahip olmak istiyordu. Saklanmak zorunda olmadığı bir hayat diliyordu. Bunun için onu kim suçlayabilirdi?

Ne yapmam gerekiyor?

Tanrı cevap vermedi. Muhtemelen ona hizmet edeceğime dair ettiğim kutsal yemini bozduğum, kilisesine olabilecek her şekilde saygısızlık ettiğim, tonlarca günah işlediğim ve deliler gibi âşık olmaktan pişmanlık duymadığım için yanıt vermemişti. Poppy Danforth’a tapınmışım ve şimdi Tanrı’dan uzaklaşmış olmanın sonuçlarına katlanacaktım.

Tövbe etmem gerekiyordu.

Ancak Poppy’yi bir daha görememek... bunu düşünmek bile göğsümde bir delik açmaya yetiyordu.

Merdivenlerden çıkıp evin arka girişine yürüdüm ve şafağın maviye çalan ışığında mutfığıma girdim. Sabah ayini için uyanmadan önce dinlenmek için hâlâ birkaç saatim vardı. Sabah bir şeylerin farklı ve daha anlaşılabilir olmasını umuyordum. Yine de bunun olmayacağını da farkındaydım, fazlasıyla iç karartıcı bir gerçektir.

“Geç saate mi kaldın?”

Nerdeyse kalp krizi geçirecektim.

Millie oturma odamda, loş ışıkta, üzerinde uyumlu bir eşofman takımıyla oturuyordu.

Neredeyse altıma işeyecekmiş gibi görünmemeye çalışarak, “Millie,” dedim. “Burada ne işin var?”

“Her sabah yürüyüşe çıkarım,” dedi. “Çok erken saatte. Son dakikaya kadar uyuyor gibi görüldüğün için fark etmiş olduğunu sanmıyorum.”

“Haklısın, fark etmedim.” Beni şu anda yürüyüşe mi davet ediyordu?

İç çekti. “Peder Bell, biliyorum.”

“Anlamadım?”

“*Biliyorum.* Seni ve Poppy’yi. Seni sabahları parkta gizlice dolaşırken gördüm.”

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Millie...”

Elini kaldırdı. “Yapma.”

Yavaşça sandalyeye oturdum, göğsüm umutsuzluk ve panikle dolmuştu. *Bilen biri vardı, bilen biri vardı, bilen biri vardı.* Hep böyle olmak zorundaydı, değil mi? Olanların nasıl sonuçlanacağını seçme lüksüne asla sahip olamayacaktım ve aksini düşündüğüm için lanet olası aptalın tekiydim.

İrileşmiş gözlerle ona baktım. Ağzımdan çıkan kelimelerin nezaket ya da bencillikle alakası yoktu. Tamamen basit ve saf bir

hayatta kalma içgüdüsünden ibaretti. “Millie, lütfen, bundan kimseye bahsedemezsin.” Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. “Lütfen, lütfen piskoposa söyleme, bununla nasıl yaşayabilirim bilmiyorum...”

Ancak sonra durdum. Onurlu bir kadından, pişmanlık duymayan bir günahkâr uğruna onurundan vazgeçmesi için yalvarmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Bunun yerine, “Çok üzgünüm,” dedim. “Benim çok kötü, berbat bir insan olduğumu düşünüyor olmalısın. Çok utanıyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.”

Ayağa kalktı. “Dikkatli olacağını söyleyebilirsin.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ne?”

“Peder, buraya seni uyarmaya geldim ve piskoposa gitmek yerine bunu yapmamın bir nedeni var. Bu kasaba *sana* ihtiyaç duyuyor ve kesinlikle başka bir rahibin skandalına ihtiyacı yok.” Dudaklarında ufak bir gülümseme belirirken başını salladı. “Özellikle de söz konusu, senin için mükemmel olabilecek yetişkin bir kadına âşık olman gibi zararsız bir şeyse... eğer bir rahip olmasaydın tabii.”

“Millie.” Sesim kırılgan ve çaresizdi. “Ne yapmam gerekiyor?”

Kapıya yürürken, “Buna verecek bir cevabım yok,” dedi. “Bildiğim tek şey, bir an önce karar vermen gerektiği. Ne kadar uğraşırsan uğraş bu tür şeyler asla saklı kalmaz, Peder. Ve onun gibi bir kadının hayatının geri kalan yıllarını senin gizli metresin olarak geçirmek istemesi imkânsız. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor.”

“Evet,” diye onayladım. Sterling’den daha iyi olmadığını fark ettiğimde üzerime soğuk, demir gibi bir ağırlık çöktü. Bu konuda dürüst davranıyor olmam ve karşılığında bir şey teklif etmemem dışında, özünde Poppy’ye aynı şeyi yapıyordum.

“Hoşça kal,” dedi Millie, ben de başımı sallayarak karşılık verdim. Mutsuz ve endişeliydim, uyumayı bile düşünemeyecek durumdaydım.

Poppy’ye Lizzy’nin tespihini vereli daha birkaç hafta olmamış mıydı? Şimdiyse her şey dağılıyor gibi hissediyordum; tespihin kırılmış boncukları gibi yere yayılıyorlardı. Takip edemeyeceğim kadar çok ve hızlıydılar.

Millie biliyordu. Jordan biliyordu ve belki de Poppy benimle birlikte olmak bile istemiyordu.

Uzun bir koşuya çıktım, ardından ayine hazırlanmak için kiliseyi erken açtım. Ayin boyunca Millie ile yüzleşmem, Poppy ile ettiğim pek kavga sayılmayan kavgam ve gizli ilişkiyi iki kişinin bildiği gerçeği dikkatimi dağıttı. İki kişi çok fazla insan demekti.

Gizli metres.

Dikkatli ol.

Sana âşığı, Tyler.

Doğrusu dikkatim çok dağınıktı. Kapanış duasını art arda iki kere söylemiştim ve neredeyse şarabı dökecektim. Aklım ilahi olanın kutsal çağrısından kilometrelerce ötede, şu anda ne kadar çok şeyin ters gittiğini işaret eden bir girdaptaydı.

Ayinin ardından küçük odadan çıkarken başımı eğip telefonumu kontrol ettim. Poppy ayine gelmemiş ve mesaj atmamıştı. Bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyordum. Bu yüzden en başta koridorun ortasında birinin durduğunu fark etmedim. Hareket edene ve ses çıkarana kadar onu görmemiştim.

Uzun boylu bir adamdı. Siyah saçlıydı ve benim yaşlarımda görünüyordu. Haki bir takım giymiş, mavi ve gri renkte bir kravat takmıştı. Eylül ayı, Weston ve bir cuma günü için fazla ışıktı ama bir şekilde gülünç görünmemeyi başarmıştı. Güneş gözlüğünü çıkarıp beni süzdü:

“Siz Tyler Bell olmalısınız.”

Telefonumu pantolonumun cebine koyarken onu onayladım. “Öyleyim.” Yakalığım dışındaki her şeyi ofisimde çıkarmıştım, üzerimde sadece etolüm vardı. Birden bu adamın karşısında bir itibara, fazladan bir zırha ihtiyacım varmış gibi çıplak hissettim.

Aptalcaydı. Sadece kilisemi ziyarete gelen bir ziyaretçiydi, yapmam gereken tek şey dostça davranmaktı.

Ona doğru yürüyüp elini sıktım. Memnun görünüyordu ve dudaklarında beni değerlendiriormuş gibi ufak bir gülümseme vardı.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum. “Malesef sabah ayinini kaçırdınız ama yarın bir tane daha olacak.”

Yanımdan geçerken, “Hayır, sanıyorum ki çoktan yardımcı oldunuz,” dedi ve kiliseyi incelemek için başını çevirdi. “Sadece sizinle tanışmak ve Peder Tyler Bell’in nasıl biri olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.

Peki...

Göğsüm huzursuzlukla kaplandı. İmkânsız olduğunu bilme-me rağmen, bir şekilde bu adamın Millie ve Jordan’m olanları bilmesi yüzünden burada olduğunu düşünmüştüm. Sonunda hayatımı mahvedecek hamleyi yapmak için burada olduğunu düşünerek endişeleniyordum.

Adam topuklarının üzerinde dönerek bana baktı. “Rakiplerimin neye benzediğini bilmek isterim.”

“Rakip mi?”

“Elbette, Poppy için.”

Zihnimin durumu algılaması ve bu karşılaşmayı yeniden değerlendirmesi birkaç saniye sürdü. Şu anda Sterling Haverford III ile konuşuyordum. Vücudunu -kahrolası adam formdaydı- ve kıyafetlerini -kahrolası adamın giydikleri pahalıydı- inceledim. Neredeyse saçma bir şekilde kendinden emin ve kibirli durmasına rağmen zırhında bir çatlak vardı. Başaracağından, buradan ayrılırken istediğini almış olacağından emindi. Ve evet,

Poppy'nin onun için bir *insan* değil bir *nesne* olduğunu düşünüyordum. O sırada tam olarak nerede durduğumuzu ve savaşırken hangi silahları kullanacağımı biliyordum. Bu silahlardan birinin Poppy üzerinde duygusal bir etkisi vardı, savaşmaya hakkım olmayan bir savaşı kaybedebilme ihtimalim vardı.

Ve Sterling'in üstünlüğü ele geçirdiğini anlaması için o an yeterliydi. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, görmezden gelinebilecek kadar belirsiz fakat rakibini nasıl alt edebileceğini bildiğini gösterecek kadar da belirgindi.

Öte yandan Sterling ne düşünürse düşünsün, aptal bir adam değildim. Nasıl davranmam gerektiğine dair beklentilerini kesinlikle karşılamayacaktım.

"Korkarım yanılıyorsunuz." Dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. "Ortada bir rekabet yok. Bayan Danforth kiliseme geliyor ve din değiştirmekle ilgili birtakım adımlar atıyor fakat arkadaşlığımız bunlarla sınırlı." Neredeyse bu kadar kolay söylemekten nefret edecektim. Eskiden yalan söylemediğim için kendimle gurur duyardım ama artık gurur duyamayacağım tek şey bu değildi. Ayrıca şu anda önemli olan şey ahlak değil, hayatta kalmaktı.

Sterling tek kaşını kaldırdı. "Demek bu şekilde ilerleyeceğiz." Elini ceplerine soktu, duruşuyla ilgili her detay yönetim kurulu odalarını, yatları ve kibri hatırlatıyordu.

İyi adam ol Tyler, iyi bir adam ol Tyler, diye tekrarladım. *Daha da önemlisi, Peder Bell ol.* Peder Bell bu adamı kıskanmıyordu. Yakışıklılığını, pahalı kıyafetlerini ve Poppy üzerinde hak iddia etmesini kıskanmıyordu. Peder Bell, kesinlikle vaktini bir yabancıyla ağız dalaşma girmek için harcamazdı. Kendi seçimlerini yapabilen ve kendi iradesini kullanabilen yetişkin bir kadın için rekabete girmek kadar barbarca bir şeyle ilgilenmezdi.

Sıralardan birine yaslanıp ona tekrar gülümsedim. Duruşumun kolay bir hâkimiyet sağladığını ve rahat bir samimiyeti

taşıdığını biliyordum. Aynı zamanda ona ne kadar uzun ve iri olduğumu hatırlatıyordum.

“Üzgünüm, sizi anladığımı sanmıyorum,” dedim en sonunda. “Söylediğim gibi, rekabet yok.”

Sözlerimi kastettiğimden farklı bir şekilde algıladı. “Böyle düşünmek istiyorsun, değil mi?” Bakışları tekrar beni bulduğunda taktik değiştirmiş gibiydi. Benim gibi sıralardan birine yaslanıp kollarını bağladı.

“Benden bahsetti mi?” diye sordu. “Eminim bahsetmiştir. Günah çıkarma... Bu Katoliklere özgü bir şey, değil mi? İtirafında benden bahsetti mi?”

“Bundan bahsetme iznim yo...”

Elini havaya kaldırdığında parmağındaki alyans parladı. “Doğru. Tabii. Eh, belki de benim hakkımda bir şeyler itiraf etmek istememiştir. Onu kaç kere boşaltabildiğimi, ne kadar yüksek sesle adımı haykırdığını ya da onu siktiğim yerleri anlatmak istememiş olabilir. Bir defasında onu Amerika Birleşik Devletleri’nin senatöründen sadece birkaç metre ötede becerdiğimi biliyor musun? Ya da Met’teki bir sanat galerisinin açılışında. Her zaman hazırды. En azından benim için öyleydi.”

Yumruğumu bu herifin köşeli çenesine geçirmemi engelleyen tek şey, yıllar boyunca geliştirdiğim merhamet ve öz disiplindi. Bunu sadece kıskançlıktan değil, aynı zamanda Poppy’nin onurunu koruyup seçimlerinin bu aşağılık herif tarafından tekrar değerlendirilmesini engellemeye duyduğum ilkel dürtü yüzünden istiyordum.

Feministlerin dostu Tyler, *Onurunu korumana ihtiyacı yok*, dedi. Ancak asıl Tyler öyle düşünmüyordu. Futboldan, düzüşmekten, viski içmekten ve küfretmekten hoşlanan yarı İskoç yarı Amerikan Tyler’ın umurunda değildi. Poppy’nin bunu yapmama ihtiyacı olmaması ya da buna hakkım olmaması umurumda

değildi. Evrenin dengesi bu şerefsiz yüzünden bozulmuştu ve yumruğum bunu düzeltmek için kaşınıyordu.

Keyifli bir şekilde, “Canını mı sıktım?” diye sordu Sterling.

Başımı eğerek, “Poppy’yi cemaatimden biri olarak görüyorum,” dedim kabullenmiş bir şekilde. Neyse ki sesim ufak bir hayal kırıklığından başka bir şeyi yansıtarak bana ihanet etmemişti. “Cemaatimden herhangi biri hakkında saygısızca konuşulduğunu duymak bana acı veriyor.”

“Ah, kesinlikle,” dedi. “Hikâyenize bu kadar bağlı kalman hayranlık uyandırıcı. Ben itibarına önem veren bir adamım.” Ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. “Ayrıca varlıklı bir adamım da. Bu yüzden ikiyüzlülüğü bırakıp asıl konuya gelebiliriz.”

Zarfin üzerindeki ipi çözüp içindeki büyük, parlak resimleri çıkarırken bakışlarım Sterling’in üzerindeydi. Bir tarafım bunların Poppy’ye ait resimler olmasından, beni huzursuz edecek geçmişlerinin daha fazla kanıtıyla karşılaşmaktan endişeleniyordu ama hayır, bu çok daha kötüydü.

Gece, küçük bir parktan geçen geniş omuzlu bir adam vardı. Aynı adam karanlıkta bahçe kapısında duruyordu. Mutfak penceresinin önünde öpüşen bir kadın ve bir adamın resmi.

Nefesimi bıraktım.

Tanrı’ya şükür çıplaklık yoktu, sadece günahkâr bir öpücük-tü. Öte yandan bunun bir önemi yoktu çünkü yüzüm hepsinde açıkça belliydi. Bu yeterliydi. Aslında yeterli değil, lanetli demek daha doğru olurdu.

“Dijital kopyalarının bende olduğundan emin olabilirsiniz,” dedi neşeyle. “Demek istediğim, bunları saklayabilirsiniz. Hatıra olarak.”

“Bizi takip ettirdin.”

“Sana varlıklı bir adam olduğumu söyledim. Poppy onun için geleceğimi söylememe rağmen telefonlarımı açmayınca başka

bir adamla tanışıp tanışmadığını merak ettim ve araştırdım. Henüz anlaşılmamızı kabul etmediğine göre, birini becermesini dert etmiyorum. Ama başka bir adama âşık olması... Eh, Poppy'yi tanıyorum ve bunun durumu nasıl etkileyeceğini biliyorum.”

“Bizi takip ettirdin,” diye tekrarlardım. “Ne dediğinin farkında mısın? Bu delilik.”

Afallamış görünüyordu. “Neden?”

“Çünkü,” derken öfkem beni ele geçirmişti, kelimelerim gergin ve zorlayıcıydı. “İnsanlar başka insanları takip ettirmezler. Özellikle de eski kız arkadaşlarını. Bunu ancak takipçi sapıklar yapar. Yaptığın şeyin yasal tanımını bu. Varlıklı olman, başka birine bunu yapması için para ödeyebilmen umurumda değil. Kahrolası aynı şey.”

Hâlâ kafası karışmış görünüyordu. “Elinde hayatını mahvedebilecek bir kanıt varken üzüldüğün şey bu mu? Poppy'yi yanıma alıp eninde sonunda bu kasabayı terk edeceğimize üzülüyor musun?”

Kendimi Poppy'yi takip ettirdiği gerçeğini aşmaya zorlayarak, “Bunun olacağından oldukça eminsin,” dedim. “Ama unuttuğun şey şu ki bu seninle ya da benimle ilgili değil. Tamamen Poppy'nin seçimi.”

Sterling omuz silkti. Çok aptal olduğumu veya fazlasıyla nazik olduğumu düşünüyormuş ve buna zamanı yokmuş gibi görünüyordu.

“Pekâlâ, asıl konu ne?” Fotoğrafları tekrar zarfın içine yerleştirdim.

“Anlamadım?”

“İkiyüzlülüğü bırakmamızı söylemiştin.” Zarfı yanımdaki sıraya atıp, kollarımı göğsümde birleştirerek sırtımı dikleştirdim. Sterling'in de duruşunu düzelttiğini görmekten keyif aldım, aramızdaki bir santimlik mesafeden rahatsız olmuş gibiydi. Demek

istediğim, boy olarak. Diğer yandan Poppy'nin hayatına giren en iri erkek olduğumu bilmek gülünç derecede hoşuma gitmişti.

“Evet. İşte böyle, Peder.” *Peder* kelimesini söylerken havada tırnak işareti yaptığında yumruğumu gözüne indirdiğim kısa süreli başka bir hayale daldım. “Poppy'nin benimle birlikte New York'a gelmesini istiyorum. Onun bana ait olmasını istiyorum.”

“Evli olmana rağmen.”

Yine o bakışı attı. Şüpheli bir, “*Aptal mısın,*” bakışıydı ve eğer bu yarışmada ahlaki üstünlük bende olmasaydı rahatsız olabilirdim. Ne var ki artık ahlak piramidinin herhangi bir parçası olduğumu söyleyemezdim, değil mi? Böyle düşünmek oldukça kötü bir ruh haline bürünmeme neden oldu.

Neyse ki Sterling bunu fark etmeden devam etti. “Evet, evli olmama rağmen. Bizim ailemizde evlilik kutsal bir şey değil, bir tür vergi indirimidir. Ben de yasal bir anlaşmayı hayatımda istediğim şeylerin üstünde tutmaya niyetli değilim. Karımı hiç sevmedim ve aynı şeyi o da benim için hissediyor.”

“Ama Poppy'yi seviyorsun, öyle mi?”

Sterling dudaklarını birbirine bastırdı. “Aşk ve arzu, özünde aynı şeylerdir,” diye geçiştirdi. “Elbette senin gibi bir adam bunu bilmez.”

“En azından dürüstlüğüne saygı duyuyorum,” dedim. “Kendine yalan söylemiyorsun, Poppy'ye de söylemeyeceğini varsayıyorum.”

Bu beklenmedik iltifata hazırlıksız yakalanmış gibiydi ama hızla kendini toparladı. “Poppy bunu düşündüğü kadar önemsemiyor,” dedi. “Onu sevmediğim sürece benimle geri dönmeyeceği gibi bir yanılgıya kapılmış olabilirsin ama o senin gibi değil. Rakamları, mantığı ve ipotekleri bilir. Ona bildiği bir para birimini teklif ediyorum. Para, şehvet ve güvenlik. İşte tam da bu yüzden kazanacağım.”

İtirafı sırasında kabinde ağlayışını, tapınakta durup Tanrı'nın huzurunda arındığımız zamanı düşündüm. Poppy sadece bacaklarını açan bir hesap çizelgesinden ibaret değildi. Eğer Sterling onunla büyümüş olmasına rağmen Poppy Danforth'ın oldukça derin, ruhani ve duygusal yönlerini gözden kaçırmayı başardıysa aptalın tekiydi.

"O bundan çok daha fazlası."

"Bu çok tatlı. Gerçekten öyle." Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, beklediğimden çok daha azsın. Alexander Borgia* ile karşılaşmayı beklerken karşımda Arthur Dimmesdale**'i buldum. Sıkı bir dövüşe hazırdım ama görünüşe göre hiç dövüşmek zorunda kalmayacağım."

"Söz konusu bir kavga değil," dedim. "Bir insan."

"Bir kadın, Peder." Sterling dişlerini gösteren bir sırıtışla bana baktı. "Yakında *benim* olacak bir kadın."

Tüm hücrelerim *yanılıyorsun, yanılıyorsun, yanılıyorsun* diye çılgılık atmasına rağmen karşılık vermedim. Elini sallayıp rahatça kapıya doğru yürümesini izledim. Ardından ellerini ceplerine soktu, sanki dünyada umursadığı hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

*Rönesans döneminde etkili ve tarihte ünlü olan Borgia ailesinin bir üyesidir. Karıştığı skandallar ve entrikalarla anılır.

**Türkçeye Kırmızı Leke olarak çevrilmiş romanın karakterlerinden biridir. Sözü edilen isim bu romanda bir rahiptir, yaşadığı içsel çatışmalar ve sırlarıyla tanınmaktadır.

19. BÖLÜM

Kıskançlık ve art niyet barındıran imrenmenin neye benzediğini deneyimledikten sonra, birbirlerinden farkları ince fakat belirgin bir çizgiye dönüşür. Kıskançlık, başkasının sahip olduğu şeyi istemektir. Komşunuzun arabasını veya evini istemek gibi bir şeydir. Veya kol düğmeleri için ayrı bir çekmecesi olan tipik sosyetedeki bir adam yerine, kız arkadaşınızın kalbine sahip olan adam olmayı dilemek de denebilir.

Art niyetli imrenmenin temelinde sahip olmadığınız bir şeye bir başkasının sahip olmasından ve bunun için *ondan* nefret etmek vardır. Herkes gibi komşunuzun kahrolası BMW'sunu hak etmediğini düşünür fakat bunun için lastiklerini kesmek istersiniz. Buna sizin değil de onun sahip olması hiç adil değildir.

Sterling son kategoride yer alıyordu. Poppy'yi gerçekten istediğini düşünmüyordum, muhtemelen hayatındaki diğer isteklerden bir farkı yoktu. Yeni bir yazlık, yeni bir yat ve yeni bir kravat askısı gibi şeylerden bahsediyordum. Öte yandan bir başkasının Poppy'ye sahip olduğu fikri içten içe onu yiyor, ona sahip olma içgüdüğü doyumsuz bir parazit gibi göğsünde dolaşıyordu.

Bugün buna kafa yoracak çok zamanım olmuştu çünkü Poppy kayıptı. Sterling'in gidişi ardından soğukkanlı davranmaya çalışmışım. Ofisimde ileri geri yürürken onu aramış ve ardından mesaj atmışım. Sterling'in verdiği zarf, masanın

üstünde kırmızı bir zarf gibi göze çarpıyordu. Telefonu açsaydı ne diyecektim? Sterling'in beni ziyaret ettiğini, bizi takip ettirdiğini ve onu bırakmam için şantajda bulunduğunu mu söyleyecektim? Belki de her zamanki cumalardan biri gibi davranıp akşam Netflix'te bir şeyler izlemeyi teklif etmeliydim.

Fakat aramaları cevaplamamış, mesajlarıma karşılık vermemişti. Genellikle anında cevap verirdi. Uzun bir saat boyunca ofiste volta attıktan sonra evine gitmem gerektiğine karar verdim. Bu gerçekten önemli bir konuydu ve derhal konuşmamız gerekiyordu. Ancak Millie ile yüzleşmemiz hâlâ zihnimde dönüp duruyordu. Birkaç santim ötemde duran zarfın suçlulukla çırpınan kalbime etkisinden bahsetmiyordum bile. Hissettiklerim bir kara delik gibi emici, yanan odun yığını kadar yoğun. *Tekrar* yakalanma fikrinin verdiği korku, evine gitmeme engel oluyordu.

Bu kadar korkak olduğum için kendime bağışlamak istedim, meselenin çözülmesi gerekiyordu ve bu her şeyden çok daha önemliydi. Sadece başka bir koşuya çıkacaktım, o kadar. İnsanlar beni gündüz ve geceleri koşarken görmeye alışkındı, eski Anderson evinin önünden geçmem göze çarpmazdı.

Hızlıca koşu kıyafetlerimi giyerek telefonumu koluma bağladım. İki dakikadan kısa bir süre içinde Poppy'nin evine varmıştım. Fiat marka arabası garaj yoluna park edilmişti fakat bahçeye girip -aşırı büyümüş çalıların beni saklayabilmesine minnettardım- kapısını çaldığımda açan olmadı. Hangi cehennemdeydi? Bu kadar önemli bir mesele varken müsait değil miydi? Dinleniyor muydu? Duşa mı girmişti?

Kapıyı çalıp bekledim. Mesaj atıp çaldım ve beklemeye devam ettim. Etrafta dolanıp bekledim ve birkaç defa kapısını tekrar çaldım. En sonunda *sikerler* diye homurdanıp bambu saksının altındaki anahtarla kapıyı açtım.

*1850 yılında yayımlanan The Scarlet Letter romanına gönderme yapılmaktadır. Roman, 17. Yüzyılın Püriten toplumunda geçer ve baş kahraman Hester Prynne'nin, zina suçu sebebiyle kırmızı bir "A" harfiyle işaretlenerek cezalandırılmasıyla başlar. Bu harf toplum arasında Hester'ın günahlarını ve mahrum kaldıklarını ifade etmektedir.

İçeriye girdiğim anda uyumadığını ya da duşta olmadığını anladım, etraf sessizliğe gömülmüştü. Telefonu ve çantası masadaki yerlerinde değildi fakat anahtarlar hâlâ oradaydı. Bu da anahtarlarını almadan çıktığı anlamına geliyordu. Şehir merkezine mi inmişti? Kafeye veya kütüphaneye gitmiş olabilir miydi?

Evden çıkmak için arkamı döndüğümde zihnimde beliren bir düşünceyle göğsüme keskin bir bıçak saplandı.

Sterling ile birlikte olabilir miydi?

Neredeyse duvara tutunmak zorunda kalmıştım, bu kulağa mantıklı geliyordu. Ne yani, buraya sadece beni uyarmak için geldiğini mi sanmıştım? Savaş ilan edip saldırıya başlamadan önce birkaç gün bekleyeceğini mi düşünmüştüm? Hayır, muhtemelen kiliseden ayrıldıktan sonra direkt Poppy'ye gelmişti. Ben tıpkı bir aptal gibi yıpranmış halının üzerinde volta atarken o burada, Poppy'yi kendisiyle bir yerlere gitmeye ikna ediyordu. Akşam yemeğine. Bir şeyler içmeye. Kansas City'de şık bir otel odasında onu boydan boya bir pencerenin önünde becermeye.

O keskin bıçak boğazıma, sırtıma ve kalbime defalarca saplandı. Ayaklarıma dolanan kıskançlık ve şüphe adındaki iki başlı ejderhaya karşı koyma zahmetine bile girmedim, yanılmadığımı şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmesinin başka bir nedeni olamazdı.

Sterling ile birlikteydi. Benimle değil onunla birlikteydi ve ben bunu değiştiremeyecek kadar güçsüzdüm.

Poppy'nin öğleden sonra evde olmadığını fark ettiğimde, evi dışında bir yerde çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için birkaç yere uğramıştım. Kafeye, kütüphaneye ve şarap bahçesine bakmama rağmen hiçbirinde yoktu. Eve dönüp telefonumu açtığımda hâlâ mesaj atmadığını ya da aramadığını gördüm.

Piskopos Bove aramıştı.

Onu geri aramadım.

O gece gençlik grubuyla çalışırken berbat bir haldeydim. Öfkeliydim, ayrıca dikkatim darmadağın idi. Neyse ki Xbox oyun gecesi idi, böylece hayal kırıklığım ve öfkem benimle birlikte oynayan gürültücü gençlerin arasına karıştı. Gecenin sonuna geldiğimizde duayı kısa ve öz tuttum.

“Tanrım, mezmur yazarı senin sözünün adımlarımız için bir lamba olduğunu söyler. Bizi nereye götürdüğünü bilmediğimiz zamanlarda bile bir sonraki adımı göstereceğinin sözünü verirsin. Lütfen lambayı söndürme ve bir sonraki adımımız, saatimiz ve günümüz karanlığa karışmasın. Âmin.”

Genç grup, “Âmin,” diye mırıldandı. Ardından onlara göre benimki kadar can sıkıcı ve yorucu endişeleriyle evlerine döndüler. Ev ödevleri, platonik aşklar, anlayışsız ebeveynler ve oldukça uzak bir tarihteymiş gibi görünen mezuniyet töreni. Lizzy’nin ölümüyle büyük ölçüde önemlerini yitirseler de bu sorunları net bir şekilde hatırlıyordum. Gençler, yetişkinlerden farklı hissedilerdi. Düşük bir notun veya karşılıksız bir aşkın onları yıkmayacağını hatırlayacak deneyimleri olana kadar hisleri şiddetli ve keskin olurdu.

Oysa ben o deneyimlere sahiptim. O halde neden hâlâ kırılacakmış gibi hissediyordum?

Gençlik grubunun ardından telefonu elimde tutarken piskopos geri aramalıyım diye düşünüyordum. Beni, Millie ya da Jordan’ın bozduğum yemini ona anlatmaları üzerine mi aramıştı? Eğer öyle değilse, rol yapmaya devam edebilir miydim? İşte tam o sırada, telefonuma gelen bildirimi gördüm. Fotoğraflı bir mesajdı.

Bilinmeyen bir numaraya aitti fakat mesajı açıp fotoğrafı gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Poppy’nin yüzü cama dönük bir şekilde otururken arabada çekilmiş bir fotoğraftı. Işık azdı, fotoğrafı çeken kişi flaş kullanmamış gibiydi ve arka koltuktan çekilmiş gibi duruyordu. Bu da bir şoförleri olduğunu düşünmeme sebep oldu. Boynunun etrafındaki ve kulağının arkasındaki saç tutamları net görünmüyordu. Bazen taktığı küçük

elmas küpelerinin pırıltısı ve bebek yakalı bluzunun sedefli ışıltısı belli belirsizdi.

Sterling, Poppy'nin yanında olduğunu bilmemi istiyordu. Bunun, akşam yemeği ve sohbet etmeleri gibi masum bir şey olma ihtimalinin farkındaydım ama eski sevgiliyle akşam yemeği yemek ne zaman tamamen masum sayılırdı ki?

İhanete uğramış gibi hissetmemeye çalıştım. Ben ona sadece kendi zamanımdan çaldığım dakikalar verebilirken, üzerinde ne gibi bir hak iddia edebilirdim? Her dakikasının, her düşüncesi-nin hesabını vermesini isteyecek türden bir erkek arkadaş -ya da her kimsem- değildim. İçimdeki kıskanç umut, Poppy'nin bana sadık kalmasını umuyordu. Ondaki sadakatini isteme hakkım olsa bile bunu istemezdim. Öte yandan sadakat isteme hakkım yoktu çünkü en nihayetinde kendimce sadakatsizliklerim vardı, onu kiliseyle aldatıyordum. Aşk, özgür ve koşulsuz olurdu, ben bile bu kadarını biliyordum.

Ayrıca Sterling'in de istediği tam olarak buydu. Pes etmemi, zaferini kabullenmemi istiyordu fakat ona bu zevki tattırmayacaktım. Ayrıca Poppy'ye telefonda suçlamalarda bulunarak bu kötülüğü yapamazdım.

O gelene kadar bu konu bekleyebilirdi, yapılacak en mantıklı şey buydu.

Yine de tuhaf bir şekilde hareket planına ya da plansızlığına sahip olmak işe yaramadı. Televizyon seyretmeye, kitap okumaya ve uyumaya çalıştım. Her paragrafta zihnim Poppy'ye kayıyordu. Sterling ile konuştuklarına, birbirlerine dokunduklarına ve düzüştüklerine dair berbat, davetsiz görüntüler gözümde canlanıyordu. Sonunda pes ederek bodruma indim ve hava kararana dek mekik çektim. Daha sonra dolu bir kadeh viskiyi yuvarlayıp uyumaya gittim.

Sabah uyandığımda kaslarım ve onlardan daha çok da vicdanım sızlıyordu. Hâlâ herhangi bir cevapsız arama ya da mesaj yoktu. Telefonumu kaynayan bir kazanın içine atmak ya da

mikrodalgada pişirmek gibi bir fanteziye kapılmadan edemedim. Son yirmi dört saattir korkunç giden her şey için onu cezalandırmak istiyordum ama bunun yerine ayine, sonra da krep kahvaltısına hazırlanmayı tercih ettim.

Bütün sabah boyunca robot gibiydim, her şeyi bir sis perdesinin arkasından görüyordum. Özellikle de Millie, Poppy'nin onu aradığını ve hasta olduğu için gelemeyeceğini söylediğinde daha da kötü oldum. Ardından sert olmayan ama kesinlikle huysuz olarak adlandırılabilir bir bakış attı. Çok acınası görünüyor olmalıydım çünkü birkaç saniye içinde bakışları yumuşamıştı ve gitmeden önce hafifçe yanağımı öpmüştü.

Cumartesi öğleden sonra duygularımı hissetmekten daha fazla kaçamadım ve tahmin edilmesi zor olmayan bir şekilde biraz daha egzersiz yaptım.

Ayrıca içtim. Çok fazla.

Kilise bodrumunu temizlemeyi bitirip eve gittiğimde Piskopos Bove'un beni tekrar aradığını gördüm. Yanlışlıkla olduğunu tahmin ettiğim birkaç emoji'nin yer aldığı anlamsız bir mesaj da atmıştı.

Onu tekrar aramam gerekiyor.

Bunun yerine spor şortumu giyip yarısı boşalmış viski şişemi alarak bodruma indim. Britney'nin sesini hoparlörden mümkün olduğunca açtım ve kaslarım sızlayana kadar kendimi acımasızca cezalandırdım. Her setin ardından viski şişesinden bir yudum aldım.

Sterling'in varlığını unutana kadar içip bedenimi terlettim, Poppy'nin varlığını unutana kadar devam ettim.

Amacıma ulaşmak üzereydim. Çektiğim sarhoş mekikler, sersemlemiş vücudumun harcadığım enerjiyi hiç de takdir etmediğini göstermeye başlamıştı. Müzik aniden durduğunda kollarım pes etmek üzereydi. Duymak istediğim tek ses tarafından adımın söylendiğini işittim.

Poppy, dün gece giydiği kıyafetle bana doğru yürürken sendeleyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Bu, geceyi Sterling ile geçirdiği anlamına mı geliyordu? Viski ve yorgunluk beni o kadar sersemletmişti ki tek istediğim sormaktı. Hayır, *suçlamak* demek daha doğru olurdu.

Ancak sonra dizlerinin üzerine çöküp hiç tereddüt etmeden parmaklarını terlemiş saçlarıma dolayıp yüzümü kendine çekti.

Dudakları benimkilere değdiği an her şey alevlendi ve havaya fırlatılmış kâğıtlar gibi uçtular. Vücudumu neden cezalandırdığımı, neden içtiğimi ve dün gece neden uyuyamadığımı bir anda unutmuştum.

Kollarını belime doladıktan sonra dudaklarını aralayarak beni ağzının içine davet etti. Çağrısını kabul ederek dilimi onunkiy-le buluşturdum, sahip olduğum her şeyi öpücüğüme aktardım. Parmaklarımı boynunun arkasına yerleştirip onu, sadakatini ya da zamanını elimde tutamadığım şekilde sıkıca tuttum. Diğer elim giydiği kırışık eteğin altına uzanıp tangasının dantelini buldu. Parmaklarım yumuşak tenini bulmak için kumaşı kenara itti. Herhangi bir uyarıda bulunmadan bir parmağımı amının içine soktum, dardı ve henüz hazır değildi ama o noktaya ulaştığını hissedebiliyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadığım için ağzımın içine doğru inledi, bir yandan da başparmağımla klitorisini ovmaya başladığımda soluk soluğa öpücüğü kesti.

Amıyla oynamaya devam ederken bana yaslandı. Tanrı beni bağışlasın, Sterling'in dün gece ona dokunmuş olabileceğini düşünmek öyle çok kıskanmama sebep olmuştu ki, şu anda onu mu yoksa kendimi mi tatmin ediyordum emin değildim. Sanki boşalmasını sağlarsam tekrar bana ait olacakmış gibi hissediyordum.

O günkü saçları, o günkü makyajı ve kırışık kıyafetleri, utanç içindeki bakışlarıyla omzuma doğru soluması... geceyi başka bir yerde geçirmiş gibi görünmesi hem çok ateşli hem de çok sinir

bozucuydu. Bu yüzden, “Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok. Bana bakma,” dediğimde irkilmesi şaşırtıcı olmamıştı.

Yutkunup yavaşça dediğimi yaparken, “Tyler...” diye başladı, sanki ilk kez bana bir açıklama borçlu olduğunu fark etmiş gibiydi.

“Hayır. Konuşmayacaksın.” Sesim egzersizden ve viskiden hırıltılı çıkıyordu. “Kahrolası tek bir kelime bile etme.”

Sesini duymamla aletim seğirdi fakat asıl eteğini kalçalarının üzerine kaldırıp tangasını dizlerine kadar indirdiğimde canımı acıtacak kadar sertleşmiştim.

Onu uyarmalıyım, içtiğimi ve öfkeli olduğumu söylemeliyim.

Bunun yerine iç çamaşırımı aşağı indirip sikimi serbest bıraktım, zihnimde onu becermekten başka bir düşünce yoktu ama aletimin ucunu ona dayadığım anda kıskançlık tarafından ele geçirildim. Kıskançlığım ve belki de incinmiş, susturulmuş bir kadını öfkeli ya da alkollü bir şekilde becermeye hazır olmayan vicdanım tarafından.

Bu yüzden geri çekilip onunla seks yapmak yerine bakışlarımı kışına dikerek aletimi sıvazlamaya başladım. Sessiz değildim, elim sikimin üstünde kaydıkça hırıliyordum ve hareketlerim de gürültülüydü. Poppy şikâyet eder gibi bir sesle bana döndü.

“Bu adil değil!” diye karşı çıktı. “Bunu yapma Tyler, sik beni. Beni sikmeni istiyorum!”

“Arkanı dön.”

“İzlememe bile izin vermeyecek misin?” Sesi kulağa incinmiş ve dışlanmış gibi geliyordu.

Viskinin etkisindeki Tyler ıslık çalarken, İyi Adam Tyler irkilmişti. Fakat hayır, hayır kefaretni ödemesi gerekiyordu. Bir şekilde bunu başarmalıydı.

Kışını tokatladığımda elimin altında sıçradı. Dudaklarından daha fazlasını isteyen bir inilti kaçtığında ona istediğini verdim. Yine de bir tarafım, Sterling ile birlikte olmadığını söyleyene

dek ona hiçbir şey vermek istemiyordu. *Sikerler*. Bu, kefaretinin bir parçası olabilirdi. Kıcını tekrar tekrar tokatladım, kalçası renk değiştirip pembeleşene kadar devam ettim.

Islandığını görebiliyordum. Amı benim için gözyaşı döküyordu ama bunu umursamadım, gözyaşlarına izin verdim. Ardından şiddetli bir akıntıyı andırır gibi kıyafetlerinin her tarafına boşaldım. Güçlü, sert, iğrenç ve kısa sürmüştü çünkü Poppy doruğa ulaşırken bana eşlik etmemiştii. O tatmin olmamıştı, bu yüzden ben de olmuş sayılmazdım. Bu her ne kadar doyuma ulaşmakla alakalı olmasa da bir tür intikamdı. Tanrım, kahrolası bir pisliktim.

Topuklarımın üzerine oturdum, yanaklarım utançla kızarmıştı. Ona dokunmalı, bacaklarını aralamalı ve orgazm olana kadar amını yalamalıydım. Ne tür bir piç, sarhoş ve kıskançken bir kadına bunu yapıp karşılığını vermezdi? Günahlarımdan ve hatalarımdan bu kadar iğrenirken bunu ona nasıl yapabilirdim? Bedenimi kontrol edebileceğime güvenmeyecek kadar şüpheciyken, ayrıca acı çekiyorken ona nasıl dokunabilirdim?

Yapamadım. Pislik bir hareketti ama göğsümdeki duygularla ona dokunmak çok daha berbat olurdu.

Aletimi iç çamaşıma sokup bir havlu alarak menimi mümkün olduğunca kıyafetlerinden sildim.

“Sen... biz... yapmayacak...” Kıyafetlerini düzeltme zahmetine girmeden arkasına dönüp bana baktı, çıplak amının görüntüsü sikimi seğırtti. Bir dakika içinde tekrar sertleşecektim.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. “Sana yardım edeyim, sanırım eve gitsen iyi olur.”

Ayağı kalkıp kendini bana bastırdı. Yüzüme bakarak, “İçki içmişsin.” dedi. “Bok gibi görünüyorsun.”

Yanağımlı okşamak için uzansa da elini havada yakaladım. Zihnimde binlerce karanlık, baştan çıkarıcı fikirle mücadele ediyordum. Onu yeterince sert bir şekilde becerirsem, Sterling’in hatırasını içinden söküp atabilirmişim gibi hissediyordum.

Elini bıraktım.

“Evine git,” dedim yorgun bir sesle. “Lütfen, Poppy.”

Bakışları sertleşti, gözleri kararlılıkla parlıyordu. “Hayır.” Sesi bir senatörün ya da Amerika Merkez Bankası’nın yönetim kurulu başkanına aitti. “Üst kata. Şimdi.”

Hem sesinden hem de üst kata çıktığımızda gideceğini düşündüğümünden dolayı karşı çıkmadım. Oturma odasına ulaştığımızda ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve kapı yerine banyoya yöneldik. Düşündüğümünden çok daha sarhoş olmalıyım, duvara çarpmadan zar zor yürüyordum. Siktir, dışarısı hâlâ aydınlıktı. Saat dörde bile gelmemişti ve ben bok gibi görünmeyi başarıp dünyanın en mükemmel kadını kullanmıştım.

Tyler Bell: Amerikan Kahramanı.

Poppy’nin beni küvetin kenarına çekmesine izin vererek oraya oturdum.

“Neden eve gitmiyorsun?” diye sordum hüznle. “Lütfen eve git.”

Önümde diz çökerek spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp hızla ipleri çekiştirdi. “Seni bu şekilde bırakmayacağım.”

“Lanet olsun, birinin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok.”

“Neden? Çok savunmasız hissettiğin için mi? Beni becermeyeceğin ya da dokunmayacağın için mi? Yoksa gözlerimin içine bile bakamıyor musun?”

Her ne kadar doğru olsa da homurdandım. “Hayır.”

“Ayağa kalk,” diye emretti, yine o Madame Secretary’den fırlamış ses tonuyla. Dediğini yaptım, boyun eğmekten zevk almıyordum ama bir şeyler paylaşıyor olmaktan, beni önemsiyormuş gibi üzerime titretmesinden zevk alıyordum. Sanki beni seviyormuş gibi hissettiriyordu.

*Amerikan Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı Elizabet Mccord’un siyaset ve özel hayatını dengelemeye çalışmasını konu alan bir televizyon dizisi.

Çıplak kalmam için şortumu çekiştirip yanımdan uzanarak suyu açtı. “İçeri.”

Bluzunun düğmelerini açtığını ve topuklularını çıkardığını görene dek itiraz etmeyi düşünüyordum. Duşta bana katılacaktı.

Sıcak su ağrıyan kaslarımın üzerinden süzülürken cennette gibi hissediyordum. Tabii bir de Poppy vardı. Duş jeliyle sabunun taze kokusu, lifin tenimin üstündeki ılık ve rahatlatıcı dokunuşuyla karışıyordu. Saçlarımı iyice şampuanlayabilmek için diz çökmemi sağladığında karşı çıkmadan itaat ettim. Yüzümü karnının üstüne bastırdım. Tenini ifade etmek için esnek, yumuşak ve seksiden farklı bir kelime var mıydı? Ya da bunların hepsini aynı anda ifade edecek tek bir kelime bulabilmek mümkün müydü?

Kafa derime masaj yaparken gözlerimi kapatıp inledim, dokunuşu hem rahatlatıcı hem de uyarı doluydu. Yüzümü çevirip dudaklarımı karnına bastırdım, yalvaran bir öpücüktü. Ne için yalvardığımı bilmiyordum.

Tek bildiğim yirmi dört saattir ilk kez damarlarımdan öfke akmadığıydı. Suçluluk duygusuyla derin düşüncelere dalmıyor, kendimi cezalandırmıyordum. Poppy’nin yanındaydım ve amı ağzıma çok yakındı. Eğilip klitorisinin üst kısmını öptüğümde titredi.

Yine de ellerini omuzlarıma yerleştirip beni kendisinden uzaklaştırdı. “Seninle ilgilenmeyi bitirene kadar olmaz,” deyip sertçe saçımı duruladı. Kendi vücudunu hızla yıkarken ve saçlarını şampuanlarken beni bekletti. Şov yapmıyor, seksi görünmeye çalışmıyordu ama hâlâ gördüğüm en seksi şeydi. Memelerini sabunlarken parmaklarının arasından kayan meme uçları, köpüklerin aşağı süzülüp amı ve kalçalarına yayılması, ardından başını arkaya yatırıp suyun üzerinden akmasına izin vermesi çok ateşliydi.

Suyu kapattığında kaya gibi sertleşmişim, onu gözünün ucuyla ereksiyonuma bakarken yakaladım. Bakışlarında açlık vardı ve hemen burada onu banyo zeminine yatırmak istedim.

Ancak çok az da olsa ayılmaya başlıyordum ve bodrumdaki davranışlarımın ne kadar aptalca olduğunu, bu tatlı ilgiyi ne kadar hak etmediğimi fark ediyordum. Bu yüzden düşüncelerimi yok sayıp havluma sarınarak beni yavaşça yatağa çekmesine izin verdim.

“Uzan,” dedi. “Ve uyu.”

Benimle kalmayacak mıydı? Siktir. “Poppy, çok özür dilerim. Bana ne olduğunu...”

“Sana ne olduğunu bilmiyor musun?” diye bitirdi benim yerime. “Görünüşe göre yarım şişe viski içmişsin. Ama...” Bakışlarını yere indirdi. “Sanırım bunu hak ettim.”

“Hayır.” Sesim kararlı çıkmıştı. Gerçi çok da kararlı olduğum söylenemezdi, başımı yastığa koyduğum an oda etrafımda dönmeye başlamıştı. “Bunu hak etmedin. Şu anda kendimden çok utanıyorum, burada olmanı bile hak etmiyorum. Gitsen iyi olur.”

“Gitmiyorum,” dedi hiç duymadığım bir sertlikle, onunla yarışamayacağımı biliyordum. “Biraz dinleneceksin ve ben de kitap okuyacağım. Uyandığında bunu telafi etmen için aklımda bir yol var. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım. Bunu telafi etmek için bir şans hak ettiğimden bile emin değildim. Fakat aynı zamanda *neden* bir şerefsiz gibi davrandığımı, *neden* harika bir piç gibi davrandığımı bilmesini istiyordum. Bu, insanların hareketlerini meşrulaştırmak için duydukları aptalca arzulardan biriydi. Eğer nedenlerimi bilirse tüm hatalarımı affedeceğine dair bir hisse kapılmışım.

Mesleğim insanların hatalarını ve bu hataların nedenlerini dinlemektir, gerçeği bilmeliydim. Buna rağmen çaresizce benden tamamen nefret etmemesine ihtiyaç duyuyordum ve evet, ufak bir parçam suçu ona atmak istiyordu. Gerçek şuydu ki geceyi Sterling ile geçirip ardından dünden kalma bir halde ortaya çıkmıştı, nasıl bir tepki verebilirdim ki?

“Dün gece onunla olduğunu biliyorum,” dedim kendime engel olamadan. Sonra da bunu onaylayacağından ya da daha da kötüsü, inkâr etmeye çalışacağından korkarak nefesimi tuttum.

İkisini de yapmadı. Bunun yerine iç çekerek örtüyü göğsüme kadar çekti. “Bildiğini biliyorum,” dedi. “Sterling sana fotoğraf yolladığını söyledi.”

Devam etmeden önce gözlerini kaçırdı. “Ondan deli gibi nefret ediyorum.”

Bu biraz iyi hissetmemi sağladı, belki de dün seks yapmamışlardı. Belki de tüm bunlar beni Sterling için terk edeceğine dair yapacağı konuşmanın detaylı bir başlangıcı değildi.

Bakışlarımı fark etti. “Onu becermedim, Tyler.”

Ona inandım. Sebebi belki de bunu açık ve net bir şekilde söylemesiydi. Ya da iri ve masum gözleriydi. Belki de bunlardan daha fani bir şeydi, sözlerinin doğru olduğunu bilen ruhani bir bağdandı.

Her iki durumda da bana doğruyu söylediğine inanmayı seçiyordum.

Derin bir nefes aldı. “Uyandığında daha detaylı konuşuruz ama ben... Aramızda hiçbir şey olmadı. Ona dokunmadım. O da bana dokunmadı.” Elimi tutup sıktı ve bu dokunuş, odanın sarhoşlukla dönmesinin asıl sebebi haline geldi. “İstediğim sadece *sensin*, Peder Bell.”

20. BÖLÜM

“Gözlerini aç, uykucu.”

Sesi, derin uykumun ince perdesini araladı. Ses dalgaları ve sinir reseptörleri beynimi uyandırmaya ve beni ayık yaşam dünyasına geri döndürmeye çalıştı.

Beynimse bunu kabul etmiyordu. Yuvarlandım fakat yüzüm eski ve yatmaktan düzleşmiş yastıklarımın birine değil, çıplak bir tene çarptı. Çıplak bacaklar. İçgüdüsel bir hareketle kolumu bacaklarına dolayıp yüzümü tatlı bir kokusu olan yumuşak tene gömdüm.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. “Uyanma vakti.”

Sesi bunu istiyor gibi değil, yalvarıyor gibi çıkmıştı. Sonunda zorla gözlerimi açmayı başardım ve anında buna pişman oldum.

“Tanrım,” diye inledim. “Bok gibi hissediyorum.”

“İçkiden mi yoksa davranışlarından dolayı mı?”

Yüzümü bacaklarına yaslayıp mırıldandım. “İkisi de.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ, artık kendini daha iyi hissetme zamanı. Senin için yatağın üzerine birkaç kıyafet bıraktım.”

Uzaklaştığında üzülmeden edemedim. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı atıp ayağa kalktı. Uzun süredir aynı pozisyondaymış gibi gerindi ama artık çıplak değildi. Belinde kemeri olan kısa bir tunik ve uzun ipleri olan sandaletler giyiyordu.

“Gitmişsin.” Sesim suçlayıcıydı.

Onayladı. “Gideceğimiz yere senin kolsuz tişörtlerinden biriyle gelemezdim. Kesinlikle kirli kıyafetlerimle de. Sadece birkaç dakika sürdü, yemin ederim.”

Yavaşça doğrulup uzattığı suyla ağrı kesiciyi aldım. “Şimdi giyin,” dedi. “Bir randevumuz var.”

Otuz dakika sonra Fiat marka arabasıyla otoyoldaydık. Üzerimde koyu bir kot ve Sean’ın geçen Noel’de dolabımı güzelleştirmek için hediye ettiği yumuşak bir kazak vardı. Kazak, gülünç fiyat etiketine rağmen rahattı. Şık ve pahalı bir yere gitmeyeceksek, neden şehir merkezine gittiğimizi merak ediyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

En başta cevap vermedi. Aynalarını kontrol ediyor, yoğun cumartesi trafiğinde boynunu eğip yola bakıyordu. Her ne kadar meraktan ölüyor olsam da ve birinin bizi birlikte göreceğine dair belirsiz, gergin bir endişe hissetsem de onu zorlamamaya karar verdim.

Sonunda cevap verdi. “Bir süredir seni götürmek istediğim bir yer vardı. Ondan önce, düne gelelim. Bunun hakkında konuşmamız gerek.”

Evet, gerekiyordu ama Sterling ile yatmadığını bildiğim için bu acı verici konudan tamamen kaçınmak istiyordum. Son bir buçuk gün bize rol aşamasını geçtiğimizi, artık dış dünyayı penceremize çarpan etkisiz bir fırtına olarak hayal edemeyeceğimizi göstermişti ve bundan nefret ettim. Bu aşamayı geçmek hayatımı yavaşça, her defasında bir parça daha mahvedecek olan tüm kararları ve tartışmaları önüme getiriyordu.

“Sterling dün evime geldi,” dedi. “Senin yanından ayrıldıktan sonra.”

Bunu biliyor muydu?

Düşüncelerimi okumuş gibi, “Sterling zaferleriyle övünmeyi sever. İş, romantizm, intikam... Her türlü zafer buna dahil.

Sanırım ilişkimizin fotoğraflı kanıtlarının bizi iyice köşeye sıkıştırmamasından etkileneceğimi düşündü.”

Tanrım. Tam bir aptaldı.

“Anlaman gereken şu ki en sonunda buraya geleceğini, onunla olmak istemediğimi söyleyeceğimi biliyordum. Aynı zamanda onu yüz yüze reddetmemden daha azına razı olmayacağını da biliyordum. En azından ona bir akşam yemeği borçlu olduğumu hissettim, her şeyi konuşmak için bir şansımız olacaktı. Demek istediğim *yıllardır* birlikteydik...”

“Seni aldattığı yıllar,” diye mırıldandım.

Bakışlarını bana çevirdi, söylediğimden pek hoşnut olmamıştı. “Her neyse,” diye devam etti, sesi sıkıntılıydı. “Şehir merkezine gelmeyi ve birlikte akşam yemeği yemeyi kabul ettim. Geç saate kadar konuştuk ve otel odasında uyuyakaldım.”

Bu detaydan hoşlanmamıştım.

Hem de hiç hoşlanmamıştım.

“Ama dediğim gibi,” diye devam etti. “Hiçbir şey olmadı. Sabaha kadar kanepesinde uyudum ve sonra da şoförü beni eve, sana getirdi.”

“Yani artık onunla olmayacağını biliyor mu? Buradan öylece ayrılacak mı?”

Tereddüt etti. “Evet?”

“Bu bir soru mu? Emin değil misin?”

Gözleri yoldan ayrılmadı. “Bu sabah yanından ayrılırken kararımı tamamen anladığını söyledi. Onunla bunu istemeden birlikte olmamı tercih etmediğini, ne hissettiğime önem verdiğini söyledi. Bu yüzden geri adım attı.”

Dün tanıştığım adamı, buz mavisi gözlerini ve bencil ses tonunu düşündüm. Geri adım atacak bir adama benzemiyor olsa da bu konuda yalan söyleyecek bir adama benziyordu.

“O halde fotoğraflarımız... Olası bir şantaj planı yapmak için o kadar çaba sarf ettikten sonra öylece vaz mı geçti?”

Omzunun üzerinden yolu kontrol edip şerit değiştirmeden önce dudağını ısırdı. Arabayı kullanış şekli hoşuma gitmişti. Hızlı, usta ve hiçbir şekilde güvensizliğe yer vermeyen saldırgan bir tutumunu vardı. “Bilmiyorum,” dedi zayıfça. “Çok kararlı görünüyordu ve evet, o kadar çabayı arkasında bıraktığını hayal etmek çok zor ama bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyorum.”

“Ben düşünüyorum,” diye mırıldandım nefesimin altından.

Beni duydu. “Bak, Sterling aziz sayılmaz. Yine de sırf eski sevgilim olduğu için şeytanmış gibi davranmak pek adil değil. Kötü şeyler yaptığını kabul ediyorum fakat bu psikopat olduğu anlamına gelmiyor. Sadece kimsenin ona hayır demediği şımarık bir çocuk. Dürüst olmak gerekirse, o fotoğraflarla bir şey yapacağını sanmıyorum.”

Onu mu savunuyordun? Öyle yapıyormuş gibi hissetmiştim ve bu beni birazcık öfkelenlendirmişti.

“Fotoğrafların kopyalarını geri vermeyi teklif etti mi? Ya da silmeyi?”

“Ne? Hayır ama...”

“O zaman gitmeyi planladığını sanmıyorum.” Bakışlarım hâlâ penceredeydi, kâsvetli tarlalar yerini yavaş yavaş şehre bırakıyordu. “Sana duymak istediğini bildiği şeyi söyledi ama hiçbir şey bitmiş değil, Poppy. İstedğini elde edene kadar da bitmeyecek... ki o da sensin.”

Elini benimkinin üzerine yerleştirdiğinde kısa bir anlığına da olsa huysuzluk yapıp hareketini görmezden gelmeyi, elini tutmamayı düşündüm. Onu incitmek için mi yoksa aynı fikirde olmadığımı göstermek için miydi, emin değildim.

Tanrım, aptalın teki gibi davranıyordum.

Elini tutup sıktım. “Özür dilerim,” dedim. “Kalbime bir mızrak doğrultulmuş gibi hissediyorum. Seni, işimi veya ikinizi de kaybedebilirim.”

Gözucuyla bana bakarak, “Beni kaybetmeyeceksin,” dedi ısrarcı bir tonda. “Ayrıca istemediğin sürece işini de kaybetmeyeceksin.”

Başımı pencerenin soğuk camına yasladım. İşte sırası gelmişti... seçim yapmam gerekiyordu. Siyah ve beyaz, gece ve gündüz, biri ya da diğeri. Poppy ya da Tanrı.

Aniden, “Millie biliyor,” dedim.

Elimin altındaki elinin gerildiğini hissedince o tuhaf öfke yine ortaya çıktı. Millie -harika, güvenilir Millie- neden Sterling’den daha çok endişe yaratıyordu? Derin bir nefes alıp bu düşünceden uzaklaştım. Son olanların aramızı açmasına izin vermeyi reddediyordum.

Buna izin vermezdim.

“Kimseye söylemeyecek,” diye telkinde bulundum. Ardından dün yaşadıklarımın bahsettim. Poppy’ye çirkin, aptalca düşüncelerim de dahil olmak üzere her şeyi anlattım çünkü bunu borçluydum. Ona bunu borçlu olmak istiyordum. Ayrıca, kaybedecek neyim vardı? Çoktan her şeyimi kaybetmeye bu kadar yakinken en azından dürüst olabilirdim.

Her şeyi olduğu gibi anlatırken beni dinledi. Millie’yi, Sterling’in şantajını, bana mesaj atmadan önce bile onunla birlikte olduğunu nasıl tahmin ettiğimi ve şu anda göğsüme bir sarmaşık gibi yayılan iğrenç, kıskanç duyguları dinledi. Bitirdiğimde dudakları kırmızı bir çizgi halini almıştı, oldukça tuhaf bir şekilde seksi bulduğum dişlerini saklamıştı. Yine de yüzündeki ciddi ifade de aynı şekilde çekiciydi.

“Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum,” dedi. “Ama seni aldatmam konusunda asla endişelenmene gerek yok. Böyle bir şey olmayacak. Nokta. Ben aldatmam.”

“Öyle demek-” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “*Seni* tanıyorum. Gerçek seni tanıyorum ve beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Fakat aynı zamanda Sterling’in senin için sadece eski bir sevgiliden fazlası olduğunu da biliyorum.

Aranızda uzun yıllardır süren güçlü bir şey var ve sanırım beni endişelendiren şey de bu. Kişiliğindeki hayali bir zayıflık değil.”

“Sterling ile uzun bir süredir tanışıyor olmamız önemli değil. Seni aldatmayacağım, bu benim doğamda yok.”

İçtenlikle bunun doğru olmasını umuyordum. Öte yandan beni aldatmayacağından emin olmanın hiçbir yolu yoktu, sevdiğiniz birine güvenmenin hiçbir teminatı olmazdı. Onun tarafından ihanete uğradığınızda dava açabileceğiniz bir mahkeme de. Poppy’yi sevmek, Sterling konusunda ona güvenmeyi seçmek beni savunmasız bırakacaktı.

Ancak Poppy çoktan savunmasız kalmıştı; onu sevmeye izni olmayan bir adamı seviyordu ve belki de bu bizi eşit konuma getiriyordu.

Ortamı neşelendirmek için, “Sanırım bunu anlıyorum,” dedim. “Sean ve Aiden insanların böyle olma sebeplerine bir isim bile bulmuşlar: tek eşlilik geni.”

“Tek eşlilik geni,” diye tekrar etti. “Sanırım bu doğru.”

Arkama yaslandım, Kansas City’nin merkezi görünüyordu. Cam ve tuğladan yığınlar lavanta rengi gökyüzüne kadar uzanırken aşağıdaki nehir çelik grisi bir yılanı benziyordu.

“Eskiden bende bekârlık geni olduğuna dair şakalar yaparlardı,” dedim. “Artık bundan o kadar da emin değilim.” Sokak lambaları ve trafik ışıkları arabanın içine süzülürken Poppy trafikte ustaca hamleler yaparak şehrin merkezine doğru ilerledi.

“Belki de bekârlık geniyle bir alakası yoktur.” Daha çok kendimle konuşur gibiydim. “Belki de hep seni beklemişimdir.”

Nefesi kesildi ve arabayı iki bina arasındaki bir sokağa sürdü. Ne yaptığını sorma fırsatım olamadan arabayı park edip kucağıma doğru süründü, aletimin ilgiyle canlanması sadece saliseler sürdü.

Dudakları aceleyle benimkileri buldu. Sıcak, kararlı bir açlıkla beni öpmeye başladı. Elleri her yerdeydi, parmaklarını

saçlarımda ve göğsümde gezdiriyor, sabırsızca kotumun fermuarını indiriyordu.

Tekrar tekrar, “Seni seviyorum,” diye soludu. Yol boyunca üzerimde olan tüm gerginlik uçup gitmişti. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Bugün olan her şey için çok özür dilerim.”

Tulumunun altından kalçasını bulup sıktım, parmaklarımı kumaşın altından kaydırarak uçlarını nemli tangasının kenarlarında gezdirdim.

Bu ilginç ve yeni açığı daha fazla keşfedemeden nefes nefese geri çekildi.

Gülümseyerek, “Önümüzde büyük bir gece var,” dedi. “Erken başlayıp geceyi berbat etmek istemiyorum ama böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Hepsi doğru,” diye fısıldadım. “Seni kahrolası şekilde önemsiyorum ve sadece isterdim ki...” Onu kendime çektim, memeleri yüzüme yaslıyken amı pantolonumun üzerinden ereksiyonuma dayanmıştı. “Sadece her zaman böyle olmasını isterdim. Sen ve ben. Karar vermeye gerek olmadan. Sorunlar olmadan. Sadece... biz.”

Başımın üstünü öptü. “Eh, aradığın şey bir kaçışsa bu gece hoşuna gidecek demektir.”

En başta Poppy’nin aklını kaçırdığını düşündüm. Bir restorana, sinemaya ya da randevu olarak adlandırılabilen herhangi bir yere gitmek yerine bir ofisin otoparkına girdi. Buranın ofis olduğunu biliyordum çünkü İş Adamı Kardeşler iki gökdelen ötede çalışıyordu. Ayrıca Aiden burada çalışan bir kızla çıkıyordu.

Asansörün camlı girişine ilerlerken Poppy alarmlı kapıdan bir anahtar kartı geçirdi. Kapının açılmasıyla beni uzaktaki asansöre çekti. Anahtar kartını tekrar okuttuğunda otuzuncu kata çıkmaya başladık.

Sonunda sormaya cesaret edebildim. “Nereye gidiyoruz?”

Bana hafifçe gülümsedi, dudaklarından başka hiçbir şey göremeyecek hale gelmeme sebep olan gülümsemelerinden biriydi. “İşime.”

İçeri girdiğimizde, Poppy danışmadaki kadına başıyla selam vermeden önce bunu sindirecek zamanım bile olmamıştı. Kadın sanki striptiz kulübünde değil de yatırım şirketinde çalışıyormuş gibi özel dikim bir takım elbise giymişti. Poppy buğulu camlı kapıları ittiğinde onu takip ettim. Onu şehrin en seçkin kulübüne, Dartmouth’da yüksek lisans yapıp daha fazla Wall Street’te kalamadığı için buraya çeken yere girdik.

Mekânın etrafı pencereleri kapatan duvarlarla çevriliydi; muhtemelen gece boyu yanıp sönen ışıkların dışarı yansımaması, ayrıca gündüzleri gün ışığının *içeri* girmemesi için yapılmıştı. Yine de duvarlar ve pencereler arasında geniş boşluklar vardı. Bu şekilde herhangi bir misafir içkisini alıp dolaşabilir, şehir manzarasını seyredebilirdi. Şu anda birkaç adamın yaptığı da buydu, Poppy ile yanlarından geçerken bazıları iş görüşmesi yapıyor gibi görünüyordu.

Duvardaki boşluklar asıl odanın içini görmemi sağlıyordu. İki ya da üç kadın camlı kutularda tek başlarına dans ediyorlardı ama çoğunlukla zeminlerdeydi. İçgüdüsel olarak gözlerimi ortalıkta duran kadınların açıktaki cinsel organlarından ayırdım. Belki de içten içe hâlâ rahiptim.

Sonra bakışlarım Poppy’nin kısa tulumuna ve kumaşın üzerinden belli olan kıçının kıvrımlarına kaydı.

Pekâlâ, belki de öyle değildi.

Eğilerek eşiklerinden birinden geçtiğimizde Poppy beni bir odaya çekti.

“Ne yapıyoruz?”

“Patronum istediğim zaman bu odaları kullanabileceğimi söyledi. Ben de şimdi kullanmak istiyorum.”

“Benim için mi?”

“Senin için. Şimdi burada bekle.” Sırıttı ve ardından ağır ahşap kapıyı kapatmadan önce yüzünde sinsî bir ifade belirdi.

Bahsettiği özel odalar bunlar olmalıydı, Sterling’i de bu odalarda becermişti. Bu düşünceyle birlikte kıskançlığın sivri ucu göğsümde dönerek hareket etti. Sonra birden, arabada çaresizce *seni seviyorum* deyişlerini hatırladım. Buradaydı. Onunla değil, benimle birlikteydi.

O halde bu öfke yılanının kıvrılışını neden hâlâ hissediyordum? Böyle hissettiğim için kendimden nefret etsem de o yılanı kovamıyor, ezemiyordum. Damarlarımda gezip parmak uçlarımı bir dürtüyle kaşındırıyordu. Peki ne dürtüsüyle? İznim olmadan eski sevgilisiyle görüştüğü için kıcını tokatlama ya da çığlık atana, aklında kalan tek şey benim sikim olana dek onu becerme dürtüsüyle mi?

Tanrım, kahrolası mağara adamının tekiydim.

Dikkatimi dağıtmak için etrafı inceledim, daha önce hiç striptiz kulübünde bulunmamıştım ama buranın beklediğimden çok daha güzel olduğu kesindi. Deriden bir sandalye ve kanepeler vardı. *Temizlenmesi kolay olur*, dedi zihnimdeki ses acı bir tonda. Odanın ortasında bir direğin sığabileceği ve aynı zamanda bir dansçının direksiz de dans edebileceği kadar geniş bir platform vardı.

Işık loştu, mavi ve mor tonlarındaydı. Müziğin sesi yüksek olsa da rahatsız edecek kadar değildi. İnsanın kanına işleyen türden bir müzikti, düşüncelere karışırken adrenalini yavaş ve ritmik bir şekilde yükseltiyordu.

Deri koltuğa oturup öne eğildim ve ellerime baktım. Burada ne yapıyordum? Beni neden buraya getirmişti? Onca yer arasında...

Sonra kapı açıldı ve zihnimde, aletimi içine ne zaman sokabileceğim dışında hiçbir soru kalmadı. *Siktir*.

Mavi, pamuk şeker renginde bir peruk takmıştı. Göz makyajı çok ağırdı, sikimi emerken buğulu gözleriyle bana baktığını hayal edebiliyordum. Kulübün lüks hayatlara ait görünen kızları işe almayı tercih ettiğini söylediğinde, ne demek istediğini şimdi anlıyordum. İç çamaşırları hakkında hiçbir fikrim olmasa da transparan külotunun özenle işlenmiş kumaşının, muhtemelen normal bir striptizci kıyafeti olmadığıнын farkındaydım. Aynı şekilde ipekten sutyeni ve meme uçlarını örten soluk danteller de. Hepsi zarif bir şampanya rengindeydi. Aynı renkteki ipekten bir şerit de boynuna fiyonk şeklinde bağlanmıştı. Tam şu anda onu bir hediye paketiymiş gibi açmak istiyordum. Giydikleriyle ve çıplaklığıyla her zaman harika görünürdü fakat şu anda başka bir şeye dönüşmüştü. Sadece en samimi anlarımızda bile bu halinin küçük bir parçasını görürdüm.

Bana doğru yürüdü, neredeyse on altı santimlik topuklularıyla babet giydiği zamanlardaki kadar zarifti. Elini uzatarak, “Cüzdanın,” dedi.

Kafam karışmıştı fakat aniden çok dar gelen kotumdan cüzdanımı çıkarıp uzattım. O da sutyeninin içine sıkıştırdığı ellilik ve yüzlük banknotları çıkardı. Cüzdanımın içine düzgünce yerleştirdikten sonra bana geri uzatıp, “Bir oyun oynamak istiyorum,” dedi.

“Tamam.” Bir anda ağzım kurumuştı. “O halde bir oyun oynayalım.”

Dudaklarını yaladığında şu anda aklını kaçırarak kadar tahrik olan tek kişi olmadığımı fark ettim. “Sen sadece bir müşterisin ben de sadece bir dansçıyım, tamam mı?”

“Tamam.”

“Özel odaların bazı kuralları olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Bakışlarım vücudunda, pahalı iç çamaşırlarında ve kolayca bir tasmaya dönüştürebileceğim ipek şeritte gezindi.

“Pekâlâ, öncelikle burada olduğum için ödeme yapman gerek.” Elini kalçasına koydu, o kadar sabırsız ve ateşli görünüyordu ki İyi Adam Tyler’ın bu kadar aşağılayıcı bir şey yapıyormuş gibi -öncelikle striptiz kulübünde olmak- davranmakla ilgili felsefi tartışması son buldu. Banknotları eline tutuşturduğumda ortamdaki hava bir anda değişti. Bir anda oyun denen bir şey kalmadı, içinde bulunduğumuz an gerçekliğimiz oldu. Birbirimizi ne kadar seversek sevelim, ona para veriyordum ve o da alıyordu. Aslında bu benim param bile değildi. Bir elini direğin üzerine yerleştirip gözlerini bana dikti.

Dans etmeye başladığında arkama yaslandım, bunun her ayrıntısını zihnime kazımak istiyordum. Bacaklarının direğin etrafında dolanmasını, sallanmasını, mavi saçlarının omuzlarına değmesini, kollarındaki ve omuzlarındaki kasların kasılmasını ezberlemek istiyordum.

Loş ışık, yüksek sesli müzik ve hemen önümde duran seksin yansıması... Hepsi gözlerindeki yakıcı parıltıyla birleşince sanki *beni*, özellikle hemen şimdi istiyor gibi görünüyordu. Herod’un Salome’ye kendisi için dans ettiği takdirde istediği her şeyi vermeyi neden teklif ettiğini tam da şimdi anlayabiliyordum. Aramızdaki güç yarışının leziz bir tadı vardı, içinde bulunduğumuz durumda kontrolü elinde tutan ve saygı duyulan taraf bendim. Ancak aslında durum tam tersiydi. Beni büyülüyordu. Ona sadece cüzdanıma koyduğu parayı değil; evimi, hayatımı ve ruhumu teklif edecek noktaya getirecek kadar beni tutsak etmişti.

Poppy ve onun yedi peçeli dansı^{**}.

Eğildiğinde kıcı tam önümdeydi ve tamamen ortadaydı. Kumaşın ardındaki kıvrımlarının gölgesini görebiliyordum,

*Herod ve Salome’nin hikâyesi İncil’in Yeni Ahit bölümünde yer alır. Hikâyenin, gücün ve ahlaki değerlerin hâkim olduğu bir teması vardır. Ayrıca kişisel arzuların hayat üzerindeki etkilerini vurgulamaya yöneliktir.

**Salome’nin dansına gönderme yapılmaktadır. İncil’de net bir tanımlı olmamakla birlikte eserlerde dansı bu şekilde vurgulanır. Bu dans türü, dansçının her seferinde bir tane olmak üzere yedi katmanlı peçesini veya giysisini çıkarmasıyla gerçekleşir. Genellikle erotik danslarda veya striptiz gösterilerinde rastlanır.

dikkatimi dağıtmıştı. O anda onu okşayabilmek için her türlü yemini etmeye hazırdım.

Kotumun içinde daha rahat edebilmek için kıpırdandım ama işe yaramadı. Poppy önüme gelerek ellerini dizlerime yerleştirdi ve aralarına girebilmek için araladı. Kalçalarını yüzümün önüne getirecek şekilde arkasını döndü, o kadar yakındı ki iç çamaşırına işlenmiş belirsiz çiçekleri görebiliyordum. Bir parmağımı onların üzerinde gezdirdim.

Elimi yakaladı. “Dokunmak istiyorsan daha fazla ödeme yapmalısın,” diye mırıldandı. Böylece Herod gibi, ucunda ruhani mahvoluşun olduğu bir yola girdim. Ona vereceğim hiçbir şey değerini karşılayamazdı.

Hiçbir şey sormadan parayı uzattığımda alıp sutyeninin içine soktu, ardından ellerimi kıkına götürüp hareket ettirdi ve memelerine dokunmamı sağladı. Kısa bir süreliğine parmaklarımı dantellerde gezdirdim, meme uçlarını benden saklamasının hissettirdiği alışılmış duyguları hem sevmiş hem de nefret etmiştim.

Kucağıma oturup kıkını ereksiyonuma bastırdı ve ben memelerini okşarken başını omzuma yasladı. Burnumu boynuna sürttüm. “Buraya gelen tüm erkeklere bunu yaptığına bahse girerim.”

Kadife sesiyle, “Sadece sana,” dedikten sonra kıpırdanarak sikime sürtündü. Sessizce inlediğimde kollarını bana sarmak için arkasına döndü.

Aynı kısık ve uysal ses tonuyla, “Biliyor musun,” diye başladı. “Erkeklerin bunu yapmasına asla izin vermem ama eğer istersen amımı görmene izin veririm.”

Evet, lütfen.

“Bu çok hoşuma gider.” Ergen bir çocuk gibi haykırmamayı başardığım için kendimle gurur duyuyordum.

Elini uzattığında tekrar cüzdanımı çıkardım. Neyse ki bu bir oyundu, aksi halde rahip maaşıyla Poppy’yi asla karşılayamazdım. Parayı aldıktan sonra platforma çıkıp bacaklarını tekrar iki

yana açtı ve bana görmek istediğim şeyi göstermek için iç çamaşırını kenara çekti. Islaktı, teni odanın loş mavi ışığında baştan çıkarıcı bir gül rengindeydi. Rönesans ressamlarının Cennet ışığını resmetmek için kullanması gereken renk buydu.

Hipnoz olmuş gibi elini yavaşça boynundan aşağı kaydırıp, memelerinin yanından kasıklarının kıvrımına kaydırmasını izledim. Amının etrafında geniş ve yavaş daireler çizdikten sonra parmaklarını bacaklarının içinde gezdirdi. Parmakları o noktaya yaklaştı, yaklaştı ve en sonunda klitorisini sıyırdığında tuttuğumu bile farkında olmadığım titrek bir nefes verdim.

Dokunuşuyla Poppy de içini çekti, hafifçe kalçalarını eline doğru iterken bilinçsizce havayı becermeye çalışıyor gibiydi. Amı dışındaki her şey yok olmuştu, içini doldurabileceğimin farkında değil miydi? İzin verirse ona iyi hissettirebileceğimi bilmiyor muydu?

Ayağa kalkıp platforma yürüdüm. Gözlerimiz aynı hizadaydı, ellerimi bacaklarından yukarı kaydırırken başparmaklarımı dalga geçer gibi amına yaklaştırdım, bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Hareketimi tekrarladığımda bu defa amına biraz daha yaklaştırma cesaretini gösterdim. İzin verip vermeyeceğini, şehvetin parayla ilgili kurallarının önüne geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Başparmaklarım kadınlığının kıvrımlarında gezinince ürperdi ve ben de titremeden edemedim. Kahretsin, ıslanmıştı. O kadar ıslanmıştı ki aletimi hiçbir dirençle karşılaşmadan içine sokabileceğimi biliyordum.

“Parmaklarını içime sokmak ister misin?”

Başım la onayladım, parmaklarımla kıvrımlarını tutup pürüzsüz pembe tenini iki yana ayırdım. Girişi tamamen gözler önünde, parmaklarım veya sikim için yalvarır haldeydi.

Ellerini benimkilerin üzerine koyup, “Bu pahalıya patlayacak,” dedi şakacı bir sesle.

“Pazarlık yapma biçimin oldukça sert,” diye soludum. Şu anda hissettiklerimi açıklayabilecek en doğru kelime sertti. Kotunun fermuarını açıp duruma el atmak üzereydim. Her anlamda.

Banknotu çıkarıp kolay yerleştirebilmesi için katladım fakat bu defa parayı eliyle değil, ağzıyla aldı. Dudakları parmaklarımı sıyırdı. Bu aşağılayıcıydı, hem de harika bir şekilde aşağılayıcıydı. İçimdeki Herod, tahtından hevesle olanları izliyordu. Poppy’yi dişlerinin arasında parayla görmekten bir kral gibi mutluydu, artık amına istediğim gibi dokunabileceğimi biliyordu.

Ayağa kalkmak ister gibi dizlerinin üzerinde doğrusa da paramın karşılığını hemen *şimdi* alacaktım. Bir kolumu beline dolayarak onu hazırda bekleyen iki parmağımın üzerine çektim. Çıglık attığında bu özel hizmeti bütün ayrıntılarıyla değerlendirecek ve yararlanacak olma düşüncesiyle acımasızca gülümse dim. Kolum beline sarılıyken vücudunu biraz daha aşağı kaydırdım. Artık amı elime sürtünüyordu ve elimin şu anda platforma çarpıyor olması umurumda değildi. Sıcak sinir yumağı avucuma sürtünürken parmaklarım öne doğru kıvrılarak onu doruğa ulaştıracak noktayı buldu.

Hareketlerime devam ederken kulağına eğildim. “Eğer seni boşaltırsam bana ödeme yapmak zorunda olacak mısın?”

Güldü ama elimi amına daha sıkı bastırdığımda gülüşü yerini düzensiz soluklara bıraktı. Köprücük kemiğini, dantellerin etrafındaki yumuşak derisini ısırdım. Islanmış kıvrımları elime karşı titriyor, boynundaki ipek şerit bileklerine dolanmak için bana yalvarıyordu. Güçlü bir sesle boşaldı, onu daha sıkı tutup hareketlerimi hızlandırdığımda orgazmın son parçaları da yerine oturdu.

Rahatlayınca vücudu benimkine karşı gevşedi, oysa ben gevşemeye yakın bile değildim. Elimi içinden çıkarıp parmaklarımı dudaklarına götürerek kendi tadını almasını sağladım, bir yandan da diğer elimle kot pantolonumun düğmelerini açıyordum.

Poppy önce yere sonra da yüzüme baktı. “Ağzıma almamı mı istiyorsun?” Kirpiklerinin altından bana attığı bakış bütün mantıklı düşünme fonksiyonlarımı yerle bir etmişti.

Birkaç banknot çıkarıp sutyeninin içine sıkıştırdım. Ardından ipek şeridi elime alıp çözdüm. İpek, ellerim arasından tıpkı etolüm ya da yakalığım gibi kayarken o güzel boynu emilmek ve ısırılmak ister gibi ortaya çıkmıştı.

Geri çekilip şeridin bir ucunu boynuna sıkı bir düğümle bağladım. Onu boğacağımdan endişe etmeme gerek kalmayacak türden bir düğümdü.

Tasması sabitlenmişti, gevşek ucu elime dolayarak denemek için çektim. Dudaklarından şaşırılmış bir ses çıktı ve öne doğru sarsıldı. Buna rağmen gözbebekleri büyümüş, boynundaki nabızı görünür bir şekilde atmaya başlamıştı. Onu tekrar çekmemde bir sakınca olmadığını hissederek dikkatle platformdan kayıp dizlerinin üzerine çökmesini sağladım. Sandalyeye oturup bana doğru sürünmesi için onu çekerken memelerinin sallanışını izliyordum.

Dizlerimin arasına girdiğinde, muhtemelen gerekenden biraz daha sert bir şekilde şeridi yukarı doğru çektim. Bu noktada şehvet denizinde kaybolmuştum, içimdeki mağara adamı ve Herod tarafından ele geçirilmiştim. İstedikleri tek şey o güzel kırmızı dudakların sikimin etrafına sarılmasıydı.

Parmaklarını siyah iç çamaşırımın belinde dolaştırıp aşağıya çektiğinde, sikim serbest kalarak V çizgimden yukarı doğru uzandı. İpeğin ucu gerilene dek tasmağını birkaç kez daha elime doladım ve ardından başını aletime doğru çektim. Dudakları hemen aralanmadı, kilitlenmişlerdi. Fakat ağzının kenarında bir gülümseme, gözlerinde keyifli bir meydan okuma vardı. Haftalar önce öpücüklerini ondan çalmamı istediği zamanı hatırladım. Hayır, aslında çalmak bile değildi. Öpücüklerini ondan *zorla* almamı istemişti.

Bu yüzden tasmanın etrafındaki parmaklarımı sıkıp yukarı çektim. Dudaklarını penisimin alt tarafına bastırdı ve nefesinin tenime değdiğini hissetmek bile aklımı kaçırmama yetti.

Oyunu oyna, Tyler.

“Sana emmen için para ödedim,” diye hırladım. “Ya kendi başına emersin ya da ben yaptırırım. Bunun olmasını istemiyorsan, o güzel küçük ağzını açıp kahrolası işini yapsan iyi edersin.”

Tüyleri diken diken olmuştu, bacaklarını birbirine sürtmeye çalıştığını görebiliyordum. Sabırsızlıkla parmaklarımdan birini dudaklarının arasına sokup açmaya zorladım.

“Beni ağzına sok,” diye uyardım. “Yoksa bedeli ağır olur.”

Gözlerinin daha da ışıldadığını fark etmek için zeki bir gözlemci olmaya gerek yoktu. Bu fikre duyduğu ilgi gözlerinden belliydi, bunun bedelinin ağır olmasını ama aynı zamanda sikimi emmeyi istiyordu. Sonunda gözlerini benimkilerden ayırmadan elma şekeri rengindeki dudaklarını aletimin ucuna yerleştirdi ve ağzını üzerimde aşağıya kaydırды. Dili yakıcı bir şekilde yukarı doğru kaydı.

Elimi tasmaından ayırmadan gösterinin tadını çıkarmak için arkama yaslandım. Benimle ilgilenirken memelerinin nasıl hareket ettiğini izledim. Gelecek yıllar boyunca beni duşta sertleştirmeye yetecek bir bakışla üzerimde olan ela gözlerine baktım. Dudakları, aletimin etrafını muhteşem kırmızı bir hale gibi sarmıştı. Bir daha isteyebileceğim tek haleydi. Ahlaksız arzularım ve şeytani zevklerimle çevrelenmiş bir ışık çemberini andırıyordu.

Yukarı aşağı hareket etti. Bazen diliyle sıyırdı, bazen de kavurucu ve geniş hamlelerle yaladı. Ağzıyla buluşmak için kendimi yukarı ittim. Sikim boğazının arkasına çarptığında tüm sabrımı kaybetmiştim. Geri çekilmesini önleme düşüncesiyle ensesini kavradım. İki elim de başındaydı, birkaç uzun saniye boyunca ileri geri hareketlerle amını becerir gibi boğazını becerdim.

Serttim ve özür diler gibi bir halim yoktu. Bu kadar utanmaz ve şımarık bir baş belası olduğu için bunu hak ediyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordum. Burnundan dikkatli nefes alıyor ve konuşamıyordu. Onun yerine cevap verdim. “Hoşuna gittiğini biliyorum. Para ödeyen bir müşterinin sana acımasız davranması hoşuna gidiyor. Bir sürtükmüşsün gibi davranılması seni ıslatıyor, değil mi?”

Evet veya *hayır* olarak adlandırabilecek saf bir zevk iniltisi çıkardı. Her ne ise göğsümün sıkışmasına, parmaklarımın kafa derisine batmasına ve hayalarımın boşalma ihtiyacıyla kasılmasına sebep olmuştu. Ancak ağzına boşalmak istemiyordum.

Tasmasını çekerek, “Bırak,” diye emrettim. Sulanmış ve buğulanmış gözleriyle, yüzünde gördüğüm en büyük gülümsemelerden biriyle sikimi ağzından çıkardı.

Öne doğru eğilip tasmayla yüzünü kendime doğru çektim. “Sikişmenin bedeli ne?”

Gülümsemesinin yerini karanlık bir ifade aldı, bana istediğim her şeyi vaat ediyordu. “Biz... bizim böyle şeyler yapmamamız gerekiyor,” dedi sessizce.

“Umurumda değil,” diye hırladım. “Seni sikmek istiyorum. Ne kadar?”

Yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi ve kaşlarını çatı. “Geriye ne kadarın kaldıysa.”

Sessiz bir şekilde oyunumuza olan bağlılığıyla gurur duydum. Cüzdanımı ve kalan parayı çıkardım, yaklaşık yedi yüz dolardı. Kahretsin, Poppy’nin oldukça fazla parası vardı. Banknotları havaya fırlattığımda yavaşça yere süzüldüler.

“Onları ağzınla topla.”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Tasmasını sadece orada olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar çekiştirdim. “Parasını ödediğim şeyi almak istiyorum. Şimdi. Onları. Hemen. Topla.”

Omuzları düştüğünde pes ettiğini anladım. Banknotlara uzanmak için eğildiğinde ona en yakındaki paranın üzerine ayağımı yerleştirdim. “Önce külotunu çıkar.”

Altdudağını dişledi, yüzümün nasıl göründüğünü bilmiyordum ama her ne gördüyse beni sınamak istemediğine ikna olmuştu. Ayağa kalktı, başparmaklarını iç çamaşırının kenarlarına geçirip aşağıya indirdi. Önce bir ayağını sonra da öbürünü kaldırarak tamamen çıkardı.

Ardından eğilerek tüm banknotları toplamaya başladı.

Paraları toplarken tasmayı gevşek tuttum ve rahat olabilmesi için elime sardığım parçanın bir kısmını çözdüm. Bacaklarının arasındaki şişmiş mükemmellik karşısında dudaklarımı yalamadan edemedim. Eve döndüğümüzde ona ağızla tapınmayı, dilimin üzerine tekrar tekrar boşalmasını istiyordum. Benim küçük kuzum, bu kadar zahmete katlandığı ve böyle bir oyun hazırlayıp ondan istediğimi almamı sağladığı için bunu hak etmişti. Evet, burada işimiz bittikten sonra onu ödüllendirecektim.

Ama şimdilik...

Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm, müziğin sesi çok yüksek olduğu için hareket ettiğimi duyduğunu sanmıyordum. Tamamen eğilmişti, yüzü yere bakıyordu. Havadaki kıcını tutup sikimi sert bir hamleyle tamamen içine soktum ve sert bir şaplak attım.

Cıyakladı, mutlu olduğunu belli eden türdendi. Bu, centilmenliği bütünüyle bir kenara bırakmamı ve onu daha sert becermemi önleyen vicdanımı susturmayı başardı. Hızlı olmasına gerek yoktu, sadece *sert* ve *derin* olmasını istiyordum. Ayak parmaklarının kıvrılmasına ve hayalarımın klitorisine çarpmasına neden olacak türden bir derinliğin peşindeydim.

Sonra öfke yılanı tekrar kıpırdanmaya başladı. Öfkeli ve acı çeken yılan, Poppy'ye böyle davranan ilk erkek olmadığımı, daha önce bu şekilde, tam olarak bu yerde becerildiğini hatırlattı. Öfke avuçlarımı kaşındırıp kasıklarımda toplanıyordu.

Poppy'yi cezalandırmak istiyordum. Onu bu kadar önemsememi sağlayarak beni incittiği gibi, ben de onu kırmak istiyordum. Bunu yapmak yerine çekilip ayağa kalktım. Sikim kahrolası bir çelik kadar sert ve ıslaktı. Hâlâ önümde duran amı becerme ihtiyacıyla zonkluyordu.

Herod olmak istemiyordum. Tam olarak değildi.

Sandalyeye oturdum. "Buraya gel." Neyi istediğimi anlaması için başımla aletimi işaret ettiğimde tereddüt etmeden kucağıma tırmanıp dar ve ateşli amını üzerime, memelerini de yüzüme yasladi.

Yüzünü görebildiğim ve bu yüzden acımasız olmayacağım için itiraf ettim. "Yapamam, bu şekilde olmaz. Bu beni..."

Kelimeleri söyleyemiyordum, oldukça kötülerdi. Onun yerine yüzümü memelerine gömüp lavanta ve sutyeninin temiz kumaşının kokusunu içime çektim.

Saçımdan tutup başımı geriye doğru çekti. "Beni incitmek mi istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım, ona bakamıyordum. Benden nefret ediyor olmalıydı fakat beni becermeye devam ediyordu. Aşağı yukarı değil de kadınların yaptığı gibi öne ve arkaya kayıyordu. Geri kalan her şeyim önemsizmiş gibi sikimi kendini boşaltmak için kullanıyordu.

Tanrım, bu çok ateşliydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Bizi buraya getirmemin sebebi de bu."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Sen bir erkeksin, Tyler. Sana söylediklerimin ya da neye inanmayı seçtiğinin bir önemi yok. İçinde daima beni sahiplenmek isteyen bir mağara adamı olacak. Ben de eğer gerekliyse beni tekrar sahiplenebilmen için burayı düşündüm..." Hareketleri yavaşladı, ilk kez kendinden pek emin görünmüyordu. "Böyle oynarsak kendini bırakmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Kabul etmek istemediğın o parçanı tatmin edebileceğini. Sakladığın o parçanı. Çünkü o sandığından daha büyük.”

Anlatmak istediğini vurgular gibi tırnaklarını karnımdan aşağı sertçe kaydırđı ve elim kıçına o kadar hızlı bir şaplak attı ki ne yaptığımı zar zor anladım. Dudaklarından kaçan küçük iniltiyle kendini bana bıraktı.

“Gördün mü? Buna senin de benim de ihtiyacımız var. Seni burada bulunduğum her yere götüreceğ ve beni orada becermene izin verecektim. Bu şekilde istersen geçmişimi tekrar yazabilir ve kendinle doldurabilirsin.” Sesi söz verir gibiydi. “Bunu senin için yapmama izin ver.”

Şaşkınlık ve minnettarlıkla ona baktım. Çok zeki ve fedakârdı, elbette onun iyiliğini gözetmeme gerek yoktu. Hep yaptığı gibi kontrolünü bana teslim ederken bile ikimizi de kontrol altına almıştı.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Evet de. Oyunu tamamlayacağını söyle.”

Yanılmıştım. Şu anda Salome değil, Esther’di*, krallığını -iki kişilik krallığımızı- kurtarmak için bedenini kullanmaktan çekinmiyordu. Bunu bile bile Poppy’yi sahiplenmek için duyduğum ilkel ihtiyacı nasıl giderebilirdim? Bu kadar cesur ve cömert olduğunu bilerek bunu yapmanın bir yolu var mıydı?

“Sana bu şekilde davranmak, seni bir tür eşyaymışsın gibi sahiplenmek doğru hissettirmiyor. En önemlisi de seni incitmek istemiyorum.”

Kulağıma eğilerek, “Beni bir eşyaymışım gibi sahiplenmeni *istiyorum*,” diye fısıldadı. Pozisyonunu değiştirmesiyle amı aletimi sıkıştırdı ve keskin bir nefes aldım. “Eğer beni incitirsen bunu sana söylerim. Dur diyeceğime güven ve ben de istediğimde duracağına güveneyim. Kulağa nasıl geliyor?”

*Eski Ahit’in kitaplarından biri olan Esther Kitabı’ndaki kadın karaktere gönderme yapılmıştır. Esther kendini, evliliğini ve halkını kurtarmaya adan, bu kitap Tanah’ın bir parçasıdır ve *tanrısal* yardımla insanı cesaretin önemini vurgular.

Sikeyim, güzel geliyordu. Kulağa doğru olamayacak kadar güzel geliyordu fakat o benim Poppy'mdi, sanki Tanrı onu benim için yaratmış gibiydi. Belki de öyleydi.

Poppy'ye güvenmeye karar verdim. O'na güvenmeye karar verdim.

Kararımı verdiğimde kalçalarını kavrayarak ayağa kalktım. Kanepeye doğru ilerlerken kasıklarını benimkilerin üzerinde sabitlemiştim. Onu öptüm, öpücüğüm yumuşak ve yakıcıydı. Sert tarafım kontrolü eline almadan önce, ona onu ne kadar sevdiğimi hatırlatıyordum. Dudaklarımız ayrıldığı anda kontrol tamamen o taraftaydı. Poppy'yi yere bırakıp kanepenin kolçağına doğru çevirdim. Kızının havaya dikildiği anda aletimin başını girişine konumlandırımdım.

“Bacaklarını birbirine bastır,” diye emrettim. “Daha sıkı.”

İtaat ettiğinde hırlayarak içine gömüldüm. “Bu şekilde çok sıkı,” demeyi başardım. “Bunu benim için çok iyi bir hale getiriyorsun.”

Kendimi tekrar içine ittim, ayaklarını yerden kesecek kadar serttim. Bir süre bu şekilde devam ettim, güzel kıcı ellerimi doldururken yumuşak amı sikimi sarmıştı ve klitorisi kanepenin sert kumaşına sürtünürken inliyordu.

Şu anda, Esther tarzındaki sevgisiyle sarmalanmışken ve var olmayacak kadar geçici bir geleceğin içindeyken bunun günah olmadığını düşündüm. Bu sevgiydi, fedakârlıktı, günahın tam tersiydi ve belki de Tanrı'nın burada, bir striptiz kulübünün arka odasında bizimle olduğunu hissetmek berbat bir şeydi. Yine de hissetmiştim, sanki Poppy'nin en kötü tarafımı ortaya çıkardığı ve sevgisiyle onu yok ettiği bu ana tanıklık ediyordu. Tıpkı Tanrı'nın biz günahkârlar için her gün yaptığı gibi.

Poppy ile tapınakta hissettiğimiz o duygu, Tanrı'nın varlığı ve vaadi şu anda buradaydı. Göğsümü sıkıştırıyor, başımın üzerindeki havaya karışıyordu. Bir kez daha gelinle damatmışız gibi hissettim, tüm arkadaşlarına ve ailesine neşesini haykıran adama

dönmüştüm. Bu bizim nikâhımızdı, evlendiğimiz yerdi. Mavi ışıklar on bakirenin* lambalarıydı, bedenlerimiz Tanrı'nın ölümsüz ruhlarımızla çoktan kurduğu bağın varlığıyla yankılanıyordu.

O halde bu nasıl evlilik sayılmazdı? Tanrı'nın huzurunda, birbirimize karşı çıplak kalmamızdan daha bağlayıcı ve daha samimi ne olabilirdi? Hiç değilse bu bir nişan, bir söz, bir yemindi.

Çıglıklarını viski gibi içebilmeyi ve inlemelerini tadabilmeyi dileyerek nişanlıma şaplak attım. Onu sertçe becermeye devam ettim. Sırtına dökülen mavi saçlarını, mükemmel kalçalarını, ince belinin kıvrımlarını, sikimi saran ıslak amını ve arka deliğinin pembeliğini, bana ait olan her şeyi içime çektim. Etraftaki her şeyin kralı bendim. Hayır, ben etrafımdaki her şeyin efendisiydim. Dudaklarından kesik nefesiyle karışık bir çıgılık dökülmesini, etrafımda kasılmasını ve benim dışımdaki her şeyi unutmasını sağlayana dek onu sikimle tokatladım. İşaretleyip becerdim. Elleri kanepede derisini tırmalıyordu.

Ben de kendimi kaybetmişim. Bedeninin ve onun geçmişini baştan yazdığım saniyelerde, bu odayı da ona *verdiğim* orgazmları da *kendime* ait kılmışım. Onu burada başka hiçbir erkeğe değil de kendime ait kılmışım. Poppy'nin evlilik yemininin de içinden çıkıp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan yemininde sahibi bendim. Orgazmıma şahit olmasını istiyordum, bana ne verdiğini görmesini istiyordum.

Bir elimde tasmayı tutarken diğer elimle de sert ve acımasız bir şekilde sikimi kavramışım. Aletimin üzerinde bıraktığı ıslaklığı kayganlaştırıcı olarak kullandım. Hazırda bekleyen dudaklarına, zarif boynuna ve uzun kirpiklerinin kenarlarına menimi akıtmam için sadece birkaç sert sıvazlama yetmişti.

Dilinin pembe ve sivri ucuyla üstdudağındaki damlayı yaladı. Bana attığı mutlu bakışlar köprücük kemiğinin üzerine bir damla meni daha süzülmesine sebep oldu.

*Matta İncil'inde, aynı ismi taşıyan bir hikâyede geçen bu kavram, hazırlıklı olmayı ve gelecekteki kurtuluşu beklmeleri gerektiğini anlatmaya yöneliktir.

Bir dakikalığına ikimiz de derin nefesler aldık, hava hâlâ zevkin yoğunluğuyla kaplıydı fakat artık gerginlik, acı ve öfke yoktu. İşe yaramıştı, Poppy'nin oyunu işe yaramıştı. Kıskançlığımı ve ilkel dürtülerimi yok edip küle çevirmiştim. Bu sırada başka bir şey de onlarla birlikte yok olmuştu, belki suçluluk belki de günah duygusuydu. Değişen bir şeyler vardı. Tıpkı mabette kutsal olan ve olmayanın arasındaki çizginin tamamen bulanıklaştığı o anda olduğu gibiydi. Kutsal bir şeye katılmış, çıplak ellerimi tütsü ve terden yapılmış kefarete örtüsüne^{*} bastırmış gibi hissediyordum.

Önünde diz çöküp tasmayı çözdüm ve onu kullanarak yüzündeki orgazm kalıntılarını dikkatlice sildim. Burnumun ucunu nazikçe çenesinde gezdirerek, "Oyun bitti," dedim.

"Sence kim kazandı?" diye mırıldandı.

Kollarımı etrafına dolayıp onu kendime çektim ve başının üstünü öptüm. "Sormana gerek var mı? Sen kazandın, Küçük Kuzu." Kendini iyice bedenime yaslayınca sırtını okşadım. Benim kıymetli, tatlı kadını. "Kazanan daima sensin."

^{*}İncil'de geçmekte olan bu ifade genellikle Tanrı'nın huzurunda bulunan bir yere atıfta bulunmak için kullanılır. Deneyimlenen şeyin kutsal veya dini bir niteliği olduğunu vurgular.

21. BÖLÜM

Eve doğru sürerken sonbahar gecesi arabanın camlarından süzülüyordu. Gözlerimi Poppy'nin profilinde tuttum. Ön paneldeki ışıklar tarafından aydınlatılmış, dışarıdaki kadife geceye karşı siluet oluşturmıştı.

Kulüpte yaşananlar... ahlaksızdı. Aynı zamanda hem arındırıcı hem de heyecan vericiydi, nedenini tam olarak açıklayamıyordum. Cevap ulaşamayacağım bir yerde asılıydı, düşüncelerimin ancak parmak uçlarıyla sıyrabileceği bir perdenin ardında ışıldıyordu. Şehirden çıkıp kasabaya doğru ilerlerken cevap bulmaya çalışmayı bırakıp kendimi Esther'imın, kraliçemin ihtişamına bıraktım.

Gelinim olmasını istiyordum.

Poppy'nin gelinim olmasını istiyordum.

Bu düşünce bir bıçak kadar keskin bir şekilde zihnime saplandı. Kesin ve gerçektir, Tanrı'nın huzurunda seks yaparken hissettiğim bir şey olmaktan çıkmıştı. Ayık ve sakindim. Poppy'yi seviyor, onunla evlenmek istiyordum.

Sonunda perde aralandı ve *görebildim*. Son iki aydır Tanrı'nın bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım. Kiliseye neden İsa'nın Gelini dendiğini, Ezgiler Ezgisi'nin neden İncil'de yer aldığını ve Vahiy'de dünyanın kurtuluşunun neden bir düğün şölenine benzetildiğini anlıyordum.

Neden Poppy ve Tanrı arasında seçim yapmam gerektiğini düşünmüştüm? Hiçbir zaman öyle olmamıştı, hiçbir zaman biri

ya da diğeri diye bir kavram yoktu. Tanrı, bekârlık yemini ve ayinlerde var olduğu kadar seks ve evlilikte de vardı. Rahip olarak sürdürdüğüm hayattaki kutsallığı bir baba ya da bir koca olarak yaşarken de bulabilirdim. Hârûn evli değil miydi? Peki ya Davut? Aziz Peter?

Neden kendimi, bir insanın Tanrı'ya faydalı olabilmesinin tek yolunun rahip olmak olduğuna inandırmıştım?

Poppy radyoda çalan şarkıyı mırıldanıyordu fakat arabasının gürültüsü sebebiyle zar zor duyuluyordu. Dua ederken gözlerimi kapatıp sesi dinledim.

Benden istediğin bu mu? Şehvete teslim olmam mı? Yoksa nihayet hayatım için ne planladığını fark ediyor muyum?

Zihnimi sessiz, bedenimi hareketsiz tuttum. Suçluluk duymayı ya da cennetten yükselen gür bir sesin lanetlendiğini söylemesini bekledim fakat sessizlikten başka bir şey yoktu. Tüm bunlardan önce Tanrı'nın beni terk ettiğini hissettiğim zamanlardaki gibi boş bir sessizlik değildi. Suçluluk ve utançtan arınmış, huzur dolu bir sessizlikti. İnsanın gerçekten Tanrı'yla birlikte olduğu zamanlarda hissettiği türdendi. Tapınağın önünde, sunağın üstünde Poppy ile birlikteyken ve sonunda onu kendime ait kılarken hissettiğim bir duyguydu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, onun yatağında yüzüm bacaklarının arasındayken dualarımın cevabı Yeremya'nın* yirmi dokuzuncu bölümünden geldi.

Evlenin, oğullarınız ve kızlarınız olsun... Sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum, kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar...

Poppy'ye bu doğaüstü andan bahsetmedim. Bunun yerine hiç durmadan boşalmasını sağlayarak kendi yatağıma döndüm. Bu yeni bilgi ve kesinlik haliyle baş başa uyumak istiyordum.

*Eski Ahit'in önde gelen peygamberlerinden biri olan Yeremya'nın yaşamı, öğretileri ve mesajlarına odaklanan bir kitaptır. Kitap, Yeremya'nın nasıl Tanrı'nın sözcüsü olarak seçildiğinden, ahlaki çöküşten, Tanrı'ya dönüş çağrılarından ve gelecekteki umuttan bahseder.

Sabah erkenden ayine hazırlanmak için uyandığımda, o keskinlik hali hâlâ oradaydı. Göğsümde berrak ve hafifçe parlarken kararımı vermiştim.

Bugünkü ayin son ayinim olacaktı.

“Eğer eliniz günah işlemenize sebep olursa, onu kesip atın çünkü vücudunuzun sadece bir parçasının yok olması, bedeninizin bütünüyle cehenneme atılmasından daha iyidir...”* ve eğer gözünüz günah işlemenize sebep olursa, onu kesip atın. Tek gözle yaşama kavuşmak iki gözle cehennem ateşine atılmaktan daha iyidir...”

Başımı kaldırıp önümde duran cemaatime ve üç yıllık emeğimin karşılığında dolup taşan tapınağa baktım. Bakışlarım tekrar paragraflara kaydı ve bugünkü İncil alıntılarını okumaya devam ettim.

“Tuz yararlıdır ama eğer tuzluğunu yitirirse, bir daha ona nasıl tat verebilirsiniz? İçinizde tuz olsun ve birbirinizle barış içinde yaşayın**.” Bir nefes aldım. “Efendi’nin Müjdesi.”

“Şükürler olsun sana, Yüce İsa,” dedikten sonra tüm cemaat yerine oturdu. Poppy arka tarafa yakın bir yerde oturuyordu, üzerinde nane yeşili keten bir elbise vardı ve bol bir deri kemer takmıştı. Güneş mükemmel bir şekilde pencerelerden içeri girerek etrafını sarmıştı, sanki Tanrı kararımı ve bunu neden yaptığımı bana hatırlatır gibiydi.

Bir süre daha kendime parlayan, mozaik halinde yansıyan ışıkların altındaki kuzuma bakma izni verdim ve ardından dudaklarımı okuduğum paragrafa bastırmak için öne eğildim. Etmem gereken sessiz duayı mırıldandım, ardından cesaret isteyen duayı sessizce tekrarladım.

*Matta İncil’inden alınan dizeler ahlaki bütünlük ve Tanrı’ya olan bağlılığı vurgulamaktadır.

**Markos İncili dokuzuncu bölümde yer alan dize, İsa’nın öğüt ve öğretileri içeren konuşmalarından biridir.

Kitabı yavaşça kapattıktan sonra içinde vaaz notlarımın bulunduğu telefonumu çıkardım. İncil'e göre günahıtan kaçınmak için kendimizi feda etmenin, özverinin ve disiplinin önemimi anlatan bir vaaz yazmıştım. Tanrı'ya hizmet etmek için kendimizi kutsallıktan ayırmamayı konu alıyordu.

İkiyüzlülük ve utanç, bu kelimeleri yazarken peşimi bırakmamıştı ama şu anda notlara bakarken yanlış olan iki seçenek arasında kalan o adamın çektiği ıstırabı zar zor hatırlıyordum. Artık önümdeki yol daha berraktı, yapmam gereken tek şey sadece ilk adımı atmaktı.

Telefonumu ters çevirip ekranı kapattım. Gözlerimi bana güvenen, beni önemseyen ve İsa'nın bedeninde yaşatan insanlara çevirdim.

"Bütün haftamı bu pasaj hakkında vaaz yazarak geçirdim, bu sabah uyandıgımdaysa hepsini çöpe atmaya karar vermiştim." Durakladım. "Demek istediğim mecazen. Vaaz telefonumda ve ben bile iPhone'umdan vazgeçecek kadar kutsallığa ait değilim."

İnsanlar kısık sesle güldüğünde içim cesaretle doldu.

"Bu pasaj birçok din adamının kınandığı bir kürsü oldu. İsa'nın kurtuluş şansımızı kaybetmemek için her türlü baştan çıkarıcı unsurdan vazgeçmemiz gerektiğine dair olan nihai bildirgesidir. Telefonumdaki vaaz da bu fikirden pek uzak sayılmazdı. Kendini inkâr etmek ve baştan çıkarıcı olan şeylerden kaçınmak cennete giden yolu oluşturur. Küçük ve dar kapıya giden o yoldur."

Kürsünün üzerindeki ellerime, önümdeki kitapçığa baktım.

"Ancak sonra şunu fark ettim. Eğer bu vaazı verseydim, bugün bu kilisede Tanrı'nın dar görüşlü ve küçük olduğu yanlışlığına kapılma ihtimaliniz olacaktı. Bu kapı kadar dar ve küçük bir Tanrı. Buradan çıkarken bir kez bile başarısız olursanız, hata yaparsanız ve olduğunuzdan daha kusurlu, daha mahvolmuş

gibi davranırsanız Tanrı'nın sizi gerçekten istemediğine inana-
bileceğinizi fark ettim."

Kimse ses çıkarmadı, şu anda Katolik mezhebinin dışındaki
şeylerden de bahsediyordum, bunu biliyorlardı ama korkmuyor-
dum. Aslında kendimi vaaz verirken hissetmediğim kadar hu-
zurlu hissediyordum.

"Markos İncili'ndeki İsa tuhaf bir tanrıdır. Kısa, gizemli ve
düşüncelerini belli etmeyen cümleleri vardır. Öğretileri net ve
acımasız taleplerden oluşur. Mucizevi veya delice olduğunu
düşündüğümüz şeylerden bahseder. Var olmayan bir dilde ko-
nuşmak, yılanlarla mücadele etmek ve zehir içmek gibi şeyler.
Yine de Matta İncili'nin yirmi ikinci bölümünde karşımıza çı-
kan, bize verilen en önemli emrin -uymamız gereken tek ku-
ralın- Tanrı'yı tüm kalbimizle, ruhumuzla ve aklımızla sevmek
olduğunu söyleyen de odur. Komşularımızı da kendimiz gibi
sevmemizi talep eder."

"Peki hangi İsa haklıdır? Zorluk ve değişimle karşı karşıya
kaldığımızda neye göre hareket etmeliyiz? Tüm kötülükleri bu-
damaya mı yoksa sevgiyi büyütme mi odaklanmamız gerekir?"

Kürsünün arkasından çıktım, konuşurken hareket etme ihti-
yacını duyuyordum. Birkaç saniye söylemek istediklerimi düşün-
düm ve kelimeleri toparladığımda devam ettim.

"Bence cevap Markos'un doğru yaşamaya yönelik bu çağrısı-
na uymamızdır, kendimiz için doğru olanı kendi içimizde göz-
den geçirmemiz için yapılan bir uyarıdır. Doğru yaşamak nedir?
Tanrı'yı ve komşularınızı sevdiğiniz bir hayat biçimi mi? İsa bize
Aziz Yuhanna İncili'nde nasıl sevmemiz gerektiğini anlatmıştır.
*Dostlarınız için canınızı ortaya koymaktan daha büyük bir sevgi
yoktur.* Ve İsa kendi hayatını ortaya koyarak sevginin ne olduğu-
nu göstermiştir. Bizim için. Arkadaşları için."

Başımı kaldırıp Poppy'nin gözlerine baktım, dudaklarımda
beliren ufak gülümsemeye engel olamamıştım. Kırılgan alnı,
endişeyle ısırıldığı dudağıyla bile çok güzeldi.

“Tanrı günahlarımızdan daha büyüktür. Tanrı sizi olduğunuz gibi ister. Sendelerken, kafanız karışmışken, günah işlerken. Bizden istediği tek şey sevgidir. O’nu, başkalarını ve kendimizi sevmemizi ister. Bizden hayatlarımızı ortaya koymamızı ister. İsteddiği şey, zevk ve neşeden yoksun münzeviler gibi yaşamamız değildir. Sevincimizi ve sevgimizi büyütmesi için hayatlarımızı ona teslim etmemizi ister.”

Başımı kaldırarak dalgın, etkilenmiş ve açıkça kuşku duyduğu belli olan yüzlere baktım.

Her şey yolundaydı, bu vaaz onlar için bir örnek olacaktı. Öğleden sonra Piskopos Bove’u arayıp kendi hayatımı ortaya koyacaktım. Rahipliği bırakacak, Poppy’nin yanına gidecek ve ona evlenme teklifi edecektim.

Tıpkı Tanrı’nın istediği gibi hayatımı sevgiye doyararak yaşayacaktım.

“Bu, biz Katolikler için kolay olmayacaktır. Bir bakıma günah ve suçluluğun üzerinde durmak, sevgi ve bağışlamanın üzerinde durmaktan daha kolaydır. Özellikle de söz konusu kendimizi sevmek ve bağışlamak olduğunda. Ancak bize vaat edilen budur ve ben kendi adıma, Tanrı’nın hayatımı sevgiyle doldurma vaadini reddetmeyeceğim. Peki ya siz?”

Rahatlayarak derin bir nefes verip kürsünün arkasına geçtim, söylemem gerekenleri söylemiştim.

Şimdi hayatımı ortaya koyma zamanıydı.

22. BÖLÜM

A yinden sonra Poppy'yi göremedim ama sorun değildi. Piskoposu aklım ve ruhum yerindeyken hemen aramak istiyordum. Bu yeni hayatı keşfetmek, o hayatın içinde ilerlemek istiyordum. Bunu hemen şu anda yapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Piskopos Bove'u arayana kadar yaptığım şeyin tam olarak ne kadar karmaşık bir gerçeklik yaratacağının farkında değildim.

Cemaati zor durumda bırakacaktım, St. Margarets'a yeni bir rahip gelene kadar misafir bir rahibe ihtiyaçları olacaktı. Daha da kötüsü, benden önceki rahibin bir yansıması gibiydim. Evet, tutuklandığım için değil evlenmek için ayrılıyordum ama cemaatime de aynı şeyi mi hissettirecektim?

Artık panellerde ve kongrelerde çalışmak yoktu. Din adamlarının saflığı için savaş vermek yoktu. Bundan sonra Lizzy adına ve onun için çalışmayacaktım. Gençlik ve erkek grupları olmadan, pankek kahvaltıları düzenlemeden hayatıma devam edecektim.

Hayatımı Poppy ile geçirmek için tüm bunlardan vazgeçmeye gerçekten hazır mıydım?

İlk defa cevabım kesin bir şekilde, *evet* oldu. Çünkü tüm bunlardan gerçekten vazgeçecek değildim. Bu mesleği yapmayan biri olarak Tanrı'ya başka şekillerde, başka yerlerde hizmet etmenin bir yolunu bulacaktım.

Piskopos Bove telefonunu açmadı, henüz öğleden sonranın erken saatlerindeydik ve ayin sonrası toplantıyla ilgileniyor olabilir. Bir tarafım beklemem gerektiğini, mesaj bırakmak yerine onunla yüz yüze konuşmam gerektiğini biliyordu ama bekleyemezdim. Bekleme fikrine tahammülüm yoktu, bu konuşma için sesli mesajdan daha fazlasına ihtiyacımız olsa da Poppy'ye gitmeden önce ilk adımı atmak istiyordum. Yanına özgür bir adam olarak gitmek istiyordum, böylece kalbimi koşulsuz şartsız ona tamamen teslim edebilecektim.

Sinyali duyduğum anda konuşmaya başladım. Mesajımı kısa ve öz tutmaya çalıştım; günahlarımdan ve bozulan yeminlerimden bahsetmeden her şeye açıkça değinmek imkânsızdı. En azından bunu sesli mesajda yapmayı gerçekten tercih etmiyordum.

Otuz iki saniyelik sesli mesajda istifamı verdikten sonra telefonu kapatıp bir dakika boyunca yatak odamın duvarını izledim. Yapmıştım. Bu gerçekten oluyordu.

Artık rahip değildim.

Yüzüğüm yoktu ve maaşımla dışarı çıkıp bir tane satın alamazdım. Rahip evinin bahçesine gidip ortası simsiyah olan beyaz yapraklı bir buket lale topladım ve saplarını kilisedeki depodan aldığım ipliklerle bağladım. Çiçekler ona benziyordu, gösterişli olmadan zarif olmayı başarmışlardı. Parktan geçip evine doğru ilerlerken boğazımda atan kalbimle onlara baktım.

Ne söyleyecektim? Nasıl söyleyecektim? Dizlerimin üzerine çökmeli miydim yoksa bu sadece filmlerde mi olurdu? Yüzük alacak param olana dek beklemem gerekir miydi? Ya da yeni bir işe girme ihtimalim doğduğunda mı bunu yapmalıyım?

Beni sevdiğini, benimle bir gelecek istediğini biliyordum ama fazla hızlı davranıyor olabilir miydim? Ya coşkulu bir evet yerine *hayır* derse ne olurdu? Daha da kötüsü, *bilmiyorum* derse ne yapacaktım? Derin bir nefes aldım; tüm erkeklerin evlenme

teklifi etmeye hazırlanırken bunları düşündüğüne emindim. En azından son altı yıldır yakın gelecekte evlenme teklifi edeceğimi düşünmemiştim, bu yüzden nasıl yapacağımı veya ne söyleyeceğimi hiç düşünme gereği duymamıştım.

Lütfen evet demesini sağla, diye dua ettim. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Sonra başımı sallayıp gülümsedim. O, dün gece Tanrı yanımızayken kendi nikâh törenimizi birlikte gerçekleştirdiğimiz kadındı. O, kilise sunağında benim kişisel ayinimin kutsal kadınıydı. Tanrı'nın benim için yarattığı ve karşıma çıkardığı kadındı. O halde neden şüphelerim vardı? Beni seviyordu ve elbette evet diyecekti.

Hâlâ yakalık taktığımı fark etmem tıpkı resmi olarak rahipliği bıraktığımı fark etmem kadar geç olmuştu. Parkın yarısını çoktan geçmiştim, elimde çiçekler vardı ve pek de önemli olmayan bir ayrıntı için geri dönmek istemiyordum. Aslında bu durumun zıtlığı sırtıtmama sebep oldu, kulağa kötü kurgulanmış bir şaka gibi geliyordu. Poppy de bunu komik bulurdu, dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için yanaklarını ısırırken ela gözlerinin nasıl parlayacağını ve yüzünde belirecek o küçük gülümsemeyi hayal edebiliyordum. Kahretsin, çok güzeldi. Özellikle de güldüğü zamanlarda. Çocukken prenseslerin nasıl güldüğünü hayal ederken zihnimde canlanan gülümsemenin aynısıydı. Güneşli, iç açıcı ve krallıkların kaderini belirleyecek türden.

Bahçe kapısını açtım, midem bulanıyor ve yanaklarım fazla gülümsemekten acıyordu. Sabah çiseleyen yağmurdan dolayı ıslanmış taze buketin etrafındaki ellerim titriyordu.

Çiçeklerin ve otların arasında yürürken Ezgiler Ezgisi'ni mırıldanarak gelinine giden damadı düşündüm. Artık nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum.

*Dikenlerin arasında bir zambağa benzer, kadınlar arasında aşkım.**

*Ezgiler Ezgisi'nin 2:2 bölümünden alıntıdır.

Verandaya ulaşır çiçekleri sıkıca tutarak arka kapıya yöneldim.
*Kalbimi fethettin, gelinim. Tek bir bakışınla kalbimi esir aldın.**

Kapıyı açmaya hazırlanırken diğer dizeleri mırıldandım, belki daha sonra Poppy'ye de söyledim. Çıplak sırtına parmak uçlarımla bu kelimeleri kazırdım.

Kapının kilidi açıldı, evine girdim ve tamamen ona ait olan lavanta kokusuyla karşılandım. Mutfakta ya da oturma odasında değildi, yatak odasında veya duşta olmalıydı. Hâlâ o nane rengi elbisesini giyiyor olmasını umuyordum. Daha sonra elbiseyi üzerinden çıkarıp bana defalarca evet diye mırıldanmasını ve beyaz tenini santim santim ortaya çıkarmayı istiyordum. Onu kollarıma almayı, sonunda özgür bir erkek olarak sevişirken elbiseyi ayaklarımızla uzağa fırlatmak istiyordum.

Koridorun köşesini döndüğümde derin bir nefes aldım, geldiğimi duyuracaktım fakat bir şey beni dondurdu. Belki içgüdü, belki de Tanrı'nın ta kendisiydi. Her ne ise duraksamamı sağlamıştı. Nefesim boğazıma takıldı ve sonra onu duydum.

Bir kahkaha.

Poppy'nin kahkahası.

Sıradan bir kahkaha değildi. Boğuk, nefes nefese, biraz da gergindi.

Sonra adam, "Hadi ama Poppy," dedi. "Bunu istediğini sen de biliyorsun."

Bu sesi tanıyordum. Sadece bir defa duymuştum ama sanki her gün duyuyormuş gibi hemen tanımıştım. Koridorda bir adım daha attığımda nihayet yatak odasını görebildim, sahne tüm gerçekliliğiyle gözlerimin önündeydi.

Sterling. Sterling buradaydı. Poppy'nin evinde, onun *yatak odasında*ydı. Takım elbisesinin ceketi özensizce yatağın üzerine atılmış, kravatı gevşetilmişti.

*Ezgiler Ezgisi'nin 4:9 bölümünden alıntıdır.

Ve Poppy de oradaydı, hâlâ nane rengi elbisesini giyiyordu ama ayakkabılarını çıkarmıştı ve yanakları kızarıktı.

Sterling ve Poppy.

Sterling ve Poppy birlikteydi. Adam Poppy'yi kolları arasına almış, yüzüne doğru eğilmişti. Poppy'nin elleri onun göğsündeydi.

Onu uzağa it. İçimdeki ses çaresizce yalvarıyordu.

Onu kendinden uzaklaştır.

Bir anlığına bunu yapacağını düşündüm, yüzünü yana eğip bir adım geri gitti. Ancak daha sonra yüzünden adını koyamadığım bir ifade geçti. Belki kararlılığını belki de boyun eğişini gösteriyordu. Ne olduğunu anlayamadım çünkü o sırada görüş açıma kusursuzca şekillendirilmiş saçlar girdi.

Adam onu öptü ve Poppy de buna izin verdi. Sadece izin vermekle de kalmadı, aynı zamanda öpücüğüne karşılık verdi. Tatlı, parlak kırmızı rengindeki dudaklarını ayırdığında balık tarafından yutulan Yunus'a dönüştüm*, kurt ona gölge sunan ağacı yedikten sonra Yunus ne hissettiyse...

Aslında hayır, ben Eyüb'düm**. Her şeyini ve herkesi kaybettikten sonraki Eyüb'düm. Poppy'nin eli Sterling'in boynunun arkasına kayd, iç çekip onun dudaklarını içine çekti. Attığı zafer kırkdamasının ardından Sterling onu arkalarındaki duvara yasladı.

Ağzımdaki kül tadını alabiliyordum.

Çiçekleri elimden düşürmüş olmalıydım, eve geri döndüğümde yanımda değildiler. Evinin içinde mi, bahçesinde mi yoksa parkta mı düşürdüğümü bilmiyordum. Eve nasıl döndüğümle ilgili tek bir sikik ayrıntıyı bile hatırlamıyordum. Yanlarından ayrılırken gürültü yapıp yapmadığımı, beni fark edip

*İncil'de Tanrı'nın emrine karşı gelen Yunus'un denize atılması ve büyük bir balığın onu yutması ardından da balığın midесinden kurtulmasını içeren hikâyeye referans yapılmıştır.

**İncil'deki Eski Ahit'de geçen ve büyük sıkıntılara maruz kalan Eyüb'e gönderme yapılmıştır. Bu hikâyede Tanrı'nın onu sınaması ve zorlu koşullar altında bile inancını koruması üzerinde durulmuştur.

etmediklerini ve göğsümdeki kalbin gerçekten kanayıp kanamadığını bilmiyordum. Belki de sadece öyle hissediyordum.

Yağmurun yeniden başladığını hatırlıyordum, aralıksız ve şiddetliydi. Ekim yağmuruydu. Bunu hatırlıyor olmamın tek nedeni loş mutfağında uyuşmuş bir halde kendime geldiğimde ıslanmış ve üşümüş olmamdı.

Öfkeli olmalıydım, mahvolmuş gibi hissetmeliydim. Romanlar okumuş, filmler izlemiştim. Şu anda tam olarak kameranın yüzüme yaklaşıp acı dolu ifademi çektiği, iki dakikalık bir montajın aylarca süren kalp kırıklığının yerine geçtiği sahnede ydık.

Ancak soğuk ve ıslaklık dışında hiçbir şey hissetmedim.

Otobandaydım.

Kararlarımın hangi aşamada buna dönüştüğünden tam olarak emin değildim ama fırtına daha da güçlenmişti. Gök gürlüyordu, mutfağım aniden hayatımın yerle bir olduğu ilk ve tek yer olan ailemin garajına benzemeye başlamıştı.

Lizzy'nin ölümü yüzünden Tanrı'ya öfkelenmemin dışında, şu anda O'na kızgın değildim; sadece kimsesiz ve yalnızdım. Her şeyden vazgeçmiştim. Yeminimden, mesleğimden, kız kardeşim için edindiğim görevden. Karşılığında bu hayattaki en kötü sadakatsizlikle cezalandırılmışıtm. Aslında bunu hak etmişim. Eğer cezalandırılıyorsam, hak ettiğim anlamına geliyordu. Bu mutlak acının her mutlak saniyesini, keskin ve terli zevkin tüm çalınmış saniyeleriyle hak etmişim.

Âdem de mi böyle hissetmişti? Bahçeden, umursamaz dünyanın soğuk ve beton topraklarına sürüldüğünde böyle mi hissetmişti? Havva'yı sonuna kadar takip etmeye karşı koyamadığı için mi bunları yaşamıştı?

Arabayı Kansas City'ye sürdüm ve saatlerce etrafta dolaşım. Hiçbir yere gitmiyor, hiçbir şeye bakmıyordum. Poppy'nin ihanetinin ağırlığını, yeminime ihanetimin hissettirdiklerini ve en

kötüsü de kısa süreliğine de olsa benim için her şey demek olan bir şeyin sonuna geldiğimi hissediyordum.

Telefonum yoktu, özellikle verdiğim bir karar olup olmadığını bilmiyordum. Durumun şartlarına göre radyonun sessizliğini kendi sessizliğime tercih edip etmediğimden emin değildim. İçten içe mesaj atmayacağını veya beni aramayacağını biliyordum. Kavga ettiğimizde de hiç aramamıştı. Sürekli kontrol etmenin beni mutsuz edeceğini, ekranımda saatten başka bir şey olmadığında kendimi hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum.

Gece yarısı Jordan'ın kapısını yumrukladığımda, kapıyı açtığında karşısında sağanak yağmuru ve beni buldu. Geçen seferki gibi beni geri çevirmedi, gözlerini uzun uzun yüzümde tuttu. Bakışları deliciydi fakat kaba değildi. Sonra başını salladı.

“İçeri gel.”

İtirafımı Jordan'ın oturma odasında yaptım ve kahrolası dercede berbat bir itiraftı.

Nereden başlayacağımı ya da olanları nasıl açıklayacağımı bilemediğim için, Poppy ile tanıştığım ilk günü anlattım. Sadece sesini duyduğum günü. Ne kadar boğuk, belirsiz ve acılı olduğundan bahsettim. Hikâye oradan başladı; tüm şehvetten, suçluluktan ve ona âşık olmaya giden fakat rahip olmaktan uzaklaştığım o yoldan söz ettim. Piskopos Bove'u aradığımı ve kendi kendime yaptığım çiçek buketini anlattım. Sterling'i, öpücüğü, onlarla ilgili hissettiğim korku ve paranoyanın nasıl canavarca öfkeli bir şeye dönüştüğünü artık biliyordu. Sadakatsizlik korkunç bir şeydi ama iki taraf arasında bir şeyler yaşandığından en başından beri şüpheleniyorsanız, bu onu daha kötü yapmaz mıydı? Beynim olayın aslını görmem gerektiğini haykırmaktan vazgeçmiyordu. Ne olmasını bekliyordum? Gerçekten mutlu bir sona kavuşacağımızı mı düşünmüştüm? Böyle günahkâr bir

başlangıca sahip olan hiçbir ilişki mutluluk getirmezdi. Bu kadarını artık biliyordum.

Jordan anlattıklarımı sabırla dinledi, yüzünde yargılayıcı ya da iğrendiğini belli eden türden bir ifade yoktu. Bazen gözlerini kapatıyordu ve o zamanlarda sesimden başka ne duyduğunu -ya da kimi duyduğunu- merak ediyordum. Öte yandan bunu umursayacak enerjim kalmamıştı. Sterling ve Poppy'yi gördüğüm kısma geldikten sonra yavaş ve acı verici bir şekilde sona yaklaşırken, kendi hikâyemi dahi umursayacak gücüm yoktu. Söyleyebileceğim başka ne kalmıştı? Hissetmem gereken başka ne vardı?

Başımı ellerimin arasına gömdüm ama ağlamıyordum. Öfke ve keder hâlâ ulaşamayacağım kadar yüksekte duruyordu. Şaşkınlık ve boşluk dışında bir şey hissetmiyordum. Savaş bölgesinden sendeleyerek çıktıktan sonra hissedilen o boş sersemlik hissiyle doluydum.

Avuçlarıma doğru nefes alıp verdim, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturmamıza rağmen, Jordan'ın sesi uzak bir yerden geliyor gibiydi.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Peki aranızdaki ilişkinin bittiğini mi düşünüyorsun?"

Karşılık vermeden önce bekledim, cevabı biliyordum ama kelimeleri söylemek zordu. "Aksi mümkün değil, Sterling ile birlikte olmak istiyor. Bunu açıkça belli etti." Elbette Jordan'ın kapısına gelse tek kelime bile etmeden onu kollarıma alırdım.

Bu, Tanrı'nın koşulsuz sevgisinden çok bir bağımlılığın ihtiyaçla yakarmasına benziyordu.

"O olmadan..." Gözlerime baktı. "O olmadan da rahipliği bırakmak istediğine emin misin?"

Jordan'ın sorusu kurşun etkisi yaratmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda ne istediğimi bilmiyordum. Demek

istediğim, rahip olmak yerine bir kadınla birlikte olmayı hiç istememiştim. Rahip olmak yerine *Poppy* ile olmak istemiştim. Birini becerme özgürlüğü değil, *onu* becerme özgürlüğü istiyordum. Bir aile istemiyordum, *onunla* aile olmak istiyordum.

Ona sahip olamayacaksam, bu diğer hayatı da istemiyordum. Tanrı'yı ve her şeyi olduğu haliyle geri istiyordum.

Piskoposu arayıp durumu açıklayabilir ve kalmama izin vermesini umabilirdim. *Poppy*'nin burada olduğunu bilerek *Weston*'da olmak, birlikte gittiğimiz yerleri görmek zor olurdu ama en azından zamanımı geçirebileceğim bir cemaatim olurdu. En azından hayatımın bir kısmını olduğu şekilde yaşamaya devam edebilirdim. Kalbimi kaybetsem de mesleğimi elimde tutabilirdim.

“Artık ayrılmak istediğimi sanmıyorum,” diye karşılık verdim.

Jordan bir dakika boyunca sessizliğini korudu. “Kefaretini ödemeye hazır mısın?”

Hâlâ kaldırmadığım başımı salladım.

“Tanrı'ya bütünüyle bir gün adayacaksın, tamamen ona eşlik ettiğin bir gün. Seninle konuşmak istiyor, Tyler. Acı çektiğin bu karmaşık dönemde senin yanında olmak istiyor. Kederinle O'nu dışlamamalısın.”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Bu kefareti yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha acımasız, daha kötü bir şeyi hak ediyorum.”

“Ne gibi? Eziyeti mi? Üç ay boyunca çıplak ayaklarla yürümeyi mi? Kendi kendini kırbaçlamayı mı?”

Ona ters bir bakış atmak için başımı kaldırdım. “Şaka yapmıyorum.”

“Ben de. Buraya günahlarının bağışlanması için geldin ve ben de Tanrı'nın mesajını sana ileterek bunu yapıyorum. Aslında kefareti günün yarın olmalı. Bu gece burada, benimle kal ve ne olursa olsun yarını burada geçir. Sabah ayininden sonra kilise

boş kalacak. Böylece dua etmek için bolca zamanın ve alanın olacak.”

Jordan’ın yüzü her zamanki gibiydi. Sakin ve aynı zamanda kutsayıcı. Şüphesiz ki haklıydı, son üç ayın sersemletici coşkusunun ardından bir günlük ara çok zor bir şey değildi. Aynı zamanda tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Dürüstçe zihnimi incelemek ve Tanrı ile açıkça konuşmak için saatler harcamak acı verici olabilirdi ama gerekli şeyler genellikle acı verici olurdu.

“Haklısın,” diye kabul ettim. “Tamam.”

Jordan başını sallayıp günahlarımın bağışlanması için sessiz bir dua etti. Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Çoğu insan sessizlikten rahatsız olurdu fakat Jordan onlardan değildi, sessizlik ona kendini evinde hissettiriyordu. Kendisiyle baş başa olduğu bir evde. Bu da hâlâ hissetmediğim tüm duyguların ağırlığı üzerimdeyken bile *kendimle* olmayı biraz daha kolaylaştırıyordu.

En azından telefon çalana kadar.

İkimiz de hayal dünyasından çıkıp Jordan’ın mutfak tezgâhının üzerindeki telefonuna baktık. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Jordan hemen ayağa kalktı, bu saatte gelen telefonlar genellikle peşlerinde kötü haberi sürüklerdi. Araba kazaları, beklenmedik şeylerin kötü sonuçlara yol açması, bakımevinde son nefesini veren hastalar. Bu zamanlarda insanlar yanlarında bir rahibe ihtiyaç duyardı.

Telefona cevap vermesini, kimsenin ciddi bir şekilde yaralanmamış olması için sessizce dua edişini izledim, alıştığı ve ezbere bildiği sözlerdi. Birkaç saniye sonra gözleri beni buldu.

Sessizce, “Evet, benim yanımda,” dedi. Kalbimin atışları düzensizleşti, Poppy olamazdı. Kesinlikle olamazdı ama ya öyleyse?

Tanrım, bunun için her şeyimi verirdim.

“Elbette, bir dakika.” Jordan telefonu bana uzatıp, “Piskopos,” diye fısıldadı.

O anda kalbim durdu ve göğsüm sıkıştı. Sabahın ikisinde arayan piskopos muydu?

“Efendim?” Telefona doğru konuştum.

“Tyler.” Bir şeylerin tamamen ve rahatsız edici derecede yanlış olduğunu anlamam için ismimi söylemesi yetmişti. Yol göstericimizin sesini hiç bu kadar üzgün duymamıştım, sadece işi bırakmamla bir alakası olabilir miydi?

“Sesli mesaj konusuyla ilgiliyse,” diye başladım. “Seninle yüz yüze konuşmayı beklemediğim için çok özür dilerim. Şimdi düşünmek için biraz zamanım oldu ve artık rahipliği bırakmak istediğimden pek emin değilim. Açıklamam, telafi etmem gereken çok şey olduğunun farkındayım fakat bugün değişen birçok şey oldu ve...”

Piskoposun sözümü kesen sesi kasvetliydi.

“Korkarım oldukça aleni bir şekilde ortaya çıkan birtakım şeyler oldu.”

Lanet olsun. “Ne gibi şeyler?”

“Tüm gün sana ulaşmaya çalıştım. Aileni ve bazı cemaat üyelerini aradım ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Bu geceye dek günah çıkarmak için rahibine gitmiş olabileceğini düşünmedim.”

Sanki oyalanıyormuş, olanları anlatmakta tereddüt ediyormuş gibi hissediyordum ama bilmem gerekiyordu. “Piskopos, lütfen.”

İç çekti. “Bazı fotoğraflar yayıldı. Sosyal medyada. Rahip evinde bir kadınla olduğun fotoğraflar. Sanırım ismi Poppy Danforth.”

Fotoğraflar. Sterling’in şantaj yapmak için kullandığı fotoğraflardan bahsediyordu.

Başımın büyük bir belada olduğunu, Sterling’in sözünü tutup hayatımı mahvettiğini biliyordum ama o anda dikkatimi çeken en önemli şey, Poppy’nin ismini bir başkasının ağzından duymaktı. Sanki isminin yüksek sesle söylenmesi bir büyüün

gerçekleşmesi gibiydi. O büyü beni sonunda paramparça etmişti, teneke kutusuna saplanmış bir kurşunu andırıyordu.

Gözyaşları yanaklarımdan sıcak ve hızlı bir şekilde dökülme-ye başlasa da sesimi sabit tutmayı başardım. “Tamam.”

“Tamam, bu resimleri çoktan bildiğin anlamına mı geliyor?”

“Evet,” demeyi başardım.

“Kahretsin, Tyler,” diye küfretti piskopos. “*Lanet olsun.*”

“Biliyorum.” Sesli bir şekilde ağlamaya başladığım sırada elim bir şey tutuşturuldu. Kehribar renginde, ortasında tek buz küpü olan bir viski bardağıydı. Jordan tepemde dikilirken başıyla bardağı işaretledi.

Eğer Jordan bana içki teklif ediyorsa durum gerçekten de kötüydü. Evinde tek bir içki şişesi olduğunu bile düşünmezdim.

“Tyler...” diye başladı piskopos. “Seni kovmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Ne demek istediği açıktı, istifa etmemi istiyordu. *Böylesi başında daha masum görünecektir*, diye düşündüm. Teslim olmuş tövbe-kâr rahip, kovulması gereken cinsel istismarcı bir rahipten çok daha iyi bir başlık olurdu.

“Sadece iki seçeneğim mi var? Kovulmak ya da istifa etmek mi?”

“Sanırım. Eğer ilişkiniz bitmiş olsaydı...”

“Bitti.”

“Cezalandırılman ve kesinlikle buradan sürülmen gerek...”

Bunu bekliyordum, yine de bir şekilde dile getirmesi beni hazırlıksız yakalamıştı. Taşınmak zorundaydım. Yeni bir cemaat, yeni insanlar ve bu sırada eski cemaatimde işlediğim günahlarla ilgili dedikodu sisini dağıtmak zorunda kalmak. Ne olursa olsun, diğer her şey mükemmel ilerlerse bile yine de bunu kaybedecektim. Cemaatimi. İnsanlarımı.

Benim hatamdı.

“Bunlar olsa bile başrahibin bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum, Tyler.” Piskoposun sesi yorgun ama aynı zamanda sevgi doluydu. Ses tonunun arkasında derin bir sevgi vardı; beni seviyordu ve sevgisi, bu konuşmayı yapıyor olmamızı daha kötü, daha utanç verici bir hale sokmuştu. “Eğer rahip olarak kalma konusunda kararlıysan bir sonraki adımını birlikte düşünürüz.”

Rahatlamamıştım, muhtemelen ne istediğime hâlâ karar vermediğim içindi. Yine de, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. Başpiskopos için ne kadar büyük bir karmaşa yarattığımı biliyordum ve rahip olarak kalmayı düşünmenin bile bunu daha da kötüleştireceğinin farkındaydım.

“O halde yarın akşam konuşalım,” dedi piskopos. “O zamana kadar lütfen basınla konuşma. Hatta internette bile dolaşma, işlerin nereye gittiğini kesin olarak bilmeden durumu daha karmaşık bir noktaya sürüklemenin bir anlamı yok.”

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra telefonu kapattık. Ardından viskimi bitirip Jordan’ın sert ve rahatsız kanepesinde rüyasız bir uykuya daldım.

23. BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden Jordan'ın ayinine katıldım, bu ayin benimkilerden çok daha kalabalıktı. Uyandığım anda Millie'yi arayıp nerede olduğumu, bana nasıl ulaşabileceğini söyledim. Reddit ve Tumblr'da benden daha fazla gezindiği için resimleri çoktan görmüştü. Yine de *sana söylemiştim* demedi, nefret dolu kelimeler sarf etmedi ve ben de kendi huysuz tarzında beni bağışladığını umdum. Ayrıca kapıya çalışma saatlerinin ve hafta içleri gerçekleşecek ayinlerin geçici olarak askıya alındığını belirten bir tabela asmayı teklif etti. Bu şekilde kilise meselelerim şimdilik halledilmiş olmuştı, artık buraya ve şu ana odaklanabilirdim.

Buna rağmen telefonu kapatmadan önce, “Poppy’yi gördün mü?” diye sormadan edemedim ve bunu yaparken kendimden nefret ettim.

Millie durumu anlamış gibiydi. “Hayır. Aslında dün gecedan beri arabası garaj yolunda değil.”

“Tamam.” Sesim kasvetli ve yorgundu, bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, kalbimin olması gereken yerde dev bir krater olduğu hissini geçmediği.

“Peder, lütfen kendine dikkat et. Ne olursa olsun cemaat seni seviyor.” Bu sözlerin doğru olmasını çok isterdim ama her şeyi mahvettikten sonra nasıl olabilirlerdi ki?

Ayinden sonra tapınağı kendime ayırdım. Jordan'ın kilisesi eskiydi, yüz yaşından fazlaydı. Neredeyse tamamen taş ve vitrayla kaplıydı. Ne eskimiş kırmızı bir halı ne de sahte ahşap döşemeler vardı. Gerçek bir kiliseye benziyordu, eskiydi ve yankı yapıyordu. Kutsal Ruh'un görünmez bir sis gibi kirişlerin arasında parladığı bir yerdeydi.

Poppy buraya bayılırdı.

Dün gece ağlamaktan titriyordum, içimde bir boşluk vardı. Sanki gözyaşlarımla birlikte ruhum da içimden dökülmüş gibiydi. Diz çökmeliydim, bunu biliyordum. Diz çökmeli ve gözlerimi kapatıp başımı eğmeliydim. Fakat bunun yerine sıralardan birine uzandım. Tok bir ahşaptan yapılmıştı, sert ve soğuktu fakat doğrulmak için enerjim yoktu. Bu yüzden orada kalıp gözlerimi önümdeki sıranın arkasına diktim. Yoklama kartları, görev kâğıtları ve sıradan kurşun kalemler dışında bir şey yoktu.

Bana ne yapacağımı söyle, Tanrım.

Galiba bir parçam uyanmayı ve tüm bunların korkunç bir kâbus, inancımı sınamak için ortaya atılmış bir halüsinasyon olduğunu görmeyi ummuştum. Öyle değildi, dün Poppy ve Sterling'i gerçekten birlikte yakalamıştım. Âşık olduğum ve evlenmek istediğim kadın tarafından gerçekten kıcımla tekmelenmiştim.

Rahipliği bırakıp Poppy'nin beni geri istemesini mi bekleyeyim? Onu bulmaya mı çalışayım? Onunla konuşmam mı gerekiyor? Kiliseye faydası olacak şey ne, burada kalmam mı? Kilise Poppy'den daha mı önemli?

Dışarıdaki şehir trafiğinin uzaktan gelen uğultusu ve loş ışığın sıranın tahtasına yansımaları dışında hiçbir ses yoktu.

Artık klima sesi bile olmayacak mı? Şimdi mi? Onca zaman varken şu anda mı hiçlikle karşılanıyorum?

Hırçınlık yaptığının tamamen farkındaydım ama umurumda değildi. Yakup bile kutsanmak için Tanrı ile mücadele etmek zorunda kalmıştı. Eğer huysuzluk etmem gerekiyorsa bunu yapacaktım.

Yorgundum. Boştum. İstesem bile sızlanmaya devam edecek gücüm yoktu. Düşüncelerim dağıldı, dualarım amacını yitirdi ve anlamsızlaştı. Sadece bulunduğum yeri düşündüm. Burada, bana ait olmayan bir kilisede yalnız ve yaralanmış halde uzanıyordum. Yaptıklarımla cemaatime zarar vermiş, piskoposumun ve cemaatimin güvenine ihanet etmiştim. Rahip olduğumdan beri yapmamak için çabaladığım tek şeyi yapmıştım.

Başarısız olmuştum.

Rahip, insan ve arkadaş olarak başarısız olmuştum.

Beton zemine bakıp sessizlik içinde yavaşça göz kırptım. O halde, kalacak mıydım? Kefaretimi ödemenin en iyi yolu rahip olarak kalmak mıydı? Kilise için en iyisi bu muydu? Peki ya ruhum? Kendi şartlarıma göre değil de zorunluluktan istifa etmek, kendimden nefret etmek gibi geliyordu. *Her şeyi mahvettim, bu yüzden istifa ediyorum*, türünden bir hareketti. Geleceğim hakkında verdiğim karar ne olursa olsun, sebebi bu olsun istemiyordum.

Bunu Tanrı'dan duymak istiyordum.

Maalesef ki bugün pek konuşkan gibi görünmüyordu.

Belki de asıl soru şuydu: Rahiplik ve Poppy olmadan bir hayat düşünebilir miydim? Ona olan aşkım yüzünden mesleğimi bırakmaya karar vermiştim ama bu kararın ardından diğer tüm olası gelecek planlarının gözlerimin önünde yok oluşunu seyretmiştim. Tüm o ilham verici, sarhoş edici ve huzurlu gelecekle yok olmuştu. Tanrı'ya hizmet edebileceğim pek çok yol vardı. Peki yaşanan her şeyin amacı bununla ilgili olabilir miydi? Poppy ile beni bir araya getirmeyi değil, beni kendim için yarattığım güvenli balonun dışında itmek istediği için olabilir miydi? Sadece daha fazlasını yapabildiğim ve hiçbir zaman büyük hayallerin peşinden koşmamam gerektiğini açıklayan bir bahanemin olduğu balondan bahsediyordum. O balonda mütevazı bir hizmet verebilmek için durağanlığı, cansızlığı kullanmak kolaydı.

Gençken yapmak istediğim pek çok şey vardı, Poppy gibi uzun ve gönüllülüğe dayalı gezilere çıkmak istemiştim. Bir cemaate atandıktan sonra bu düşünce imkânsız hale gelmişti. Eğer özgür olsaydım, Etiyopya'daki kıtlık için bir şeyler yapmaya çalışabilirdim. Bir sene yaz aylarını Belarus'ta İngilizce öğreterek geçirebilirdim. Belki de Kenya'da bir kuyu açardım. İstedğim zaman, istediğim yere gidebilirdim.

Herhangi biriyle.

Pekâlâ, herhangi biriyle gitmezdim çünkü gözlerimi kapatıp Pokot'un tozlu ovalarını ya da Belarus ormanlarını düşündüğümde, kaybettiğim geleceklerin hayallerinde yanımda sadece tek bir kadın vardı. Kısa boylu, zayıf, siyah saçlı ve kırmızı dudaklı bir kadın. Bazılarında benimle su taşıyordu, bazılarında çocuklara yeni defterler götürüyordu. Belki de toplantılarda birlikte yürümek için parmaklarımızı birleştirirken güneş gözlükleriyle bana bakıyordu. Belki de hamakta üstüme uzanıyordu, hamağın teninde bıraktığı elmas şeklindeki izleri görebiliyordum. Kim bilir, belki de sert bir yatakta birbirimize doğru kıvrılmışken soğuk bir yatakhaneyi paylaşıyorduk.

Yine de nerede olursak olalım, insanlara yardım ediyorduk. İsa'nın insanlara yardım ettiği şekilde, bazen fiziksel bazen de gizli şekilde. O hastaları elleriyle iyileştirmiş, körleri çamur ve salyayla tedavi etmişti. Elleri kirlenmiş, sandaletleri tozlanmıştı. Bu da İsa ve Ferisiler* arasındaki gerçek farklardan biriydi, değil mi? Biri halka karışırken, diğeri içeride kalıyor ve halkı acımasız bir imparatorluk tarafından zulme uğrarken sararmış kâğıtlar üzerinde tartışmalar yapıyordu.

Rahip olmayı seçtiğim anı, heyecanı ve yakıcı beklentiyi hatırladım. Şimdi de aynı şeyleri hissediyordum, bir güvercinin kanat çırpması ve ateşle vaftiz edilmek gibiydi. Her şey netleşiyordu.

*Hristiyanlığın ortaya çıkmasına yakın bir dönemde ortaya çıkan Yahudi mezheplerinden biridir.

Hayır, netleşmek doğru kelime değildi; her şey apaçık ortaya çıkıyordu.

Doğrudum.

Tanrı beni gerçek dünyada, halkının sıradan yaşamının ortasında istiyordu. Belki de Tyler Bell için düşündüğü planlar benim tahmin ettiğimden çok daha heyecan verici ve harikaydı.

İstediğin bu mu? diye sordum. Ayrılmamı mı istiyorsun? Poppy ya da piskopos için değil, kendim için ayrılmamı mı istiyorsun? Senin için?

Ve cevap aklıma sakın ve yankılanan otoriter bir ses tonuyla düştü.

Evet.

Evet.

Benim için durma zamanıydı, rahip olduğum hayatı bırakma zamanım gelmişti.

İstediğim cevap, istediğim yol buydu ama aslında tam olarak da değildi. Daha önce yanlış soruyu sormuştum.

Bu defa gösterişli şeyler yoktu. Yanan çalılar, karıncalanma hissi veya güneş ışığı yoktu. Sadece sessiz ve dalgın bir huzurla kaplıydım. Yol ayaklarımın önündeydi, sadece ilk adımı atmam gerekiyordu.

O gece piskoposu arayıp kararımı bildirdiğimde, bulduğum yeni huzur beni terk etmedi. İkimiz de bunun hem benim hem de kilise için en doğru karar olduğunu biliyorduk. Böylece rahip olarak, Peder Tyler Bell olarak sürdürdüğüm hayatım, sessiz ve resmi bir şekilde sona erdi.

Bir sonraki hafta sonunda İskoç Festivali vardı ve ben çoktan cemaatimle vedalaşmış, rahip evini boşaltmıştım. Kilisenin bağış toplama etkinliğini kaçırmaktan nefret etsem de oraya gitmek için bir sebebim yoktu.

Gitmeyeceğimi söylediğimde, “Seni taşılayacaklarından mı korkuyorsun?” diye sordu Sean. Kendime ait bir yer bulana kadar onunla kalıyordum.

Başımı salladım, aslına bakılırsa sosyal medyada hem şeytan ilan edilmiş hem de görünüşümden dolayı bir tür ünlüye dönüşecek ulusal bir ilgiye maruz kalmıştım. Kendi cemaat üyelerim hak ettiğimden çok daha iyi tepkiler vermişti. Kalmamı istediklerini söylemişlerdi, bazıları yalvarmıştı. Bazıları istismar hakkında açıkça konuştuğum için bana teşekkür etti. Bazılarıysa sadece sarılıp iyi dileklerde bulundular. Sordukları her soruya dürüst cevaplar verdim, en azından bunu hak ediyorlardı. Günahlarımın hesabını açık bir şekilde verdim, böylece içlerinde hiçbir şüphenin gölgesi kalmayacak, dedikodular dolaşmayacaktı. Günahımın, toplumu olması gerekenden çok daha fazla lekelemesini istemiyordum.

Ne var ki içtenliklerine ve sevgilerine rağmen geri dönmeyin benim için sağlıklı olmayacağını biliyordum. Geçen hafta eşyalarımı toplarken bile Poppy aklımdan çıkmamıştı. Babamla birlikte eşyaları kamyonete yükledikten sonra birkaç kişiyle vedalaşacağımı söyleyip Poppy’nin evine gitmiştim. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, o zaman bile ona kızgın mıydım yoksa çaresiz miydim bilmiyordum. Belki de her ikisinin karışımı olan bir ihanete uğramışlık hissiydi. Beni yaralayan şey o olsa bile, sadece onun varlığı beni iyileştirebilirdi.

Bir önemi yoktu, gitmişti. Tüm eşyaları -iMac’i, içkileri, kitapları- gitmişti. Pencereleden boş eve baktım ve yüzümü vitrinlere bakan bir çocuk gibi cama yasladım. İçimde, içeri girebilseydim kendimi daha iyi hissedeceğime dair saçma bir his vardı. Bir dakikalığına mutlu olacağımı düşünüyordum.

Bir bağımlı gibi bu mantığı kullanarak arka verandadaki yedek anahtarları almaya gittim ama elbette anahtar yoktu, tüm kapılar da kilitliydi. Sonunda kendime gelmeden önce pencerelerden

birini açmayı bile denedim. Poppy, Sterling ile yaşamaya gitmişti ve ben burada haneye tecavüzden tutuklanmak üzereydim.

En azından eve gidip bir içki içene kadar kahrolası kontrolünü kaybetme, diye azarladım kendimi. Başardım da. Babamla birlikte kamyonun içindekileri onun bodrumuna indirdik ve ardından tek kelime etmeden birkaç bardak viski içtik. Biraz daha İskoç yası.

Weston benim için artık sadece acı hatıralarla dolu olsa da festivalin ardından Kickstarter'ın tam da Poppy'nin planladığı gibi ilerlediğini görmek beni mutlu etmişti. Kasımın başında St. Margarets'ın yenilenme çalışmaları için neredeyse on bin dolar toplanmıştı.

Zamanımı ve enerjimi harcadığım bu projenin başka bir rahibe kaldığını düşünmek biraz canımı acıtmıştı. Ayrıca çevrimiçi bağışların çoğunun, fotoğrafların yayılmasından kısa bir süre sonra ortaya çıkan bir internet hayran grubu olan "Tyleretters" tarafından yapılmış olması da pek hoş değildi. Yardımlardan çok ilişki durumum hakkındaki spekülasyonlar veya üniversitede çekilmiş üstsüz fotoğraflarımı bulmakla ilgileniyor gibiydiler. Yine de daha büyük bir iyiliğe katkı sağlayacaklarını düşünerek kendime sorun olmadığını söyledim.

Birkaç hafta sonra, bir gece çatı katının oturma odasında yemek yerken Sean, "En azından istediğin zaman aletini sokacak bir am bulabileceksin," dedi.

Öfkeden yoksun bir şekilde, "Siktir git," diye karşılık verdim. Pek bir önemi yoktu, istediğim tek bir kadın vardı ve o da gitmişti. İnternetteki hiçbir hayran bunu değiştiremezdi.

"Lütfen bana lamine edildikten sonra bile bekâr kalacağını söyleme."

"Laikleşmek. Ve bu seni ilgilendirmez."

Kafama bir soya paketi fırlattı, hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü birkaç tane daha fırlattı. Pislik herif bir kap tatlı ekşi sosu

göğsüne fıskırttığımda, Hugo Boss marka gömleğinin her tarafının pembeleşmesi üzerine suratını astı.

Kumaşı boş yere ovalayarak mırıldandı. “Bu gereksiz bir hamleydi, *adi herif*.”

Hayatımın büyük bir kısmı artık böyleydi. Ağabeyimle tartışıyor, boktan yemekler yiyor, sonraki hareketimin ne olacağı konusunda hiçbir fikrim olmadan yaşıyordum. Ailemle olmam ya da yüksek lisans programlarını araştırıyor olmam fark etmezsiniz, sürekli Poppy’yi düşünüyordum. Ailem destekleyici ama kararsızdı. Söyleyecekleri yanlış bir şeyin travma sonrası stres bozukluğunu tetikleyeceğini düşünüyor ve delirmiş tepkiler vereceğimden korkuyorlardı.

Ryan, Aiden ve Sean’a bu konudan bahsettiğimi duyunca, “İnternetteki onca şey yüzünden kendini kaybetmenden korkuyorlar ve bu konudaki duygularını bastırdığına falan inanıyorlar,” diye açıkladı nazikçe. “Yani bilirsin, Hulk’a* dönüşmek işte.”

Hulk’a dönüşmek. Ne kadar da komikti. Aksine içime kapanıyor, ufalıyor ve daha küçük, daha zayıf bir adama dönüşüyordum. Poppy olmadan beni Tyler Bell yapan her şeyi unutmuş gibiydim. Onu bir insanın havayı özlemesi gibi özlüyordum. Ara vermeden, nefes nefese ve başka hiçbir şey düşünmeden. Poppy’yi hatırlattığı için *The Walking Dead* bile izleyemiyordum.

Şükran Günü’nden bir gün sonra Jordan’a, “Kayboldum,” dedim. “Rahipliği bırakarak doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama şimdi önümde birçok seçenek duruyor. Gidebileceğim çok fazla yer, yapabileceğim çok fazla şey var. Hangisinin doğru olduğunu nereden bilebilirim ki?”

“Poppy olmadan her şey yanlış geldiği için mi?”

Ona Poppy’den pek bahsetmemiştim, şimdiye kadar alışmam gerektiği halde bu kadar zeki olması beni korkutmuştu.

*Öfkelendiğinde büyük, yeşil bir dev canavara dönüşen Marvel karakteri Hulk’dan bahsedilmektedir.

“Evet,” dedim dürüstçe. “Onu o kadar çok özledim ki canım acıyor.”

“Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?”

Masaya baktım. “Hayır.”

Mesaj yoktu. E-posta yoktu. Cevapsız arama yoktu. Hiçbir şey yoktu. Benimle işi bitmişti. Sanırım o gün beni evinde görmüştü, Sterling’den haberim olduğunun farkındaydı ve bu, durumu çok daha kötüleştiriyordu. Açıklama yapmayacak mıydı? Özür dilemeyecek miydi? Saçma bahaneler bulup gelecek için iyi dileklerde bulunmayacak mıydı?

Weston’dan taşındığını biliyordum, Millie her hafta arayıp kilise ve cemaatteki eski üyelerim hakkında beni bilgilendiriyordu. Yine de nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen Sterling ile birlikte New York’a gitmişti.

Jordan, “Onu bulmayı denemen gerektiğini düşünüyorum,” dedi. “Tamamen bitirmek için.”

Böylece aralık ayında Sean ile striptiz kulübüne gittim. Beni de götürmesini istediğimde heyecandan bayılacaktı. Birileriyle yatacağımı, birileriyle *yatacağını* ve Aiden’ı da çağırmanız gerektiğini söyleyip durmuştu. Yine de çağırmamıştık çünkü bu gece tamamen benimle ilgiliydi.

Asansörle yukarı çıktığımız sırada on bininci kez tekrar ettim. “Bir striptizciyle takılmak istemiyorum.”

“Ne yani, artık onlar için çok mu iyisin? Sadece iki ay önce bir tanesiyle düzüşüyordun.”

Tanrım, çoktan iki ay olmuş muydu? Daha kısa bir süre geçmiş gibi hissediyordum. Gerçi bazı zamanlar öyle değildi. Poppy’nin vücudunun tatlılığını en son tatmamın üzerinden, amının aletimin etrafında sıcak ve ıslak hissettirmesinden beri yılların geçtiğinden emin olduğum zamanlar oluyordu. Kendimi zorlukla nefes alırken buluyor ve acı verici bir ereksiyonla mücadele ediyordum. Neyse ki Sean umutsuzca işinde terfi almak için

çalışıyordu ve eve geç saatlerde dönüyordu. Bu yüzden çatı katı çoğunlukla bana kalıyordu. Gerçi o zamanlarda da mastürbas-yon yapmanın bir faydası olmuyordu; Poppy'yi düşünerek elime boşalmak onu kaybetmenin acısını asla dindirmiyor, ihanetinin bıraktığı yarayı asla iyileştirmiyordu. Yine de ne kadar ihanet etmiş olursa olsun bedenim hâlâ onu istiyordu.

Hâlâ onu istiyordum.

“O farklıydı,” diye karşılık verdiğimde omuz silkti. Bunu ona asla açıklayamayacağımı biliyordum, Sean hiç âşık olmamıştı. Tanıdığı öylesine bir kızla çıkmak istemediğimi anlatmaya çalışırken, “*Bir amın kime ait olduğu fark etmez,*” diyordu. Poppy'ninkini bu kadar özel yapan neydi?

Cumartesi gecesi olduğu için kulüp kalabalıktı, Sean'ı kendi kendine takılmaya ikna etmek için sadece birkaç votka ve tonik yetmişti. Barın yanında durup martinimi yudumladım ve pistteki dansçıları izledim. Poppy'nin sadece benim için dans etmesinin nasıl hissettirdiğini hatırladım.

O anlardan birkaçını yeniden yaşamak için her şeyimi verirdim. Poppy, ben ve boynundaki kahrolası ipekten şey. İç çekip içkimi bıraktım, buraya anılarımı tazelemeye değil, Poppy'nin nereye gittiğini öğrenmeye gelmişim.

Barmen barı silerken bana doğru yaklaştı. Martiniyi işaret ederek, “Bir tane daha?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler. Aslında birini arıyordum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bir dansçıyı mı? Genelde programlarının bilgisini vermeyiz.” *Güvenlik nedeniyle,* diye eklemek istediğini görebiliyordum ama söylemedi.

Üstüme alınmamıştım çünkü oradan baktığında beni nasıl gördüğünü tahmin edebiliyordum. “Aslında program bilgisi istemiyorum. Poppy Danforth'ı arıyorum. Galiba eskiden burada çalışıyordu?”

Barmenin gözleri farkındalıkla irileşti. “Aman Tanrım. Sen o rahipsin, değil mi?”

Boğazımı temizledim. “Şey, evet. Yani teknik anlamda artık rahip değilim ama öyleydim.”

Barmen sıırttı. “Üniversitede frizbi oynarken çekilmiş fotoğrafın kız kardeşimin bilgisayarının arka planı. Ayrıca Ateşli Rahip paylaşımlarını gördün mü?”

Kötü ve iyi olan tüm Ateşli Rahip paylaşımlarını görmüştüm; eskiden St. Margarets’ın internet sitesinde bulunan, Poppy’nin aylar önce baktığını itiraf ettiği fotoğraflar kullanılarak yapılmıştı.

Neye benzediğinizi görmenin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm.

Kolaylaştırdı mı?

Pek sayılmaz.

Artık dansçıları taciz eden öylesine bir adam olmadığımı netleştirdiğimiz için tekrar denedim. “Poppy’nin nereye gittiğini biliyor musun?”

Barmen acır gibi bir ifadeyle bana baktı. “Hayır. Çok hızlı bir şekilde istifasını verdi ve kimseye neden ayrıldığını ya da nereye gittiğini söylemedi. Hepimiz fotoğrafları bildiğimiz için onlarla ilgili bir şey olduğunu tahmin ettik. Sana söylemedi mi?”

“Hayır.” Martinimi tekrar elime aldım, bazı gerçekler içkiyle daha iyi giderdi.

Havluyu yakındaki bir askıya asıp tekrar bana döndü. “Biliyor musun, şimdi düşündüm de sanırım eşyalarını toplamaya geldiğinde burada bir şey unutmuştu. Gidip getireyim.”

Parmaklarımı barda hareket ettirdim, bunun benim için özel olarak bırakılmış bir mektup kadar önemli bir şey olduğunu düşünmüyordum ama yine de sabırsızlanmışım. Tek bir kelime bile etmeden nasıl öylece gidebilirdi?

Tüm yaşadıklarımız onun için bu kadar az şey mi ifade ediyordu?

Göğsüm bir kez daha sıkışıp acıyla içe çöktü. Tek taraflı aşkın, beni onu sevdiğim kadar sevmemesinin acısıyla kalbim sıkışmıştı.

Tanrı daima böyle mi hissediyordu?

Ne kadar da ayıltıcı bir düşünceydi bu.

Barmen elinde kalın beyaz bir zarfla geri geldi. Üzerinde aceleyle karalanmış bir şekilde adım yazıyordu. Zarfı elime aldığım anda ne olduğunu anladım fakat yine de açmadan edemedim. Lizzy'nin tespihini çıkarıp ağırlığını elimde hissettiğimde kalbim kasıldı.

Bir dakika kadar onu öylece tuttum. Dans pistinin loş ışığında haçın dönüşünü izledim ve sonra barmene teşekkür edip martinimin kalanını bitirdim. Sean'ı striptiz maceralarını kendi başına yaşaması için tek bıraktım.

Bitmişti. Sterling ve Poppy'nin öpüştüğünü gördüğüm anda bitmişti ama bu, aramızda hiçbir şeyin kalmadığının kesin kanıtıydı. Tespihi karşılıksız bir hediye olarak vermiş olmama, onu geri istemeyi bir kez bile düşünmemiş olmama rağmen tespihi bir tür bağ, bir borç olarak görmüştü. Tıpkı beni istemediği gibi, bu bağı da istememişti.

Evet. Kabullenmenin zamanı gelmişti.

Bitmişti.

24. BÖLÜM

Kulüpten çıkıp gittiğimi ve bu bitişi hayatımı toparlamak için kullandığımı söylemek isterdim. Beyaz bir güvercinin kanat çırparak aşağı indiğini, göklerin delindiğini ve Tanrı'nın bana tam olarak nereye gitmem ve ne yapmam gerektiğini söylediğinden bahsetmek isterdim.

Her şeyin ötesinde, tespihin ve gönderdiği üstü kapalı mesajın kırık kalbimi iyileştirdiğini, artık gecelerimi Poppy'yi düşünerek günlerimi de ismini internette tarayarak geçirmediğimi söyleyebilmeyi dilerdim.

Ancak süreç daha da uzamıştı, sonraki iki haftayı tespihi geri almadan önce geçirdiğim iki hafta gibi geçirmiştım. Hüzünlü, bağımsız film müzikleri dinledim. Poppy'nin o anda ne yaptığını -ve kiminle yaptığını- tüm detayları hayal ederek, kayıtsızca farklı lisans programları için başvuru yaparak zamanımı geçirdim. Jordan'ın kilisesine gidip mırıldanarak ayinlere katıldım, ara vermeden egzersiz yaptım ve bitirir bitirmez boktan yemekler yiyerek ve İrlandalı bekâr erkek kardeşlerimden bile daha fazla içerek yaptığım tüm egzersizleri boşa çıkardım.

Noel geldi. Büyük aile yemeğimizde, bizim için mükemmel hediyenin ne olacağını söylediğimiz bir Bell ailesi geleneğimiz vardı. Terfi, yeni bir araba, tatil ve bu tarz şeylerden bahsederdik. Masanın etrafına geçtiğimizde, en çok neyi istediğimi fark ettim.

“Bir şeyler *yapıyor* olmak istiyorum.” Jordan’ın kilise sırasına uzanıp uzak kıyılar ve bulutlu tepeleri hayal ettiğim anı hatırladım.

“Yap o zaman,” diye karşılık verdi Aiden. “Ne istersen onu yapabilirsin. Milyonlarca üniversite diploman var.”

İki. İki tane vardı.

“Bunu yapacağım,” diye karar verdim.

Annem araya girdi. “Peki neymiş *bu*?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama burada değil.”

Ve iki hafta sonra, Pokot’ta kuyu kazmak üzere ucu açık bir görev gezisi için Kenya’ya giden uçaktaydım. İlk kez bir şeylerden kaçmak yerine, bir şeylere *doğru* koşuyordum.

7 Ay Sonra

“Yani şimdi oduncu mu oldun?”

“Siktir git.” Çantamı Sean’ın göğsüne ittirdim, bu sayede içinden havaalanı otomatı için para çıkarabilecektim. Dr. Pepper, Fountain of Youth. Nairobi havaalanından beri içtiğim ilk soğuk, tatlı, gazlı şeyden ilk yudumumu aldıktan sonra neredeyse ağlayacaktım.

Aiden çantamı ondan geri alırken, “Demek Afrika’da gazoz yok, ha?” diye sordu. Birlikte havaalanının çıkışına yürüyorduk.

Sean sakalımı sertçe çekti. “Görünüşe göre jilet de yok.”

Yumruğumu koluna geçirdiğimde küçük bir kız gibi cıyakladı.

Koyu bir ten ve çarpıcı ölçüde daha zayıf bir vücutla birlikte, epeyce uzun bir sakalımın olduğu gerçektir. Kapıdan içeri girdiğimde babam kollarını etrafıma dolayarak, “Artık tatlı çocuk kasları yok,” demişti. “Bunlar gerçek egzersiz kasları.”

Annemse dudaklarını büzdü. “*The Ten Commandments* filmindeki Charlton Heston’a benziyorsun.”

Daha çok Musa gibi hissediyordum. Hem Mısır'da hem Medyen'de, her yerde yabancıymış gibi. O gecenin ilerleyen saatlerinde, hatırlayabildiğim en uzun duşu aldıktan sonra -aylarca süren bir dakikalık ılık duşlar bana sıcak suya karşı derin bir sevgi aşlamıştı- yatağıma uzandım ve tüm hayatımı düşündüm. Hem işçilerin hem de köylülerin, böylesine yakın bir seviyede tanımaya başladığım insanların yüzlerini aklımdan geçirdim. Çocuklarına neden bu isimlerin verildiğini biliyordum, futbolu ve Top Gear'ı* sevdiklerini biliyordum, akşamları doğaçlama ragbi maçları yaptığımızda hangi çocukları kendi takımımda istediğimi biliyordum. İş zorlu geçmişti; daha iyi bir su kuyusu altyapısının yanı sıra, bir lise binası da inşa ediliyordu. Günler uzundu, istenmediğimi ya da çok fazla şey istediğimi veya babamın dediği gibi, *Titanik'e* dolan suyu kahve tenekesiyle boşaltmak gibi yaptığımız işin anlamsız olduğunu hissettiğim zamanlar olmuştu. Ama sonra, zihnimde daireler çizen dualarla uykuya dalıyor, ertesi gün yenilenmiş ve daha iyisini yapmaya kararlı bir şekilde uyanıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, annem aylık uydu konuşmalarımızda evde beni bekleyen bir yığın kabul mektubu olduğundan bahsetmeseydi dönmezdim. Kelimenin tam anlamıyla üniversitelerden birini seçebilirdim ve uzun uzun düşündükten sonra, eve dönüp doktoramı Princeton'da yapmaya karar verdim. Katolik bir rahip okulu değildi ama bunu sorun etmiyordum, Presbiteryenler çok da kötü değildi.

Cebimden Lizzy'nin tespihini çıkarıp haç sembolünün pencereden içeri süzülen loş şehir ışıkları altında dönmesini izledim. Tespihi Pokot'a beraberimde götürmüştüm ve onu, sanki birine tutunabilirmişim gibi elimle sıkıca kavrayarak uyuyakaldığım birçok gece olmuştu. Fakat kime yakın hissetmeye çalıştığımı bilmiyordum. Belki Lizzy'e. Belki Tanrı'ya. Ya da Poppy'ye.

*Motorlu araçlarla ilgili bir televizyon programı.

Oradaki ikinci gecemde rüya görmeye başlamıştım. İlk başta yavaş, tahmin edilebilir rüyalar. İç çekişlerden ve bedensel arzulardan ibaret, o kadar gerçekçi rüyalar ki burun deliklerimde onun kokusu ve dilimde onun tadıyla uyanırdım. Sonra bu rüyalar tapınakların, nikâh törenlerinin, dans eden ayakka-bıların ve devrilen kitap yığınlarının garip şifreli görüntülerine dönüşürdü. Ela gözleri yaşlarla parlar, kırmızı dudakları ebedi mutsuzluk içinde aşağı doğru kıvrılırdı.

"Eski Ahit Rüyaları", demişti Jordan, bir ay önce onu aradığımda. *"Yaşlılarınız düşler, gençleriniz görümler görecek"*, diye alıntılanmıştı.

"Ben hangisi oluyorum?" diye seslice merakımı dile getirmiştim.

Ne kadar dua edersem edeyim, gün içinde ne kadar sıkı ve yorucu çalışırsam çalışayım bu rüyaları uzaklaştıramıyordum. Ayrıca ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her ne kadar uyanık olduğum saatlerde kendimi oyalasam da Poppy hâlâ kalbimin içindeydi.

Onu tekrar görmek istiyordum. Bunu dileyen artık yaralı bir âşık değildi, tatmin edilmeyi talep eden öfke ve arzu da değildi. Sadece iyi olduğunu bilmek ve ona tespihi geri vermek istiyordum. Bu bir hediyeydi, onda kalmalıydı.

Siktiğimin Sterling'yle birlikte olsa bile.

Bu düşünce zihnimi ele geçirdikten sonra kurtulmak imkânsızdı. Tüm planlarımın içine gömülmesine engel olamamıştım. New Jersey'ye taşınıyordum ve New York çok da uzakta değildi. Poppy'yi bulup ona tespihi verecektim.

Bağışlayıcılığınla birlikte. Birdenbire sessiz bir düşünce geldi. Tanrı'ya ait bir düşünceydi. *Onu affettiğini bilmeye ihtiyacı var.*

*Old Testament Dreams.

**Tanah'daki Son Peygamberlerin ilk kitabı olan Yeşaya'dan alıntıdır.

Bunu yapmış mıydım? Onu affetmiş miydım? Tekrar dönmesi için İsa'lı haç sembolünün kenarını dürttüm. Sanırım affetmiştim. Onu ve Sterling'i birlikte düşünmek canımı çok derinden yakıyordu ama öfkem Afrika tozuna karışmıştı, dökülmüştü. Toprağa ter, gözyaşı ve kan olarak serpilmişti.

Evet. Bu ikimiz için de iyi olacaktı. Kapanış olacaktı. Belki de tespihi teslim ettiğimde rüyalar son bulurdu ve hayatımın geri kalanına devam edebilirdim.

Ertesi sabah evdeki son günümde, annem neredeyse ürkütücü bir neşeyle makası kapıp sakalıma girişti.

“O kadar da kötü durmuyordu.” Sakalım üzerinde çalışırken mırıldandım.

Ryan, ilk kez telefonu olmadan tezgâha çıkmıştı. Elinde bir Cheetos paketi vardı.

“Hayır, dostum, gerçekten öyle duruyordu. Rick Grimes gibi gözükmeye çalışmadığın sürece.”

“Neden olmasın? O benim kahramanım.”

Annem onaylamayan bir ses çıkardı. “Princeton öğrencileri Paul Bunyan’a benzemez, Tyler. Kıpırdama. Hayır Ryan, ben bunu yaparken ağabeyin Cheetos yiyemez.”

Ryan telefonunu bulmak için yere atladıktan sonra, “Bu harika. Bunu yayınlamam lazım,” diyerek paketi uzattığım elime sıkıştırmıştı.

İç çektim ve Cheetos paketini bıraktım.

Annem birdenbire, “Seni özleyeceğim,” dedi.

“Sadece okula gidiyorum. Her zaman ziyarete geleceğim.”

Makasla işini bitirdikten sonra onu bıraktı. “Biliyorum. Ama şimdiye dek hepiniz evin yakınında kalmıştınız. Hepinizin burada olmasıyla şımartılmıştım.”

Ardından gözyaşlarına boğuldu çünkü hepimiz burada değildik, Lizzy'den beri hepimiz burada olmamıştık.

“Anne...” Ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum. Ve bu kalıcı değil. Sadece birkaç seneliğine.”

Göğsümdeki başını aşağı yukarı salladı, sonra burnunu çekti ve uzaklaştı. “Üzgünüm, seni özleyeceğim ama kalmanı istediğim için ağlamıyorum.” Yeşil gözleri, aynı rengi taşıyan gözlerimle buluştu. “Siz çocuklar, hayatlarınızı zorunlulukla veya hüznle zincirlenmeden yaşamalısınız. Korkutucu, yeni bir şey yapmana sevindim. Git, yeni anılar biriktir ve Kansas City’deki aptal anneni düşünme. Ben iyi olacağım. Ayrıca Sean, Aiden ve Ryan hâlâ buradalar.”

Her ne kadar alay etmek istesem de yapamadım. Sean ve Aiden kendi tarzlarında özenli davranıyor, hiçbir aile yemeğini kaçırmıyor, haftanın geri kalanında aramak ve mesaj atmak için zaman oluşturunuyorlardı. Hem babam da buradaydı. Yine de endişeleniyordum. “Tamam.”

“Otur da şu sakal canavarının işini bitireyim.”

Evi arkamda bırakacağımı düşünerek oturdum. Bir rahip olarak, insanların asla gerçek anlamda hayatlarına devam etmediklerini, en azından kültürümüzün insanlardan beklediği bölümlere ayrılmış, doğrusal şekilde devam etmediklerini bilecek kadar ıstırap görmüştüm. Annem de iyi ve kötü günler geçirecekti. Acılarına geri döndüğü günler olacaktı. Sakallar ya da Ryan’ın araba sigortasının maliyeti gibi şeyler hakkında gülümseyebildiği günler de.

Çoğunlukla, burada kalsam bile onun için acısını taşıyamayacağımı biliyordum. Her birimiz Lizzy’nin hayaletiyle yaşamak için kendi yollarımızı bulmalıydık ve kendi zamanımızda yapmalıydık. Bunu yapmaya çoktan başlamış gibi hissediyordum, belki annem de başlamıştı.

“Şimdi, git tıraş ol,” diye emretti. Yüzümü kuru bir havluyla sildi ve alnıma hafif bir öpücük bıraktı. “Tabii nasıl yapıldığını unutmadıysan.”

Taşınmak çok zor değildi. Kampüse çok uzak olmayan, masrafı az bir daire buldum ve gittikçe azalan birikimimi depozitoya yatırdım. Öğrenci olmanın yanı sıra öğretim görevlisi de olacaktım ve okul harcı için birkaç kredi almam gerekse bile burs, oda ve yemek masraflarını karşılamaya yetecekti. Taşıyacak pek fazla şeyim yoktu aslında; mobilyalarımın hepsi papaz evine aitti ve bana ağırlık yapan her şey Kansas City’de kalmıştı. Kıyafetler ve kitaplar, sonra bir de şilte ve Craigslist’den bulduğum bir masa.

Yerleştikten sonra bir iki gün boyunca uzun süre internette Poppy’nin yeni adresini, sadece işyeri adresi bile olsa bulmaya çalıştım fakat hiçbir şey yoktu. Ya çok dikkatliydi ya da çok sessizdi belki de ikisi birdendi. En son Dartmouth’dan mezun olduğu zamana ve birkaç sene önce Kansas Üniversitesi’ndeki bazı dans gösterilerinde bulunduğu dair bilgiler dışında bir şey bulamamıştım.

Ona dair hiçbir iz bulamadım. İnternette numarasını bulduğum babasının şirketini ve annesinin kâr amacı gütmeyen kuruluşunu bile aramaya kadar gittim. Fakat hepsi asistan ve resepsiyon görevlilerinden olan hayali bir çemberle güzelce korunuyordu. Hiçbiri Poppy hakkında bilgi vermeye ya da beni ebeveynlerine ulaştırmaya niyetli görünmüyordu. Onları suçladığımdan değildi; muhtemelen ben de yabancı bir adama bilgi vermezdim, yine de aşırı moral bozucuydu.

Neden Weston’ı terk etmek zorundaydı? Neden tespihi bırakmak zorundaydı? Belki de bırakmasaydı, onu geri verme düşüncesi tarafından bu kadar sömürülmezdim.

Benimle seve seve Poppy hakkında konuşacağını bildiğim bir insan vardı ve onu tekrar görme düşüncesi içimi sonsuz bir tiksiniyle doldurdu. Ancak seçeneklerim azalıyordu. Dönem yakında başlayacaktı ve benim doğu sahilinde gezip tozarak eski kız arkadaşımı arayacak vaktim olmayacaktı. Ya da eski âşığı mı demeliydim? Noel’e kadar böyle idealist, böyle umutsuz bir arayış içinde olmayı hayal bile edemiyordum.

Yoğun kalabalığın çeşitli seviyelerini içeren iki saatlik otobüs ve tren yolculuklarından sonra, Manhattan'ın finans merkezinde Haverford ailesine ait olan koca çelik ve cam yapıya bakıyordum. İçeri yürüdüğüm anda mermerlerle, meşgul görünümlü insanlarla ve genel endüstri havasıyla kuşatıldım. Bu durum, bir asansör beni altmış kat yukarı merkez ofise taşıdığı anda da devam etti. *Poppy'nin neden Sterling'i seçtiğine şaşmamalı.* Ben, ona asla böyle bir şey sunamazdım. Siyah araba filolarım ve yatırım portföylerim yoktu, mermer zeminli bir imparatorluğum yoktu. Sahip olduğum tek şey, rahip cüppesi yakası ve yasal olarak bana ait olmayan bir evdi. Üstelik şu anda bunlara bile sahip değildim.

Tanrım, Poppy Danforth'ı kendime saklayabileceğimi sanarak büyük bir aptallık etmiştim. Geldiği dünya burasıydı, elbette buraya dönecekti.

İçerdeki resepsiyonist güzel bir sarışın kızdı. Şerefsiz kişiliğim, Sterling'in onunla da yatıp yatmadığını, hayatı sadece para ve zenginlikten ibaretken istediğini nasıl elde edeceğinden başka tek bir endişe duymadığı bir geçit töreni olup olmadığını merak etti.

"Merhaba," dedim masasına yaklaşırken. "Bay Haverford'u görebilir miyim acaba?"

Bilgisayarının ekranından başını kaldırmadı bile. "Randevunuz var mıydı?"

"Korkarım ki hayır," dedim.

"Randevusu olmayan kimse görüşemez..." Kafasını kaldırıp bana bakarken sesi canlılığını yitirdi ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Sen Seksi Rahip Gönderileri'ndeki adamsın!"

Ah. "Evet, o benim."

Sesini planlı bir şekilde alçalttı. "Birkaç Tylerette hayran hesabı takip ediyorum. Afrika'da yaşamaya gittiğin doğru mu? Saklanıyor muydun? *Entertainment Tonight** saklandığını söyledi."

*Eğlence haberleri paylaştan bir Amerikan televizyon programı.

“Bir görev gezisindeydim,” dedim. “Kuyu kazıyordum.” Gerçi, Pokot’ta internet olmaması kesinlikle bir avantajdı.

Dudaklarından heyecanlı bir ses kaçtı, büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Aniden çok genç görünmüştü. “İnsanlara yardım etmeye mi gittin? Bu çok tatlı!”

Dudağını ısırdı ve boş bekleme odasını süzdü. “Aslında, Bay Haverford kendi randevularını asla takip etmez. Kaydınızın olup olmadığını bilemez.” Birkaç tuşa tıkladı. “Ve şimdi resmi olarak kaydınız var.”

“Vay canına, teşekkür ederim,” dedim minnettar hissederek. Ta ki bana, arkasına bir numara karalanmış bir kartvizit uzatana kadar.

“Bu benim telefon numaram,” dedi cilveli bir şekilde. “Yeminini bir daha bozmak istersen diye.”

Ah. “Teşekkür ederim,” derken mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışıyordum. Ona şu anki rahiplere ait olmayan konumumu ya da yeminimi bozmamın tek bir nedeni olduğunu ve bu nedenin de en başta düşmanımın kalesinde bulunmam olduğunu açıklamanın pek bir anlamı yok gibiydi.

“Fotoğraf çekilebilir miyiz?” dedi ve ben cevap veremeden ayağa kalkıp masanın diğer tarafına gelerek önümüze uzattığı telefonla yanımda durdu.

“Gülümse,” dedi, kendisini bana bastırarak. Sarı saçlarını omzuma yasladı ve ben de bir yandan Poppy’nin bedenimde ne kadar derin bir yer kapladığının farkına vararak usulca gülümse dim. İnce bir sarışın bana yaslanmıştı, sıcak ve istekliydi. Ancak benim tek istediğim şey, kendimi buradan kurtarmaktı. Bu kızın yaptığı kurlara katlanmaktansa, yan odada Sterling ile kavga etmeyi tercih ederdim. Sean bunu duysa benden utanırdı.

“İstersen şimdi yanına gidebilirsin, randevuları arasında vakti var,” dedi kız. Hâlâ muzip bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu.

Çektiği fotoğrafı internette her yerde paylaşıırken ekrandaki parmakları hızlı ve çevikti.

Sterling'in ofisi, binanın geri kalanı kadar etkileyiciydi. Baş döndüren manzaralar, kocaman bir masa, pahalı viskilerle doldurulmuş engin bir bar. Ve sonra Sterling'in kendisi, tahtında oturan bir kral gibi, sık yazılarla kaplı kâğıt tomarlarını imzalıyordu.

Bakışlarını yukarı kaldırdı, belli ki çalışanlarından birini görmeyi bekliyordu ama beni görünce ağzı bir karış açık kaldı. Öfkeli olmasını ya da zaferiyle övünmesini -ya da belki de gitmemi istemesini- bekliyordum ama ayağa kalkmasını, yanıma gelmesini ve eski iş ortaklarıymışız gibi el sıkışmak için elini uzatmasını beklemiyordum.

Sunduğu elini görmezden geldim. Rahip olabilirdim ama benim bile sınırlarım vardı.

Kabalığım onu biraz bile olsun rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. "Tyler Bell. Pardon, *Peder* Bell," dedi yüksek sesle ve ardından, yüzüme bakmak için geri çekildi. "Kahrolası hayatın nasıl gidiyor?"

Rahatsız bir şekilde enseme ovuşturdum. Buraya gelirken trende Sterling'in her türlü pisliğine karşı hazırlık yapmıştım ama bir sefer bile *dost canlısı* olabileceği ihtimalini düşünmemiştim. "Aslında artık rahip değilim. Din adamlığını bıraktım."

Sterling sıırttı. "Umarım o fotoğraflar yüzünden değildir. Onları paylaştıktan sonra biraz kötü hissettim, dürüst olacağım. İçecek bir şey ister misin? Harika bir Lagavulin 21'im var."

Ah... "Olur."

Sterling bara ilerledi ve kabul etmekten nefret etsem de artık beni düşmanı olarak görmediği için, Poppy'nin onda ne bulduğunu görebilirdim. Hal ve hareketlerinde kendine has bir karizma vardı, sadece onun yanında bulunarak bile kendinizi entelektüel hissetmenize sebep olan bir çeşit sofistike tavırla birleşiyordu.

“Muhtemelen başarısızlığımdan zevk almaya geldin ki bunu hak ediyorum. Sözü'nün eri bir adam olacağım.” Lagavulin'in tıpasını açıp ikimize birer kadeh doldurdu. Yanıma gelip bardağı uzattı. “Daha erken gelmediğine şaşırdım.”

Ne halt hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden kafa karışıklığımı gizlemek için viskiden bir yudum aldım.

Sterling, masasının kenarına yaslandı ve usta bir şekilde bardağındaki viskiyi döndürdü. “O nasıl?”

Poppy'den mi bahsediyordu? Ondan bahsediyor olamazdı. Poppy ile birlikteydi ama yine de ikimizin de bahsedebileceği tek kişi oydu. “Aslında ben de sana aynı soruyu sormaya geldim.”

Sterling kaşlarını kaldırdı. “Yani siz...” Bardağıyla beni işaret etti. “Siz birlikte değil misiniz?”

Gözlerimi kıstım. “Ben sizin birlikte olduğunuzu sanıyordum.”

Yüzünde bir acı ifadesi -hayal kırıklığı ya da öfke değil, gerçek bir acı- parladı. “Hayır. Biz birlikte değiliz. Değildik. Düşündüğüm gibi değildik.”

Kendimi gülünç bir şekilde onun için üzülürken buldum. Hemen ardından sözcükleri gerçekten içime işlemeye başladı ve göğsümde küçük bir umut çiçeği filizlendi.

“Ama ikinizi öpüşürken gördüm.”

Kaşları çatıldı. “Gördün mü? Ah, onun evindeki öpücükten bahsediyor olmalısın.”

“Fotoğrafları yaydığın gün.”

“Bunun için üzgünüm, biliyorsun.”

Evet, evet, evet. Çok zaman geçmiş sayılmazdı ama benim daha çok ilgilendiğim kısım, yatak odasında öpüşmelerinden birlikte olmadıkları kısma nasıl geçtikleriydi. Bu umudu şimdi, tamamen çiçek açmadan bastırmalıydım ama kendimi ikna edemiyordum. Sterling ile birlikte değilse, o zaman neden bana ulaşmaya çalışmamıştı?

Tek seferde tek bir soru, diye kendimi yönlendirdim.

Sterling, ifademin ardındaki anlamı okumuş olmalıydı ki bir yudum aldıktan sonra cam bardağını bırakıp açıklamaya koyuldu. “O gün, en sonunda beklemekten usanmıştım. Bu yüzden o bok çukuru kasabaya sürdüm, alınma lütfen. Ona benimle birlikte olacağına söz vermezse fotoğrafları paylaşacağımı söyledim. Pencerenin yanında duruyordu ve sonra birdenbire beni yatak odasına götürdü. Ceketimi çıkarıp bir kenara attı. İstedığinin bu olduğunu sanarak onu öptüm ama öyle değilmiş. Bir öpücükten sonra beni itti ve dışarı attı.” Çenesini ovuşturmaya başladığında, Poppy onu *dışarı atarken* çenesine de bir yumruk atıp atmadığını merak etmeme sebep oldu. Atmış olmasını umuyordum. “Ben de fotoğrafları yaydım çünkü kızmıştım, sanırım koşullar göz önünde bulundurulduğunda bu anlaşılabilir bir şey.”

En yakınımdaki sandalyeye oturup elimdeki viskiye bakarken tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. “Sadece bir kez mi öpüştünüz? Missouri’yi seninle birlikte olmak için terk etmedi mi?”

“Belli ki hayır,” dedi. “Koşarak sana döndüğünü düşündüm.”

“Hayır. Hayır, dönmedi.”

“Şansına küs, ahbap,” dedi sempatik bir şekilde. Bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. Poppy, Sterling’i bir kez öpmüş sonra da ondan gitmesini istemişti. Sterling ya çok kötü öpüşüyordu ya da Poppy onunla birlikte olmak istemiyordu. Peki ya onunla birlikte olmak istemediyse, o zaman neden benimle kalmamıştı?

O fotoğrafların ardından ve ben din adamlığını bıraktıktan sonra, bana bir kez bile ulaşmamıştı. Bunu Sterling ile birlikte olduğu için yaptığını düşünmüştüm ama şimdi daha farklı olduğunu bildiğim için biraz daha fazla acı veriyordu. En azından veda edebilirdi, özür dileyebilirdi veya herhangi bir şey söyleyebilirdi.

Kalbim, göğsümün içinde yorgunca sıkıştı. *Tespih*, diye hatırlattım kendime. *Bu, tespihi geri vermek ve onu affetmekle ilgili. Ve olanlar yüzünden acı çekiyorsan onu affedemezsin.*

En azından Sterling ile birlikte değildi, bu bilgi biraz olsun içimi rahatlatmıştı.

“Şu an nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Tabii ki biliyordu. Masasına döndü, telefonunu buldu ve birkaç saniye içerisinde, onun düzenli blok yazısıyla yazılmış bir kâğıt parçası tutuyordum. Bir adres.

“Onun izini sürmeyi geçen sene bıraktım ama bu, Danforth Sanat Vakıf’ının ben eve döndükten kısa bir süre sonra satın aldığı bir mülktü. New York’ta bir dans stüdyosu.”

Adresi inceleyip bakışlarımı ona çevirdim. “Teşekkür ederim.” Ciddiydim.

Omuz silkerek bardağındaki viskiyi bitirdi. “Önemli değil.”

Nedense daha önceki iyi niyet gösterisini reddettiğim için kendimi kötü hissederek elimi uzattım. Kabul etti ve kısa ama nazik bir tokalaşma yaşadık. Kariyerimi mahveden, Poppy’yi benden çaldığını düşündüğüm adam karşımdaydı ama hiç kin gütmenden ve art niyet beslemeden buradan ayrılmıştım. Ne var ki bunun sebebi, bin beş yüz dolarlık viski değildi.

Esas nedenlerden biri onu affetmiş olmamdı. Diğeri ise bu kapıdan çıkıp Poppy’yi bulacak, tespihi geri verecek ve sonunda hayatıma devam edecek olmamdı.

25. BÖLÜM

*D*ans stüdyosu Queens'te, renkli ama bakımsız bir mahalledeydi. Gelişme aşamasındaymış gibi gözüken ama henüz hiçbir gayrimenkul geliştiricisinin uğramadığı, yalnızca sanatçıların ve hippilerin bulunduğu bir mahalleydi.

The Little Flower dans stüdyosu, metroda telefonumdan yaptığım kısa araştırmadan anladığıma göre toplumdaki gençlere ücretsiz dans dersleri veren ve kâr amacı gütmeyen bir stüdyoydu. Özellikle de genç kadınlara yönelik bir kurumdu. İnternet sitesinde Poppy hakkında hiçbir şey yazmıyordu ama stüdyo Poppy'nin Weston'dan ayrılmasından sadece iki ay sonra açılmıştı. Ayrıca projenin tamamı Poppy'nin ailesi tarafından finanse ediliyordu.

Uzun, üç katlı, tuğla bir binaydı ve ön cephesi ana dans stüdyosuna bakan açık renk ahşap ve parlayan aynaların görüldüğü yüksek pencereleriyle yakın zamanda yenilenmişe benziyordu.

Ne yazık ki öğle vaktinde olduğumuz için içeride şu anda kimse yok gibiydi. Işıklar kapalıydı ve kapı kilitliydi. Ayrıca zili çalmama rağmen kimse kapıyı açmamıştı. Stüdyonun telefon numarasını bulup aramış ve masadaki telefonunun ışığının yanıp sönmesini izlemiştim. Fakat kimse açmamıştı.

Biri -umarım o kişi Poppy olurdu- gelene kadar burada bekleyebilir ya da eve dönüp başka zaman yine gelebilirdim. Hava ayakta fazla uzun süre durursam ayakkabılarımın dahi eriyebileceği kadar kavurucu derecede sıcaktı. Stüdyonun dışı hariç

dışarıda gölge hiçbir alan yoktu. Peki burada dikilip güneşin altında kavrulmak gerçekten iyi bir fikir miydi?

New York'tan Poppy'yi görmeden ve onunla konuşmadan ayrılma düşüncesinden hiç hoşlanmamıştım. Şu son on ayı perişan halde geçirmiştim. Bir güne daha dayanamazdım.

Tanrı beni duymuş olmalıydı.

Metroya geri dönerken küçük bir market gördüm ve kesinlikle su içmeye ihtiyacım olduğundan oraya doğru ilerledim. Tam o sırada evlerin arasından bir kule gözüme çarptı. Bir kilise. Hiç düşünmeden oraya doğru yürümeye başladım; sanırım bir yandan içeride klima olmasını ve dans stüdyosu açılana kadar dua edebileceğim bir yer olmasını umuyordum. Bir yandan da içeride başka bir şey bulmayı umuyordum.

Ve buldum.

Ön kapılar, kutsal sularla dolu fiçılarla dekore edilmiş bir salona açılıyordu ve mabedin kapıları açıktı. Girişe kutsal, serin bir hava hâkimdi ama fark ettiğim ilk şey bunlardan ibaret değildi.

Gözüme çarpan ilk şey mabedin önünde başını eğerek diz çökmüş bir kadındı. Koyu renk saçları, tıpkı bir dansçı gibi sıkı bir topuz yapılmıştı. Uzun boynu ve ince omuzları giydiği askılı bluz yüzünden açıkta kalmıştı. Yaklaştıkça bunun dans kıyafeti olduğunu fark ettim. Sessiz olmaya çalışıyordum ama pek de gerek yok gibiydi. Ettiği duaya o kadar odaklanmıştı ki arkasındaki sırada bir yere oturduğumu fark etmedi.

Aradan geçen onca aya rağmen hâlâ sırtının her bir santimini hafızamda canlandırabiliyordum. Her bir çilini, her bir kas çizgisini, omzunun her bir kıvrımını... Saçının rengini dahi -siyaha çalan koyu kahverengi- net bir şekilde hatırlıyordum. Şimdi ona bu kadar yakınken, tüm iyi ve saf olan düşüncelerim yerini karanlık olanlara bırakıyordu. Topuzunu açmak ve ipeksi saçlarını elime dolamak istiyordum. Bluzunun önünü aşağıya çekip meme

uçlarını okşamayı diliyordum. amaşırının üstünden bacaklarının arasındaki yumuşaklığı ovup sıkılığını hissetmek istiyordum.

Hayır, şu anda bile kendime karşı dürüst davranmıyordum. Gerçekte istediğim şeyler çok daha kötüydü. Kıçına çarpan avucumun sesini duymak istiyordum. Bana doğru sürünmesini, bana yalvarmasını, kirli sakallarımın bacaklarında iz bırakmasını istiyordum. Onun yüzünden çektiğim tüm acıyı ağzı, parmakları ve tatlı, sıcak amla sildiğini hayal etmeden duramıyordum.

Tam olarak bunu yapmak, onu kaldırıp omzuma atmak ve sessiz bir yer bulmamak için zor duruyordum. Bu noktada neresi öldüğü hiç umurumda değildi; stüdyosu, bir otel odası veya bir ara sokak bile olabilirdi. On ay boyunca ayrı kalmanın beni ne hale getirdiğini ona göstermek istiyordum.

Sterling ile beraber olmaması, seninle birlikte olmak istediğı anlamına gelmez, diye kendime ufak bir hatırlatma yaptım. Buraya ona tespihini vermek için geldin, hepsi bu kadar.

Ama belki sadece bir dokunuş... Tespihi ona verip sonsuza kadar veda etmeden önce sadece son bir dokunuş...

Diz çöküp öne uzandım ve parmağım teninden bir santim uzaktayken ona taktığım lakabı fısıldadım. “Kuzu,” dedim. “Küçük Kuzu.”

Parmağım yumuşak boynuna değdiğinde gerilip bana döndü, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

“Tyler,” diye fısıldadı.

“Poppy.”

Gözleri yaşla doldu.

Bana karşı hislerinin değişip değişmediğini öğrenmek için beklemeliydim, ona dokunmak için izin istemeliydim. Tüm bunların farkındaydım. Öte yandan tam şu anda ağlıyordu, göz yaşları çok şiddetli bir biçimde akıyordu ve ait olduğu tek yer benim kollarım olduğu için yanına ilerleyip onu sımsıkı sardım.

Bedeni titrerken kollarını belime doladı, yüzünü göğsüme yasladı.

En sonunda konuşmayı başarak, “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

“Sterling.”

Hızla geri çekildi, gözlerime bakmıyordu. “Sterling ile mi konuştun?”

Gözlerine bakmak için eğildim. “Evet. Bana o gün yaşananları anlattı. Öpüştüğünüz gün...” Kararlığım bir anda yok oldu. İş değiştirmeme ve farklı bir kıtada yaşamama rağmen onu görmek, onu Sterling ile öpüşürken gördüğüm an hissettiğim acıyı sesli bir şekilde dile getirmek çok zordu.

Ağlaması daha da şiddetlendi. “Benden nefret ediyor olmalısın.”

“Hayır. Aslında buraya seni bulmak ve senden nefret etmediğimi söylemek için geldim.”

Yere bakarak, “Bunu yapmaya mecbur olduğumu düşünüyordum, Tyler,” diye mırıldandı.

“Neyi?”

“Beni terk etmeni sağlamaya mecbur olduğumu düşünüyordum,” diye fısıldadı.

Nabzım o an duyduklarını algılamaya çalışırcasına durdu. “Ne?”

Gözleri acı ve suçlulukla doluydu. “Sterling’in bize yaptığı her şeyin üstesinden gelebilirdik ama senin rahipliği benim yüzümden bırakmanın üstesinden gelemezdim.” Yalvarırcasına yüzüme baktı. “Bu gerçeikle yaşayamazdım. Sırf sana olan hislerimi kontrol edemediğim için mesleğini, tüm hayatını senden çaldığımı bilmek...”

“Hayır, Poppy, öyle olmadı. Ben de oradaydım, değil mi? Ben de seninle aynı şeyleri seçiyordum. O yüzden bu suçluluk duygusuyla tek başına mücadele etmen gerekmiyor.”

Gözyaşları akmaya devam ederken başını salladı. “Benimle hiç tanışmamış olsaydın, bırakmayı düşünmezdin.”

“Eğer seninle tanışmamış olsaydım, kendimi gerçekten yaşamış hissetmezdim.”

“Tanrım, Tyler.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Aylarca yaşamış olduğun şeyleri düşünmek... Nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Sterling’in dudakları benimkilere değdiği an ölmek istedim çünkü parktan geçtiğini görmüştüm. Orada olduğunu biliyordum. Acı çektiğini biliyordum ama yapmak zorundaydım. Beni unutmanı ve hayatını Tanrı’nın senden istediği şekilde yaşammanı istiyordum.”

“Acı çektim,” diye kabullendim. “Hem de çok fazla.”

Ellerinin arasından, “Sterling’den nefret ediyordum,” diye konuştu. “Seni ne kadar çok seviyorsam ondan o kadar nefret ediyordum. Onu hiç istemedim, Tyler. Seni istedim ama her şeyini kaybetmeni göze almadan sana nasıl sahip olabilirdim ki? Kendimi, senin acı çekmeni izlemektense senden uzaklaşmanın daha iyi olacağına inandırdım.”

Parmaklarını yüzünden çektim. “Şu anda acı çekiyor gibi miyim? Çünkü rahipliği bıraktım Poppy ama senin yüzünden ya da Sterling’in yaydığı fotoğraflar yüzünden değil, Tanrı’nın benim başka bir yerde, farklı bir hayat yaşamamı istediğini fark ettim.”

“Sen mi bıraktın?” diye fısıldadı. “Seni ortaya çıkan fotoğraflar yüzünden gönderdiklerini sanıyordum.”

“Evet. Sanırım... sanırım bunu öğreneceğini düşünmüştüm.”

“Ama söylentiler... Herkes dedi ki...” Derin bir nefes alarak gözlerini bana çevirdi. “Fotoğrafların seni mahvettiğini düşündüm ve bunun bir nevi benim hatam olduğunu bilmek beni kahrediyordu. Çünkü hayatına girmemiş olsaydım, Sterling asla seni bir hedef haline getirmezdin. Bunları bilmek kalbimi parçalara ayırdı ve dayanamadım. Duygusal olarak tükenmiştim. Seni çok özledim.”

“Seni özledim.” Tespihi çıkarıp boncukları avucunun içine bıraktım. Parmaklarını tespihin etrafında kıvrırırken, “Bunu senin için geri getirdim,” dedim. “Almanı istiyorum. Seni affediyorum, Poppy.”

Tüm gerçek bu değil, Tyler.

Derin bir nefes aldım. “Ayrıca yaptığın şey için sana çok kırgındım. Şimdiyse ikimize de acı çektirecek bir şey yaptığın için sana kızgıyım. Benimle konuşmalıydın, Poppy. Bana nasıl hissettiğini anlatmalıydın.”

“Denedim,” dedi. “Birçok kez denedim ama sanki beni duymuyor, anlamıyor gibiydin. Hayatını mahvetmemem için beni unutmama ihtiyacım vardı.”

İç çektim. Haklıydı. Bana birçok kez anlatmayı denemişti ama ben aşkımıza, kendi seçimlerime ve mücadelelerime odaklandığım için onu gerçekten dinlememiştim. Daha önce hiç kimsenin söylemediği kadar içten bir şekilde, “Özür dilerim,” dedim. “Çok özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Sana işimin ya da aramızdaki durumun her ne olursa olsun bir sıkıntı çıkarmayacağını söylemeliydim çünkü en nihayetinde, Tanrı’nın bize sahip çıkacağını biliyorum. Tanrı’nın bizim için bir planı olduğuna inanıyorum. Nereye gidersem gideyim, biz nereye gidersek gidelim ve ne kadar kötü şeyler olursa olsun, O’nun sevgisiyle teselli bulacağız.”

Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını salladı. Ve tam o anda bir şey oldu, bir rahatlama ya da bir uyanma olarak adlandırılabilirdi. Bir şeyin farkına varmıştım.

Onu hâlâ istiyordum.

Onu hâlâ seviyordum.

Hayatımın geri kalanı boyunca hâlâ onunla beraber olmak istiyordum.

Hiçbir mantığı olmamasına, Sterling ile beraber olmadığını hatta hiçbir zaman beraber olmadıklarını öğrenmemin üzerinden birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen, yine de yaptım. Yine de yere, tek dizimin üzerine çöktüm.

“O gün yanma evlenme teklifi etmek için gelmiştim. Seninle evlenmeyi hâlâ istiyorum, Poppy. Eğer sen de beni istersen. Y z g m yok. Param yok. şu anda doğru düzgün bir işim bile yok. Bildiğim tek şey, senin Tanrı’nın yoluma çıkardığı en muhteşem insan olduğun ve sensiz geçecek bir hayatın düşüncesinin bile kalbimi kırdı ı.”

“Tyler...” Derin bir nefes aldı.

“Evlen benimle, Kuzu. Bana evet de.”

 nce tespihe sonra da bana baktı. Onun kendinden emin a lamaklı sesinden çıkan *Evet*’i ile kulaklarım dolduğunda, dudakları da benimkileri buldu. A zı a   zl , memnun ve  aresizdi. Nerede olduğumuzu ya da bizi kimin g rebilece ini umursamadan kot pantolonumun fermuarını açtım, taytını dizlerine kadar indirip ıslak sıcaklığını sikime yaklaştırdım. Ona sürtünmeye başladım ve bacaklarını ayırıp dar zeminde içine girene kadar mücadele ettim.

Kısa ve sert, sesli ama mükemmeldi. Sadece Poppy ile ben, bir de kulübesinden bizi izleyen Tanrı vardı. Bu kadının sonsuza kadar benimle olmasını istiyordum ve sonsuzlu un mümkün olan en kahrolası kısa sürede başlamasını diliyordum.

EPİLOG

POPPY

*B*ir elinle ağzımı kapattın, diğeriyle dantel ve tülle kaplı katmanların altından geçerek çıplak -tıpkı istediğin gibi- amımı buldun. Tam olarak içinde bulunduğumuz an için çıplaktı.

Dışarıdaki konuklar kiliseye yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı. Ebeveynlerimin şakayla karışık itirazlarına rağmen Katolik kilisesinde düğün yapıyorduk. Katolik bir düğün yapmamız karşılığında prensesleri için düzenlemek istedikleri gösterişli etkinliği -havai fişekler, şampanyalar ve Rhode Adası'nın yıldızlı gökyüzü altında ışık dizileri- yapmalarına izin vermemizi istemeyerek de olsa bize kabul ettirmişlerdi.

Ama o anda kimsenin prensesi değildim. Nefes nefese kalmış bir kuzuydum, parmakların uyarılmış ve şişmiş klitorisimi bulup hafifçe okşarken kıvranıyordum. Binlerce dolar değerinde özel tasarım dantel ve ipek belime sarılıydı ancak hepsini yırtıp atmanı, jartiyerimi ve çoraplarımı çıkartmanı, havanın çıplak tenimi yalamasını istiyordum. Yapmadın.

Onun yerine kulağıma, "Sana söyleneni yaptın. Akıllı Kuzu," diye fısıldadın ve elini ağzımdan çekip mememi avuçladın.

Sana yaslandım. "Düğünden önce gelini görmemekle ilgili bir kural yok mu?"

"Kötü şans getirdiğini söylerler ama bence evlilik hayatına sikişerek başlamak şanstın başka bir şey değildir, öyle değil mi?"

Küçük bir kilisedeydik, tapınağa açılan pencere perdeyle kapalıydı. İnce ahşap kapıyı kilitlediğimiz için içerinin görünmesi imkânsızdı ama ne kadar sessiz olmaya çalışsam da parmakların klitorisimden geçip ıslak amımın kıvrımlarına doğru ilerlerken elbisemden çıkan hışırtıyı ve hızlı soluklarımı engellemiyordum.

Sonra beni çevirdin ve arzu dolu bakışlarınla beni büyüledin. Tıraş olmuştun, kemikli çenen pürüzsüzdü. Annenin bu sabah saçlarını düzelttiğini bilmeme rağmen birkaç tutamı alnına düşmüştü. Onları düzeltmek için uzandım ama dokunmayı başaramadan bileğimi yakaladın. Amacının beni durdurmak değil, kendine daha da yakınlaştırmak ve hassas kadınlığımı kumaş pantolonuna sürtmek olduğunu biliyordum. Ereksiyonunu -sıcak ve sert uzunluğunu- hissettiğimde inledim.

Elin yine ağzımı buldu ve normalde gülen yüzün ciddi bir hale büründü. “Bir ses daha çıkarırsan, Bayan Bell,” diye kulağıma fısıldadın. “Amin yerine kıcını sikerim.”

Bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyordu? “Henüz Bayan Bell değilim,” diye sataştım.

“Ama hâlâ bana aitsin.”

Bu konuda tartışmaya hiç gerek yoktu. Günah çıkarma kabine ilk oturduğum andan beri sana aittim.

Belden kemerli, eteği ince, şeffaf tülle kaplı elbisem kalçalarımın yanında bir bulutmuş gibi süzülüyor ve sikini ortaya çıkarmak için pantolonuna uzanan elini görmemi engelliyordu. Sonra kolunu bacaklarıma sarıp beni hafifçe kaldırarak duvara doğru ittin.

Aletin iri başının kıvrımlarıma doğru ilerlediğini hissettim ve soluklanmam için bir saniye bile vermeden, hiçbir uyarı yapmadan içime girdin. İnlememek için kendimi zor tutuyordum ama o kadar zevk alıyordum ki bu çok zordu. Smokinin içinde gelinliğim aynı genç bir kızın balo elbisesi gibi yukarı kalkmış

halde, ağızımdaki elin sıkı bir şekilde beni tutarken sert ve umursamaz vuruşlarla içimde gidip geliyordun.

“Dışarıdaki tüm o insanların...” Derin bir nefes daha aldın. “Onlara bu kadar yakınken sert bir şekilde becerildiğinden haberleri yok. Gelinliğinin içinde kendini durduramayan küçük bir sürtük gibi sikildiğini bilmiyorlar.”

Kalbim tıpkı kafeste kanat çırpın bir kuşunki kadar hızla ve heyecanla çarpıyordu. Uyluklarım smokininin aşındırıcı kumaşına sürtünüyordu. Bana bu şekilde hitap etmenin neden bu kadar hoşuma gittiğini anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim, özellikle de yatak odasının dışında olduğumuz zamanlarda oldukça saygılı ve sevgi dolu olduğun için. Belki yeni kariyerine rağmen kurtulamadığın edepsiz rahip tutumundandır. Belki de çok iyi bir insan olduğun için kontrolünü kaybettiğin anlarda bir azizden çok bir günahkâr gibi davrandığını görmek heyecan verici olduğu içindir. Nedeni her ne ise beni çılgına çeviriyordu ve sen bunu bildiğin için kulağıma bin bir türlü ahlaksız şey fısıldadın. *Hepsini al, edepsiz kız, benim için boşal ve kahrolası benim için boşalsan iyi olur.*

Ben de senin için boşaldım ve tam o anda inlemelerim elinin içinde kayboldu. Sen içimde gidip gelmeye devam ederken her itişinde beni duvara daha çok yaslıyordun. Her itişin beni zirveye daha çok çıkarırken kafanı kaldırıp gözlerime baktın. Doruğa ulaşmaya çok yakındın. Bir yandan da seviştiğimiz, dudakların sıcak ve ıslak kadınlığımdayken titreyerek uyandığım, gerçek ve sıradan dünyadan uzaklaşıp yeni, büyülü bir yerdeymişiz gibi birbirimizi becerdiğimiz onca zamanı düşünüyordum. Aslında şu an da gözlerine bakarken ve dudağını ısırp boşalmamak için kendini tutmaya çalışmanı izlerken de aynen öyle hissediyordum.

Bana, “*Si vis amari, ama,*” dedin. Sevilmek istiyorsan, sev.

Birbirimize daha önce söylediğimiz sözlerdi bunlar. Ancak üstünden yıllar geçmiş gibi hissettiriyordu.

Bizi tekrar birleştiren senin aşkıydı, sana yalan söylediğim ve senden uzaklaştığım zamanlar boyunca hiç tükenmeyen aşkın. Tanrı ile senin arana girmemek için doğru fedakârlığı yaptığımı zannetmiştim ama yanılmışımdım. Şimdi ikimiz de Tanrı'nın huzurunda ruhlarımızı sonsuza kadar birleştirmek ve kişisel yaşantılarımızdan vazgeçmek için buradaydık.

Bizim sahip olduğumuzdan daha büyük bir aşk yoktu. Sen artık tüm kontrolünü kaybetmek üzereyken bunları düşünüyordum. Elini ağzımdan çekerek diğer bacağımı tutup genişçe açtın. Doruğa ulaşmaya çalışırken başını boynuma yaklaştırdın ve ısıırıp öptün.

Kulağıma, “*Te amo,*” diye fısıldadın. Latince seni seviyorum demekti. “*Te amo, te amo, te amo.*”

Kahretsin, ben de seni çok seviyordum. Sözlerinden sonra o kadar sert boşaldın ki tüm vücudun titrerken ellerin dantel çorapla örtülü bacaklarımı sıktı, zevkin beni başka bir orgazma daha sürükledi. Aynı kalbi paylaşıyormuşuz gibi, aynı okyanusun güçlü dalgalarıymışız gibi, birlikte bir nabız gibi atmaya başladık ve bir iç çekişle yükseldiğimiz yerden düştük.

Kilisenin içinde bir yerde, bir org çalmaya başladı ve hafif, güzel bir melodi duyuldu. Muhtemelen insanlar içeri yerleşmeye başlamıştı, o yüzden müzik çalıyordu. Nedimelerimle annemin paniklediğini tahmin edebiliyordum.

Beni yere indirerek smokinin cebindeki mendille bacaklarımdaki izlerini temizledin ve tekrar katlayıp cebine yerleştirdin. Dışarıdan bakıldığında tertemiz ve şık gözüküyordun ama aslında içinde ne sakladığını ikimiz de biliyorduk. Gamzelerini gösterecek şekilde gülümsedin ve cebine hafifçe vurarak, “Sadece küçük bir hatırlatma,” dedin.

“Bir ödül demek istedin herhalde.”

Söylediklerimin aksini iddia etmeyerek gelinliğimi ve uzun duvağımı düzeltmeme yardım ederken, yüzünde sevimli İskoçlara özgü sırıtışın vardı.

Ruj lekesi olmuş avucuna bakarken dudakların aralandı ve gözlerin karardı. Yeniden sertleşmeye başladığını gördüğüme yemin edebilirdim. “Makyajını düzeltmek isteyebilirsin,” derken gözlerin dudaklarımdaydı. Ancak senden uzaklaşmak zorundaydım çünkü beni tekrar öpersen seni reddedemezdim ve kendi düğünümüze geç kalırdık.

“Onlara burada ne yaptığımızı söyleyeceğiz?”

Artık fermuarını çekmiş, kendine çekidüzen vermiştin. Gözlerindeki sahiplenici parıltılar dışında tamamen sakın görünüyordun. “Burası bir kilise, dua ettiğimizi söyleriz.”

“Sence inanırlar mı?”

İşte yine o sevimli sırıtış. “Şey, biliyorsun ki bir zamanlar rahiptim.”

Günün geri kalanında tazelenmiş rujumla, babamla koridor-da yürürken ve babam elimi seninkine uzattığı anda tutamadığın gözyaşlarını gördüğümde dahi bunu düşünüyordum. Ayine katılırken ikimizin de aklına farklı bir ayin geldiğini biliyordum. Sonra beni uzun ve derin bir şekilde öptün. Bu, Tanrı’nın evinde bile beni ıslatan ve meme uçlarımı sertleştiren bir öpücüktü.

Bir zamanlar rahiptin.

Bazen hâlâ bunun yasını tutuyordum ama aramızdaki şeyin de bir o kadar kutsal ve yoğun olduğunu biliyordum. Bir gün, bir aile kuracaktık. Birlikte bir hayat inşa edecektik ve bu belki de bir insanın yapabileceği en Tanrısal şeydi. Sonra ılık mayıs havasının altında birlikte dans ederken, bir gün bir oğlumuz olup olmayacağını merak etmeden edemedim.

Belki o da bir rahip olurdu.

SON

TEŞEKKÜR

Rahip benim için biraz özel bir kitap. Çağdaş romantizme dair yazdığım ilk kitap olmasının yanı sıra, ilk bağımsız kitabım. Ayrıca kesinlikle kutsal bir adam hakkında yazdığım ilk kitap! Okurlarımın, en sevdiğim blog yazarlarının, özellikle de Dirty Laundry ve Literary Gossip ekibinin inanılmaz desteği olmadan başaramazdım. Birçok kişiliğim olmasına ve aynı zamanda keşiş yengeline benzememe rağmen bana karşı çok sabırlıydınız. Sizi seviyorum.

İlk okurlarım ve eleştirmen ortaklarım Laurelin Paige, -bazen uyku arkadaşım ve daima ruh eşim- Melanie Harlow -Peder Bell'in en büyük hayranı- ve Kayti MecGee -yanaklarındaki gamzeleri gösterecek kadar büyük coşkusuyla beni cesaretlendirdi- olmasaydı, *Rahip* olmazdı.

Ayrıca Tamara Mataya'nın muhteşem editörlüğü ve Geneva Lee'nin akıllıca tavsiyeleri olmasaydı, bu kitabı yazamazdım. Bana emir vermelerinden bahsetmiyorum bile.

Son olarak bu kitabı yazarken çocuklarımızı beslemek için her türlü Hamburger Helper paketini mükemmelleştiren seksi ve sabırlı kocam olmasaydı, bu kitap da olmazdı.

